

Giới thiệu Tình Yêu Đến Muộn - Eva

Trường là người đàn ông đã có gia đình nhưng vì mưu sinh cuộc sống mà phải lên thành phố làm thuê.

Nguyệt là cô gái mang tính cách vui tươi nhưng cũng vì hoàn cảnh sống khổ khó mà phải ôm đồm làm rất nhiều công việc một lúc.

Hai con người gặp gỡ ở thành phố xa lạ, những đồng cảm về số phận khiến họ trở nên gần gũi và thân thiết.

Và cuối cùng chuyện gì đến cũng sẽ đến, cô vợ của Trường trong một lần lên thăm anh đã phát hiện trên giường của chồng mình có đồ của phụ nữ khác.

Những mâu thuẫn bắt đầu nổ ra, cuộc hôn nhân đứng trên bờ vực đổ vỡ.

Ai đúng ai sai chưa thể biết được. Tất cả, đều chỉ là số phận thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đến Muộn - Eva* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Trên xe không có nhiều người lắm, và đương nhiên là chẳng có ai quen mặt cả. Trường hơi ngả ghế ra, cắm tai phone vào, ấn tay vào chiếc điện thoại Nokia đã cũ để nghe những bản Bolero đang thịnh hành. Hôm nay anh phải rời xa vợ con để lên thành phố tìm việc làm. Cũng bởi năm nay thiên tai nhiều qua, dân làng ai cũng mất mùa cả. Nhà năm miệng ăn mà chỉ trông chờ vào cái sào ruộng bé tí thì chẳng đủ mà sống. Biết rằng xa vợ sẽ buồn, nhưng vì các con, Trường không còn cách nào khác.

Trước khi đi, vợ Trường vẫn luôn dặn anh rằng:

- Nếu như anh có đi tìm gái thì cũng phải nhớ giữ mình. Đừng có mang bệnh tật gì về cho vợ con đấy nhé.

Trường tự ái, gầy nẩy lên:

- Tôi đi làm chứ có phải đi phê phồn đủ đôn đầu mà cô nói thế. Cô không tin tưởng tôi chứ gì?

Vợ anh vốn là người cẩn thận, cô lúc nào cũng dặn những điều rất thiết thực nhưng lại bị người khác bỏ qua. Ai cũng biết nếu xa vợ con, đàn ông dễ dăng sa ngã. Chẳng nói đâu xa, phụ nữ cũng thế thôi. Cho nên cô rất sợ.

Xe bắt đầu lăn bánh, Trường mở mắt nhìn cảnh vật lùi lại đằng sau. Tự hỏi trong lòng không biết phía trước là điều gì đang chờ đón anh, thành công hay thất bại!

...

"Này dậy đi ông tướng, còn định ngủ đến bao giờ nữa?" - Phụ xe đến lay Trường dậy, chuyển xe đi mất nửa ngày mà anh ngủ không biết trời trăng là gì cả.

Trường vội vàng ôm cái ba lô màu xanh quân đội của mình xuống dưới. Một quang cảnh hiện đại, ồn ào đập ngay vào mắt. Những toà nhà cao chọc trời, những chiếc xe ô tô đời mới lao vun vút trên đường, các cửa hiệu thời trang mọc lên như nấm. Ở nơi này, trên vỉa hè có nhiều người đi lại. Có chỗ ngồi chờ bên xe bus, thậm chí còn có cả những quán ăn bán đồ ăn miền quê mà anh đã ăn đến mòn răng hàng ngày. Trường đứng bơ vơ trước một ngã tư lớn, anh không biết phải đi về hướng nào nữa.

- Bác tài ơi, chờ với, chờ tôi với!

Một chiếc xe bus vừa lao vút qua, không để ý đến tiếng la hét của cô gái đang hốt hải đuổi theo. Cô gái chống tay vào đầu gối, thở hổn hển. Cô lầm lũi trong miệng một tiếng chửi rất rõ ràng. Trường hơi bật cười. Cô ta nghe thấy, quay lại, chỉ lờm anh mà không nói gì. Trường đi tới hàng ghế chờ xe bus, ngồi xuống ngay cạnh cô và hỏi:

- Cô biết trung tâm việc làm Minh Khuê ở chỗ nào không?

Cô gái lau mồ hôi trên trán, tỏ vẻ không nghe thấy.

- Thú thực với cô, tôi từ dưới quê lên đây, cô chỉ cho tôi với. Tôi phải đến để trình hồ sơ cho người ta trước khi chiều tối.

Cô gái xoè bàn tay ra và nói:

- Có địa chỉ không?

Trường ngơ ngẩn một lúc rồi mới gật đầu lia lịa. Anh lấy từ trong túi ra một tờ giấy. Còn chưa kịp nói gì thì cô gái đã giật lấy, đọc và bảo:

- Xin lỗi, tôi cũng vừa mới lên thành phố này thôi.

Nói rồi cô ta nhoen miệng cười, dúm lại tờ giấy vào trong tay của Trường và bỏ đi. Trường nhìn theo cô ta, lắc đầu. Đúng là một kẻ tính toán. Anh chỉ cười cô ta có một cái thôi mà cô ta thù dai như vậy. Còn chưa kể, cái việc cô chửi người khác đâu có tốt đẹp gì. Rất đáng để cười mà.

Trường tìm đến công ty việc làm Minh Khuê, họ có rất nhiều lựa chọn về công việc. Theo hồ sơ của anh thì họ nói anh chỉ hợp với việc chân tay. Trường đồng ý ngay khi nghe mức lương. Ở dưới quê anh có cây cấy cả năm thì mới lãi được hơn hai mươi triệu đồng. Còn ở đây, chỉ cần làm một tháng cũng được những sáu triệu. Chưa kể bao ăn, ở, rồi được đóng bảo hiểm, được thưởng khi làm chăm chỉ nữa. Trường thấy mình lên thành phố là một quyết định đúng đắn nhất kể từ khi sinh ra.

Trường được phân công vào một căn phòng với chín người đàn ông khác. Căn phòng khoảng 30 mét vuông, vệ sinh khép kín, giường tầng, ảm thấp và đầy mùi mốc meo của chăn gối, của vải quần áo. Song trông ai cũng mệt mỏi vì làm cả ngày, họ chẳng để ý gì đến những chuyện đó nữa.

- Xin chào!

Không có ai đáp lại tiếng chào của Trường. Anh cười gượng gạo rồi đến chiếc giường của mình. Cấp trên đã cho anh nghỉ nốt hôm nay, ngày mai bắt đầu làm việc. Công việc đầu tiên là người vận chuyển. Nhưng anh không phải người vận chuyển trên đường. Anh giúp chủ nhà bê các đồ vật từ trên xuống dưới. Nhà sáu tầng. Hầu hết những vật nặng đều nằm trên nhà kho tầng thứ sáu.

Cứ như thế Trường lao vào công việc. Anh là một trong số những người năng nổ nhất. Anh khoẻ khoắn, dai sức, cao lớn nên lúc nào làm việc cũng năng suất. Đương nhiên không tránh khỏi rủi ro là một số lần bị mấy người phụ nữ gạ tình. Dù chồng con họ vẫn còn sờ sờ ở đó, thì họ vẫn cứ muốn cùng anh lên làm trò đồi bại. Lúc này Trường mới thấy, không chỉ có đàn ông, mà phụ nữ đôi khi cũng không kiềm chế được bản thân mình. Không biết là do nhu cầu của họ cao, hay là họ thích trêu đùa đàn ông nữa.

Lần gần đây nhất và nguy hiểm nhất chính là có một người phụ nữ thuê anh đến dọn nhà, nhưng khi anh đến, bà ta chỉ bắt anh cọ nhà vệ sinh. Anh vào trong nhà vệ sinh rồi mới tá hỏa đó là một cái bẫy. Người đàn bà liền trút bỏ áo choàng vốn đã hồ hững ở trên người, để lộ ra thân hình đã phát tướng vì tuổi tác, bà ta lao vào anh như một con mãnh thú.

- Chị làm gì thế?

- Nào đừng nóng, em trai. Chỉ cần chiều chị, thì muốn gì cũng được. Chị có rất nhiều tiền.

- Đồ điên!

Trường đẩy bà ta ra, anh chạy ra bên ngoài. Người đàn bà đuổi theo, giữ tay anh lại:

- Chị sẽ cho em ba triệu. Nếu không chị sẽ gọi điện đến công ty của em và nói em sàm sỡ chị.

Trường hất tay bà ta ra, tự nhiên anh có cảm giác buồn nôn và ghê tởm. Anh chỉ kịp lắc đầu, bởi vì nếu nói ra điều mình đang nghĩ thì anh sẽ nôn ngay lập tức. Trường cứ chạy mãi trên đường, anh còn chưa hết sợ hãi. Chuyện này anh đã gặp nhiều, nhưng vẫn cảm thấy lúng túng. Anh không biết tại sao ở nơi này lại có nhiều người phụ nữ ham tình đến vậy. Ở tuổi của họ đáng ra đã không còn nhu cầu nữa mới phải. Càng nghĩ Trường càng cảm thấy thật kinh khủng. Anh chạy vào một hàng cà phê ngồi để bình tĩnh lại.

Lúc này Trường mới cảm thấy lo sợ, nếu bà ta gọi điện đến công ty của anh, thì chắc chắn anh sẽ bị đuổi việc. Anh mới làm ở đây được một tháng, số tiền anh gửi về cho vợ khiến cô vui đến nỗi khóc thút thít trong điện thoại. Trường chưa bao giờ hạnh phúc như thế, dù không ở gần cô. Nhưng nếu giờ anh mất việc, vợ anh sẽ lại phải khóc, khóc vì buồn và thất vọng. Anh không muốn như vậy.

- Xin hỏi quý khách dùng gì ạ?

"Nước cam!" - Trường vừa nhìn xa xăm suy nghĩ, vừa đáp gọn.

Anh không biết phải làm sao với những tình huống như thế này. Thảo nào mà công ty chỉ có nam. Bởi đây là công việc có sự rủi ro quá ư là tế nhị.

Khoảng năm phút sau, nhân viên mang nước cam ra và đặt lên trên bàn. Lúc này Trường mới để ý đến cô nhân viên, trông cô rất quen, hình như anh đã gặp ở đâu rồi. Nhìn thêm một lúc nữa thì bị cô ta phát hiện. Cô khoanh tay lại, dò hỏi:

- Trên mặt tôi có gì hả?

Trường gãi đầu, ngại ngùng:

- Xin lỗi, tôi không có ý gì đâu. Nhưng nhìn cô rất quen.

- Câu nói này lỗi thời rồi anh giai ạ!

Cô gái bỏ về quầy nước, không để ý gì đến Trường nữa. Trường vẫn không thể nào rời mắt khỏi cô. Sự quên lãng làm anh thấy khó chịu. Anh chắc chắn rằng anh đã gặp cô ta ở đâu đó rồi. Mới gần đây thôi.

"A tôi nhớ ra rồi, chính cô, cô gái chửi thề hôm đó." - Trường reo lên như thể thích thú lắm. Không gian xung quanh đột nhiên im lặng sau câu nói đó. Một số vị khách bắt đầu huýt sáo, cô gái kia mỉm cười đáp lại rất tự tin. Sau đó cô dựa người vào quầy, bảo:

- Đây có phải là cách để gây sự chú ý không? Anh thích tôi đấy à?

Đây là sự gặp gỡ định mệnh hay chỉ là thoáng qua? Sự trùng hợp ngẫu nhiên này sẽ mở ra mối quan hệ giữa hai người. Liệu rằng vợ của Trường có biết điều đó?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đến Muộn - Eva* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Trường thành thật lắc đầu. Cô gái bỏ đi.

Một lúc sau Trường thấy cô ta được mấy người khác đến trả tiền, vài người còn dúi thêm cho cô ta vài đồng. Cô gái mỉm cười e lệ, cất tiền đi rồi tỏ ra như không biết gì. Trường không hiểu được, anh vội vàng đứng dậy, đi tới chỗ cô và bảo:

- Làm thế nào mà cô lại được họ cho tiền như thế?

Cô gái vừa lau quầy vừa nói:

- Anh không biết sao? Đây gọi là tiền tips. Một dạng như tiền boa.

- Nhưng cô đâu phải là gái?

Cô gái ngẩng đầu lên nhìn anh:

- Chúng ta không thân thiết đủ để nói về vấn đề này. Phải không?

Trường gật đầu. Cô gái xoè tay ra:

- Vậy thì trả tiền rồi đi giùm cho.

Trường như nhớ ra, anh móc tiền trả cho cô. Nhưng anh không đi ngay lúc đó. Anh có vẻ suy tư và lưỡng lự. Cô gái chống tay lên quầy nhìn anh, chờ đợi xem anh chuẩn bị nói gì.

- Làm thế nào để được làm công việc này?

- Việc này chỉ tuyển nữ, không tuyển nam.

- Vậy hả? Tôi cứ tưởng.

Trường thở dài rồi đi ra ngoài. Anh vừa mới thoát khỏi một vụ ga tình nữa. Anh nhận ra công việc này chứa chấp đầy rủi ro không báo trước. Ở chỗ của anh, một số người đã dễ dàng xa ngã. Có đợt anh thấy họ đi cùng mấy mẹ già rồi bị chồng mấy mẹ già đó đánh. Trường bắt đầu nhận ra, đồng tiền kiếm được trên này có rất nhiều dạng. Không phải lúc nào cũng nhuộm đầy mồ hôi, xương máu như thời dưới quê.

Vợ của Trường là Huệ vẫn hay gọi điện lên. Cô cứ kể về đứa con trai của hai người đang làm gì trong ngày hôm đó. Hỏi anh có giữ gìn sức khoẻ rồi biết tự chăm sóc mình không. Đương nhiên cô vẫn sẽ hỏi anh có nhớ cô không. Lần nào anh cũng thành thật trả lời là nhớ. Thật sự là anh thấy nhớ cô. Anh xa nhà đã gần hai tháng, anh cảm thấy thành phố này quá lớn đối với anh.

"Đừng sa ngã nhé!" - Huệ nói - "Em sợ lắm, đêm nào em cũng nằm mơ thấy anh và một người phụ nữ khác đi bên nhau. Em không nhìn thấy rõ khuôn mặt của cô ấy. Nhưng nó ám ảnh em cả ngày hôm sau."

- Sao em cứ phải tự làm khổ mình thế nhỉ? Anh ở trên này chỉ đi làm thôi. Làm từ sáng đến tối muộn một bỏ xừ, lấy thời gian đâu mà đi cùng người khác.

- Thật không? Anh hứa đi.

- Anh hứa.

Thật ra anh đã hứa hàng trăm lần rồi nhưng cô vẫn cứ hỏi đi hỏi lại. Huệ là kiểu người như vậy, cô ấy lo xa tí ti thứ. Có lúc còn lo đến chuyện hai người sẽ ly hôn vì một người con gái khác. Trường vừa tức vừa thương cô, nhưng cũng chẳng biết làm gì.

Vừa về đến công ty, câu đầu tiên mà Trường nhận được là hai từ “sa thải”. Anh đã biết trước được điều này, nhưng không ngờ họ lại tuyệt tình đến như thế.

- Tôi đã làm rất chăm chỉ. Là bà ta lao vào tôi trước.

Tay trưởng nhân sự nhìn anh bằng một con mắt khinh khinh, nói:

- Cậu tưởng cậu là ai? Cậu nghĩ cậu đủ ngon để bà ta để ý à? Với lại cậu vẫn đang trong thời gian thử việc nên đừng có nói nhiều. Về phòng gói đồ đạc rồi cút khỏi đây đi.

- Không, anh không được đuổi việc tôi. Vợ con tôi sẽ thất vọng lắm, họ vẫn đang sống dựa vào tôi và công việc này.

Hắn đẩy tay Trường ra, không quên đá vào chân anh một cái.

- Bị ngu à? Tôi bảo cậu bị sa thải.

- Vậy còn tháng lương này của tôi? Ngày kia là hết tháng rồi.

- Công ty còn vừa phải thu dọn đồng hồ lớn mà cậu gây ra kia kia. Lương lậu cái gì?

Hai tròng mắt Trường long lên, anh lao đến túm cổ tên trưởng nhân sự. Mặt hắn không một chút sợ hãi. Trong đó chỉ có lạnh lùng và dửng dưng.

- Thằng khốn, mau trả tiền cho tao.

- Đừng có gây họa gì ở đây, không thì cậu sẽ lãnh hậu quả đấy.

"Mau trả tiền cho tao!" - Trường nhắc lại - "Mày chỉ cần trả tiền cho tao thì tao sẽ đi."

Đúng lúc đó có hai tay bảo vệ đi vào, họ đã nhìn thấy vụ ẩu đả từ xa. Nói là bảo vệ, nhưng chính xác họ là những tay bảo kê chuyên nghiệp. Cả người đầy hình xăm, tóc trên đầu đã được cạo hết, họ cao lớn như những cây cột chống nhà.

- Lôi thằng này ra ngoài đi. Ở đây cản lộn này giờ.

Hai tay bảo vệ đến gỡ Trường ra khỏi trưởng nhân sự. Trường vùng vẫy, la hét, nhưng nhận lại được chỉ là những cú đấm, cú đạp không thương tiếc. Giấc mơ về một cuộc sống sung túc sụp đổ dưới chân, Trường chưa bao giờ nghĩ thành phố lại đáng sợ như thế. Con người ta không hề giống với những người mà anh có thể tưởng tượng được. Họ có thể đổi trắng sang đen một cách trắng trợn mà không sợ ai hết.

Không còn cách nào khác, Trường đành phải ôm bọc quần áo đến trước quán cà phê của cô gái kia. Lúc cô ta nhìn thấy anh, khuôn mặt chỉ tỏ một vẻ ngán ngẩm. Tại sao lại là tên này nữa? Hắn không thích cô mà cứ bám theo cô. Hắn không biết đây là chỗ làm việc của cô sao?

"Tôi vừa bị đuổi, tôi muốn làm việc ở đây." - Trường nói thẳng thắn.

- Anh nghĩ muốn là được à? Anh phải đi tìm việc ở những chỗ đang cần người ấy. Với lại tôi nói rồi, ở đây không tuyển nam.

- Thế cô biết chỗ nào tuyển nam mà vẫn có tiền tip như chỗ cô không?

- Anh biết tính toán không?

- Không giỏi lắm.

- Biết Tiếng Anh không?

Trường lắc đầu.

- Biết pha chế không?

Trường lắc đầu. Cô gái thở dài, kéo tay anh đứng dậy nói:

- Anh nên đi về quê đi, ở nơi này thật sự không hợp với anh đâu.

Trường vẫn cố chấp lắc đầu, anh giữ tay cô lại:

- Xin cô hãy giúp tôi, tôi không quen ai trên này cả. Ở nhà còn có vợ con tôi đang chờ từng đồng lương tôi gửi về. Tôi chỉ muốn một công việc mới thôi. Có rồi tôi sẽ không làm phiền cô nữa.

Cô gái nhìn Trường một lúc, trong lòng nổi lên một sự thương hại. Anh ta cũng giống như cô, chỉ là dân nghèo lên thành phố với ước mơ được đổi đời. Có thể ước mơ của anh nhỏ hơn cô, đó chỉ là những đồng lương thấp kém. Nhưng cô mong hơn thế, cô sẽ tiến xa hơn. Cô sẽ trở nên giàu có, cô sẽ đưa em gái sang bên Mỹ du học. Cô sẽ không để ai chà đạp cuộc đời của hai chị em.

- Anh tên là gì?

- Trường. Còn cô.

- Tôi là Nhiên.

"Nhiên." - Trường nhắc lại cái tên của cô. Bất giác mỉm cười. Nhiên nhìn vào cái bọc quần áo trong tay của Trường, trên khuôn mặt anh còn có một vài vết thâm tím. Hẳn là vừa rồi anh đã bị người ta đánh. Nhiên nhìn đồng hồ, còn khoảng hai mươi phút nữa là cô hết ca làm. Nhiên nói:

- Anh có chỗ nào để đi nữa không? Tôi biết có một công việc nhưng phải ngày mai mới có thể đến nói chuyện được.

Trường đáp:

- Tôi trước kia được người ta nuôi ăn nuôi ở, giờ bị đuổi rồi nên... Họ còn lấy cả tiền lương tháng này của tôi nữa.

Nhiên thờ dãi:

- Anh ngốc thật. Ở thành phố này không được tin ai hết. Anh chỉ được tin bản thân mình thôi.

- Nhưng...

Nhiên khoanh tay vào cắt lời:

- Anh có ở chỗ tôi được không? Đêm nay tôi sẽ cho anh ở nhờ.

- Ở... ở chỗ cô á?

Nhiên gạt đầu, tỏ ra như không có gì.

- Tôi sống một mình trong một căn phòng trọ cách đây chừng một cây số. Đẳng nào anh cũng không có nơi nào để đi. Đêm nay ở tạm chỗ tôi, sáng hôm sau tôi sẽ dẫn anh đi xin việc.

- Cô không ngại gì chứ?

- Người có vợ như anh không ngại thì tôi ngại cái gì. Anh có thể ngủ dưới đất.

Trường vui mừng, gạt đầu ngay tắp lự. Anh không suy nghĩ gì nhiều cả. Anh cảm thấy tin tưởng cô vô điều kiện. Chẳng hiểu sao nữa. Có thể Nhiên là một cô gái giống như anh, lên thành phố này tìm chút cơ hội giữa cuộc sống nghèo khó. Cô ấy có vẻ nhiều kinh nghiệm hơn anh, cũng biết nhiều mảnh khoe để sống hơn nữa.

...

Tan làm, Nhiên dẫn Trường về phòng trọ của mình. Hai người đi qua một con phố là đến. Nhiên mua thêm một chút đồ về nấu ăn, cô ấy nói tự nấu ăn là một cách để tiết kiệm.

Phòng trọ của Nhiên nằm giữa hai phòng trọ khác. Một là của tay giang hồ, một là của hai vợ chồng không rõ gốc tích. Không có một chút thông tin về hai vợ chồng đó. Hằng ngày họ đi từ sáng sớm cho đến tối mịt mới về. Chẳng nói chuyện với ai.

- Anh ngồi ở giường đi, tôi sẽ nấu ăn.

- Được.

Chẳng mấy chốc mà nhà trọ đầy ồ ào. Nhiều người đi qua phòng Nhiên liền trêu chọc vì sự xuất hiện của Trường. Nhiên không biện hộ gì, cô chỉ cười với họ.

Hai người ăn cơm, hỏi han nhau về tuổi tác, nơi chốn. Lúc này mới biết là đồng hương. Chỉ là không cùng một làng. Thế là họ lại càng cảm thấy thân thiết hơn. Quả là một sự trùng hợp! Trong thành phố rộng lớn này, có thể gặp được một người như Nhiên cũng là may mắn cho Trường.

- Cô không có bạn trai gì sao?

"Tôi sẽ lấy đại gia." - Nhiên đáp - "Tôi phải thật giàu có để đưa em gái tôi đi du học. Nó học giỏi lắm, nó bảo nó sẽ sang Mỹ."

- Đó là lý do cô lên thành phố này à?

Nhiên gạt đầu, đôi mắt chợt sáng lên:

- Đúng thế. Đó là lý do duy nhất là lớn nhất của tôi.

Lúc đi ngủ, Trường trải chiếu xuống dưới đất nằm. Anh nói chuyện với vợ qua điện thoại, trù chẵn nói thật khề để không ảnh hưởng đến Nhiên. Nhiên ở trên giường cười tủm tỉm, cô quay mặt vào tường, nghĩ về tương lai của mình. Cô là người sống lạc quan và năng động. So với những người ở quê lên thành phố làm, cô tự tin mình là những kẻ mạnh mẽ nhất.

- Anh yêu vợ lắm hả?

"Đương nhiên." - Trường đặt điện thoại lên trên chiếc ghế cạnh đó. Đắp chăn chuẩn bị ngủ.

- Ngày mai tôi sẽ đưa anh tới một xưởng cơ khí. Ở đó họ không có tiền tip, nhưng từ tế hơn cái chợ người mà anh đang làm việc.

- Tốt quá rồi!

Đang nói chuyện thì hai người nghe thấy âm thanh lạ từ phòng của đôi vợ chồng bên cạnh. Những âm thanh hết sức tình tứ. Nhà trọ thì không có cách âm, nên đêm về, dù chỉ là một tiếng động nhỏ cũng đủ để phòng bên cạnh nghe thấy.

Âm thanh mờ ám càng ngày càng lớn dần. Tay Trường bắt đầu đổ mồ hôi. Nhiên cũng cảm thấy không khí trong phòng lúc này thật quái dị.

Trong một không gian mờ ám như thế này, trong tình cảnh hai người ngủ chung một phòng này thì chuyện gì sẽ xảy ra? Trường sẽ giữ được lời hứa với vợ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đến Muộn* - Eva được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Trường từ từ ngồi dậy, anh nhìn Nhiên đang nằm trên giường, mặt quay vào tường. Cô như đã ngủ, cơ thể chuyển động khe khẽ. Anh thở dài, lắc đầu rồi nằm xuống, trù chẵn đi ngủ. Lúc ấy, trong đầu Trường chợt vang lên tiếng khóc của vợ. Cô nói: "Đừng sa ngã nhé!"

...

Sáng hôm sau, Trường được Nhiên dẫn đến một xưởng cơ khí. Không gian khá bẩn thỉu, các công nhân đều mặt lấm lem dầu mỡ. Nhưng khuôn mặt họ có vẻ chân thật hơn. Nhiên vừa đi vừa nói:

- Tôi có một người quen ở đây, anh ấy có thể giúp chúng ta.

Một người đàn ông cao lớn, vạm vỡ bước tới, vì khuôn mặt quá bẩn nên Trường không thể nhìn rõ xem anh ta trông như thế nào.

- Đây là anh Đại. Anh ấy từng xin giúp tôi vào quán cà phê. Đại, đây là Trường, là đồng hương của tôi.

Đại nhìn Trường bằng một vẻ dò xét, Trường nhận ra người đàn ông này có tình ý với Nhiên. Anh mỉm cười, chào:

- Chào Đại. Tôi là Trường.

"Chào!" - Đại lạnh lùng đáp lại. Nhiên đứng giữa hai người, cô nói:

- Có thể cho anh ấy vào đây làm được không? Anh ta vừa bị người ta lừa hết tiền. Vợ con ở nhà thì đang nheo nhóc.

Lúc này khuôn mặt Đại mới giãn ra một chút, anh ta cười mở hơn với Trường. Đại vỗ bàn tay đầy dầu máy vào cái áo phông đã sờn của Trường:

- Được chứ, ở đây lúc nào cũng thiếu công nhân.

"Nhưng ở đây có nuôi ăn ở không?" - Trường hỏi.

Đại bật cười, lắc đầu:

- Chỉ nuôi ăn thôi, không nuôi ở đâu.

"Vậy hôm nay xong việc tôi sẽ dắt anh đi tìm nhà trọ." - Nhiên nói.

Trường gật đầu cảm ơn cô. Anh thấy vui sướng trong lòng khi quen biết được những người bạn như thế này. Quả thật ở thành phố không hề dễ sống, người có thể một mình vươn lên rất hiếm. Người như anh có thể vươn lên được thì lại không tồn tại. Anh ngốc nghếch, chưa kể không hiểu biết gì. Có lẽ anh phải mời Nhiên làm giáo viên hướng dẫn của mình.

Những công việc tay chân không bao giờ làm khó được Trường, anh luôn biết mình cần gì trong công việc nặng nhọc. Anh em trong xưởng cơ khí thân thiện hơn những người trước, họ không hề mệt mỏi mà lúc nào cũng vui tươi. Làm việc ở đây rất tốt, nếu không nói là cực kỳ tốt. Vì cái đầu tiên đó là Trường không cần phải từ chối bất cứ một người phụ nữ nào nữa. Anh cảm thấy an toàn.

Đến tầm chiều, Nhiên đến đón anh đi tìm nhà trọ như đã hẹn. Cô không bao giờ thất hứa nếu đã hứa với ai cái gì. Lúc cô xuất hiện, Đại cứ nhìn theo cô mãi. Trường muốn giúp anh ta một chút, để trả ơn anh ta đã cho anh vào đây làm. Thế nên anh bước đến chỗ Nhiên và nói:

- Tôi đi vệ sinh một chút, cô đứng đây đợi tôi nhé.

- Được thôi.

Trường vừa chạy đi khỏi thì Đại liền bước lại gần chỗ Nhiên. Nhiên mỉm cười rất tự nhiên với anh. Cô không có tình cảm với anh, anh chỉ là một người anh trai không hơn không kém.

- Tối nay em có làm gì không?

- Em có, em phải ngủ.

Đại chưng hửng:

- Đi chơi với anh đi.

- Em mệt lắm, em đã làm cả ngày nay rồi.

Đại định cầm lấy bàn tay của Nhiên, nhưng lại thấy tay mình có quá nhiều dầu mỡ. Anh đành phải rút lại. Đại thở dài:

- Em chẳng hiểu ý anh gì cả Nhiên ạ!

Nhiên nhún vai, không đáp. Cô hiểu thì được gì? Hiểu thì cô cũng không yêu anh, đó là một sự thật hiển nhiên.

"Em thích cậu ta à?" - Đại đánh mặt về hướng mà Trường vừa chạy đi.

Nhiên nhú mày, tỏ ra khó chịu:

- Anh đừng có nói linh tinh có được không? Anh ta có vợ có con rồi đấy.

Đại cười:

- Anh chỉ hỏi vậy thôi.

- Câu hỏi đó không chỉ có vậy đâu đúng không?

Đại tắt đi nụ cười, anh cúi đầu tỏ ra biết lỗi. Nhiên quay người bỏ ra ngoài. Một lúc sau Trường quay lại, không thấy Nhiên và Đại đâu cả. Anh nhìn quanh xưởng, mọi người cũng đang chuẩn bị ra về.

Trường chạy ra ngoài, thấy Nhiên đang đứng hút thuốc ở đó. Anh ngạc nhiên trước việc cô hút thuốc. Khi cô hút thuốc, khuôn mặt thật sự rất dừng đọng. Cô nhìn anh, lạnh lùng như không quen biết. Sao vậy nhỉ? Chẳng lẽ anh đã làm gì sai sao?

"Đi thôi!" - Nhiên vút điếu thuốc xuống dưới chân. Dụi đi. Đi gần nửa vòng thành phố vẫn không tìm được cái nhà trọ nào cho nên hờn, cuối cùng Nhiên đành đưa Trường về khu nhà trọ mà mình ở.

"Còn một phòng trống." - Nhiên nói - "Mụ chủ nhà thì cũng dờ hoi. Bình thường loại người nào cũng chấp nhận, nhưng chỉ riêng cái phòng đấy là kén cá chọn canh."

- Nếu không được thì cô cho tôi ngủ lại một hôm nữa. Tôi xin lỗi!

- Anh có làm gì đâu mà phải xin lỗi. Tôi giúp anh vì anh là đồng hương của tôi mà.

Mụ chủ nhà nhìn Trường từ trên xuống dưới, mụ có khuôn mặt béo ị, mặc một bộ pyjama quái dị màu hồng phấn, dù tuổi mụ có lẽ đã trên năm mươi. Mụ thở dài, quắc mắt nhìn sang Nhiên, hỏi:

- Đặt cọc trước tiền trọ sáu tháng. Điện nước thì thu sau.

Khi Nhiên vui mừng đến nỗi suýt nhảy cẫng lên thì Trường lại méo mặt. Anh kéo cô ra một góc, nói nhỏ:

- Tôi không có nhiều tiền ở đây để đặt cọc.
- Trời, sao anh không nói sớm. Tất cả nhà trọ trên thành phố này đều phải đặt cọc sáu tháng trước.
- Sao bây giờ?

Mụ chủ nhà liếc nhìn hai người, bắt đầu bĩu môi khinh bỉ. Khó khăn lắm mới có một tên trông được, có thể cho thuê, ấy vậy mà lại là tên kiết xác không có tiền.

"Tôi sẽ cho anh vay." - Nhiên tặc lưỡi nói.

"Có được không?" - Trường ngại ngùng hỏi lại.

- Bộ anh định tính thế nào nữa mà không được? Đó là cách duy nhất vào lúc này.
- Tôi thật sự rất cảm ơn cô!
- Đừng nói nhiều.

Vậy là Nhiên cho Trường vay sáu tháng tiền nhà, cô không nghĩ được là mình lại làm một chuyện bông bột thế. Trong khi trước đó, Nhiên từng dạy Trường rằng ở thành phố này ngoài bản thân ra thì không được tin một ai hết.

...

Những ngày sau đó, hai người bận rộn với công việc từ sáng đến tối mịt. Ít khi gặp nhau. Trường vẫn gọi điện về cho vợ đều đặn, anh kể nhiều chuyện ở xưởng khiến cô cười ngất. Dần dà, Huệ đã bắt đầu cảm thấy yên tâm hơn. Trường nói đợi khoảng một năm nữa, anh ổn định rồi sẽ đón cô và con lên chung sống. Hai người mơ về một hạnh phúc không hề xa vời. Đó là được ở cạnh nhau.

Nhiên thì vẫn làm ở quán cà phê nửa ngày, nửa ngày còn lại cô làm nhân viên quét dọn trong một khu trung tâm thương mại. Thứ bảy, chủ nhật thì cô làm những công việc như phát tờ rơi, mặc bộ đồ con thú đứng trong công viên cho các bé đến chụp ảnh, nô đùa. Nhiên làm hết sức lực của mình để nuôi em gái. Chỉ còn khoảng hơn một năm nữa là nó sẽ học xong cấp ba.

Ông chủ ở quán cà phê rất tốt với cô, có đôi lúc còn tốt quá mức. Nhưng dù sao ông ta cũng là một người tốt. Theo cô thì là vậy. Thi thoảng ông có tăng lương, có hỏi về tình hình của cô. Ông ít khi la mắng cô, trong khi những nhân viên khác thì lúc nào cũng bị ông chỉnh đốn. Ông bảo cô là người thông minh, biết chủ cần gì. Cô không biết điều đó có thật không, nhưng nó khiến cô cảm thấy hưng phấn hơn trong công việc.

"Ái chà, làm muộn quá nhỉ?" - Ông chủ đến khi quán đã vắng khách. Lúc ấy Nhiên đang lau quầy chuẩn bị ra về. Nhiên cười lấy lòng, nói:

- Cũng không chậm bằng anh đâu.

Ông chủ thích được nhân viên gọi mình là anh, trong khi ông ta đáng tuổi chú của cô. Ông ta gật đầu hài lòng, nói:

- À vào đây anh phát lương cho. Hôm nay là mười sáu rồi.

Nhiên cười tươi, cô vội vàng tháo tạp dề ra rồi chạy vào bên trong. Nhưng vào trong rồi mới biết đó chỉ là một cái bẫy.

Ông chủ đột nhiên đóng cửa lại rồi lao vào ôm hôn cô. Nhiên hốt hoảng đẩy cơ thể phát tướng của ông ta ra nhưng điều ấy quá vô ích. Cô khó nhọc nói:

- Anh làm gì vậy?

"Nhiên, em đẹp lắm, anh thích em!" - Ông chủ như phát điên, cứ cố hôn bằng được Nhiên.

- Tránh ra, tôi la lên đấy.

Ông chủ cười cợt:

- Để dành sức la sau đi. Em sẽ bắt ngờ đấy.

Nhiên hoảng sợ. Ông chủ giữ chặt hai tay Nhiên cố gắng kéo áo cô xuống.

- Cứu... đừng làm thế với tôi... xin ông!

Khi mọi thứ trước mắt đã trở nên tuyệt vọng, đột nhiên cánh cửa đằng sau bị ai đó đập ra. Ông chủ bị ai đó xách lên và đấm một cú vào mặt. Ông ta ngã ra, mũi bắt đầu chảy máu.

- Mày là thằng nào?

Lúc này Nhiên mới nhìn được ra người vừa cứu cô là Trường. Anh đứng che khuất một phần ánh sáng nên cô không thấy được vẻ mặt của anh như thế nào. Anh lao vào xách cổ ông chủ lên, đấm một cái nữa. Giọng nói của anh nghe chừng rất tức giận:

- Sao ông dám động vào cô ấy?

Tại sao Trường lại ở đây và tại sao anh lại biết Nhiên đang gặp nguy hiểm mà tới cứu? Ông chủ sẽ phản ứng như thế nào trước sự xuất hiện đột ngột của anh? Liệu ông ta sẽ gây khó dễ cho cả hai người không?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đến Muộn - Eva* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Nhiên đứng dậy đẩy anh ra xa, cô kéo lại một bên vai áo bị ông chủ kéo lệch. Ông ta nhìn cả hai bằng một đôi mắt căm giận, ngón tay run run chỉ vào hai người.

- Chúng mày... tao sẽ cho chúng mày biết tay.

- Ông còn dám nói nữa tôi cho ông thêm một trận nữa đấy.

Nhiên vội vàng ngăn Trường lại, cô khoá lấy hai tay anh hông để anh bình tĩnh.

- Đứng, anh yên lặng đi. Ông chủ, tôi xin được nghỉ việc. Tôi không làm ở đây nữa, tôi cũng không cần nhận lương tháng này.

"Cô tưởng cô muốn đến là đến, muốn đi là đi chắc?" - Ông chủ nhếch môi cười nhạt, nói với Trường - "Còn mày, tao nhất định sẽ không cho mày bước ra khỏi quán tao dễ dàng đâu."

Vừa nói xong, người đàn ông đã lấy điện thoại gọi điện cho một ai đó, nói giọng rất hách dịch:

- Mày đang ở gần đây không? Ra quán đi, có thằng gây sự với tao.

Trường nhìn Nhiên, không hiểu chuyện gì xảy ra cả. Ông ta dù có gọi thêm một người nữa thì cũng không phải là đối thủ của anh. Hồi ở dưới quê, mà kể cả khi lên trên này, anh làm nhiều việc chân tay nên thân hình cường tráng, sức mạnh không kém ai cả, anh có thể vật được hai người đàn ông bình thường. Nhưng về mặt Nhiên hiện lên một sự lo lắng tột độ. Cô thở mạnh, rồi bước đến trước mặt ông chủ của cô, quỳ xuống. Trường lao lên:

- Nhiên, cô làm gì thế?

"Anh đứng đó cho tôi!" - Nhiên hét lên. Sau đó cô ngẩng mặt lên nhìn ông chủ - "Xem như hôm nay chúng tôi đã sai, mong ông lượng thứ. Chúng tôi đều chỉ là những kẻ nghèo hèn, không đâu lại được với ông. Là chúng tôi không biết tự lượng sức mình. Thú thật với anh, đây là bạn trai của tôi. Anh ấy... anh ấy không thể làm ngơ được khi nhìn bạn gái mình bị như vậy."

Trường đứng tần ngần, cô ấy vừa nói anh là bạn trai của cô, là nói dối để cả hai được ra khỏi đây sao?

Nhiên làm nhiều công việc, cô cũng đã tiếp xúc nhiều loại người. Cô hiểu được với mỗi loại người thì bản thân cần phải làm gì. Với ông chủ, nếu đối đầu với ông sẽ chỉ như trúng chọi đá thôi, cho nên cách tốt nhất vẫn là mềm mỏng.

Vừa lúc đó, có tiếng ồn ào ở bên ngoài. Một toán thanh niên xuất hiện, trông ai cũng bấm trợn, phách lối. Trên tay họ là gậy sắt, dao rựa, họ nhìn vào Trường dữ tợn. Đột ngột, một tay to béo trong đó bước lên xách cổ áo Trường, hét lớn:

- Mày đánh anh tao đúng không?

"Tôi..." - Trường hơi run, nhưng anh vẫn ngẩng cao đầu và nói - "Là tôi đánh đó. Chính ông ta sàm sỡ bạn gái tôi trước."

"Đánh nó cho tao!" - Ông chủ chỉ tay về phía Trường.

Cả đám lao lên hết đám rồi lại đập, một số còn dùng gậy sắt. Trường chỉ có thể chống đỡ được lúc đầu, càng về sau anh càng đuối sức nên dần quỵ ngã. Nhiên ở bên ngoài vừa quỳ vừa ôm chân ông chủ của mình khóc lớn. Cô van xin ông hãy tha cho anh, nhưng ông ta chỉ cười trước sự khốn khổ của hai con người.

Đến khi cả khuôn mặt Trường thâm tím và đầy máu me thì toán thanh niên mới dừng lại, người đàn ông bước lên trước, đặt bàn chân của mình lên khuôn mặt của Trường, nói:

- Đã hiểu thế nào là mùi đời chưa? Mày đánh tao một cái, tao trả lại mày gấp mười. Còn nữa, con bạn gái mày cũng chả là cái thá gì trong tay tao. Tao

muốn làm gì nó là việc của tao.

Trường cắn răng, cố gắng vùng lên thì một tên nào đó đá mạnh vào bụng anh khiến anh gần như bất tỉnh.

Nhiên đỡ Trường chạy ra bên ngoài, cô bắt một chiếc taxi đưa anh đến bệnh viện. Suốt cả đường đi Trường mắt dần nhận thức. Anh chỉ nói được một câu duy nhất với Nhiên là:

- Cô không sao chứ?

Nhiên bật khóc. Trong khi anh đang máu me đầy mình thì vẫn còn lo cô bị người ta hại. Anh ta ngốc thật, anh ta nên ở lại quê, chen chân lên thành phố này chỉ khiến vợ con lo lắng thôi. Nhiên thấy rất có lỗi với anh và người phụ nữ của anh, vì cô mà anh bị tổn thương, vì cô mà anh suýt nữa đã bị người ta đánh chết.

Cũng may là Trường không bị tổn thương ở bên trong, anh chỉ bị những vết thương hoặc vết rách ngoài da. Bác sĩ có hỏi anh ta đã làm gì mà dễ bị đánh như thế này? Nhiên chỉ lắc đầu cười khẽ. Ông ta cũng không để ý mà bỏ đi. Băng bó xong, Nhiên đưa Trường về nhà trọ. Lúc này Trường đã tỉnh táo lại, anh nói giọng đầy tức giận:

- Chúng nó cạy đông hiệp yếu.

- Tôi sẽ nghỉ việc ở đó. Lần sau anh đừng vì tôi mà làm mấy chuyện nguy hiểm nữa. Không đáng đâu.

Trường thở dài, nói:

- Có phải chúng ta ở trên thành phố này chỉ như một con kiến không? Chúng ta chỉ có thể luôn cúi mà không dám đương đầu?

- Chừng nào anh có tiền, anh có thể làm được bất cứ điều gì mà anh muốn.

Trường trầm ngâm suy nghĩ. Đúng vậy, chỉ có tiền mới khiến anh và Nhiên trở thành một người mạnh mẽ hơn tất thảy. Họ sẽ không bị người khác bắt nạt hay đánh đập nữa. Anh đã bị hai trận đòn kể từ khi lên thành phố, như vậy là quá đủ để hiểu được ở trên này người ta không dễ dàng như ở quê. Người ta bạo lực hơn và tàn nhẫn hơn. Kẻ nào mạnh kẻ ấy là vua.

- Nhưng sao anh lại đến quán cà phê mà tôi làm? Tôi tưởng anh đang ở xưởng?

- Hôm nay tôi được nhận lương. Tôi xin về sớm, định sẽ mời cô đi ăn và trả cô số tiền mà tôi nợ. Đúng lúc ấy lại nghe thấy tiếng khóc và tiếng kêu cứu của cô trong buồng.

- Đó là lý do mà rất nhiều nhân viên nữ đã nghỉ. Tôi nhìn ra, nhưng ông ta có thể trả lương cho tôi nhiều hơn những chỗ khác.

- Tiền cũng tốt, nhưng cô đừng nên coi thường bản thân mình. Cô phải giữ mình.

Nhiên bật cười, cô cố tình vỗ trướng vào một bên vai bị đau của Trường khiến anh phải nhăn mặt.

- Đừng có dạy tôi. Tôi đang là thầy của anh đấy. Còn nữa, anh đừng nghĩ gì về chuyện tôi nói anh là bạn trai của tôi nhé? Tôi chỉ là... ừm, tùy cơ ứng biến thôi.

Trường gật đầu:

- Tôi biết mà.

"Nhưng anh rất được đấy Trường!" - Nhiên giơ ngón cái lên, tán thưởng - "Anh ga lăng và rất dũng cảm"

Trường gãi đầu cười, anh thấy xấu hổ khi được con gái khen. Lúc ấy anh chẳng nghĩ gì nhiều, chỉ biết rằng Nhiên chỉ có mình anh ở đó, nếu anh không bảo vệ cô thì rất có thể cô ấy sẽ gặp nguy hiểm.

- Cô không có bạn trai à?

- Tôi đã nói rồi. Tôi sẽ lấy đại gia.

Trường gọi điện về cho vợ, anh kể hết tất cả mọi chuyện cho cô nghe. Vợ anh lo lắng đến nỗi hét toáng lên trong điện thoại. Cô còn định bắt xe lên với Trường luôn nhưng anh đã ngăn lại. Cô xin anh chuyển điện thoại cho Nhiên, hai người nói chuyện rất lâu. Có vẻ như vợ anh hơi giận, anh thấy Nhiên cứ cúi đầu xin lỗi mãi. Đến khi Nhiên chuyển lại máy, cô ấy không nói gì mà đi về phòng. Có lẽ cô ấy giận chăng? Trường suy nghĩ. Nhưng anh cũng không dám hỏi vợ nhiều.

- Anh không được gần cô ấy nữa, anh biết chưa? Loại gái như vậy lên thành phố làm sao mà biết được?

- Nhưng cô ấy giúp đỡ anh rất nhiều. Cô ấy còn cho anh vay tiền để thuê nhà nữa. Không có cô ấy, anh cũng không có công việc ngày hôm nay.

- Thế thì anh về đi. Chẳng lẽ em để anh lên thành phố là dựa dẫm vào một người con gái sao?

- Em buồn cười quá, chúng ta sống phải biết trước biết sau chứ.

- Em không cần biết, anh muốn làm gì thì làm. Đừng có đến gần con nhỏ đó nữa, đợi việc trên đó ổn định, em sẽ lên với anh.

Trước việc Huệ không tin Nhiên là người tốt khiến Trường rất khó chịu. Không phải là anh yêu Nhiên hay là muốn bảo vệ cô ấy. Mà đúng là cô ấy rất tốt bụng. Cô hết lòng giúp đỡ, không bao giờ cần nhờ hay gì cả. Nếu không có cô, giờ này chắc anh vẫn đang vất vưởng ở đâu đó. Anh là một thằng đàn ông, anh phải kiếm ra tiền. Anh đâu cần vợ phải muốn có tiền hay không, tự tôn của anh nói anh phải để vợ con được sống ấm no. Nhiên đã giúp anh một phần nào, nhưng cô đâu phải là kẻ sai khiến cuộc đời anh mà Huệ phải lo chứ!

Khi Trường đang nằm vắt tay lên trần nhà nghĩ ngợi thì đột nhiên có tiếng đập cửa rất mạnh. Trường vội vàng ra mở cửa, Nhiên liền ngã vào lòng anh. Cả người cô đầy mùi rượu. Cô bám vào chỗ đau trên vai anh, nói:

- Sao ai cũng bảo tôi là gái? Tôi đã ngủ với anh bao giờ đâu mà vợ anh lại nói thế với tôi?

Trường không biết vợ mình lại chửi Nhiên như vậy. Anh nâng cô lên nhưng không được. Cô say chẳng biết gì nữa rồi. Nhiên kéo áo Trường, trườn bàn tay vào bên trong, thì thầm:

- Hay là để tôi ngủ với anh cho họ được toại nguyện?

Trường như thấy có một luồng điện chạy dọc sống lưng mình. Cả người anh bần rần cả đi. Tay cô lạnh quá, nhưng chính cái lạnh ấy như khiến anh bị khoá cứng lại.

Trường sẽ làm gì khi phải đứng trước tình cảnh này? Anh sẽ chung thủy với vợ hay sẽ nổi lên bản tính đàn ông với Nhiên? Giữa hai người sẽ còn rất nhiều chuyện nữa xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đến Muộn - Eva* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

"Cô sao vậy Nhiên?" - Trường nói. Anh cố dựng cô đứng thẳng nhưng cô lại đổ vào người anh như một cái cây bị bật gốc. Trường vỗ nhẹ lên má cô, gọi - "Này, tôi đưa cô về phòng nhé?"

Nhiên không nói gì, cô cười một mình rồi thở ra hơi rượu. Trường bế thốc cô lên, mở cửa rồi đưa cô về phòng. Phòng của Nhiên là hai chai rượu rỗng và một bao thuốc lá để mở. Có lẽ cô vừa mới uống một mình. Trường đặt cô lên chiếc giường nhỏ, cởi giày và đắp chăn cho cô. Khi anh đang định đi pha nước chanh thì Nhiên giữ anh lại.

- Anh có phải là bạn tốt của tôi không?

Trường không để ý nhiều, anh vỗ nhẹ lên bàn tay cô rồi đáp:

- Chúng ta đều là bạn tốt của nhau.

- Chúng ta sẽ là bạn tốt mãi mãi chứ?

- Phải, mãi mãi.

Nhiên không ngủ được, cô ta liên tục hỏi chuyện này chuyện kia, không đầu không cuối. Phải đến khi Trường vỗ nhẹ lên vai cô, ru cô ngủ thì cô mới từ từ thiếp đi. Nhìn Nhiên ngủ say, Trường cảm thấy yên tâm hơn phần nào. Tội nghiệp cô ấy. Trường nghĩ. Một người con gái phải làm mọi cách để vươn lên, cô ta thật nghị lực. Ít nhất là hơn anh.

...

Nhiên không còn nhớ gì về chuyện xảy ra vào tối qua nữa, có những hình ảnh mang máng cô đã đến phòng của Trường, nhưng khi cô hỏi thì anh lại lắc đầu bảo không có chuyện gì. Có lẽ là cô say quá nên tự ảo tưởng.

Rượu lúc này mới ngấm, Nhiên không buồn ăn uống gì, cô còn chẳng muốn làm gì nữa hết. Ca làm của cô là vào buổi tối, có lẽ là cô vẫn có thể chống chọi được. Nhiên tìm một vài công việc mới, làm nhân viên trong một cửa hàng bán đồ fast food, nghe có vẻ tử tế hơn là một quán cà phê bình dân.

Buổi trưa Trường có về nhà, anh đem cho cô một hộp cháo.

- Tôi lo cô không ăn gì nên mua về cho cô đây.

- Cảm ơn anh.

Hai người ngồi ăn trưa với nhau, Trường cố tình không biết gì về vụ Nhiên đã sang phòng anh làm loạn. Anh nghĩ đó chỉ là trong một lần không kiểm soát được bản thân cô ấy mới làm vậy. Còn chưa kể, Huệ lại mắng cô ấy và nói những lời khó nghe nữa. Xem ra, anh có không ít lỗi lầm.

"Tôi bảo này." - Nhiên vỗ vai Trường - "Sắp tới có hội chợ sinh viên ấy, anh có muốn góp vốn với tôi mở một quầy hàng không? Đảm bảo có lãi."

- Làm sao mà cô biết nó có lãi?

- Sinh viên trên này nhiều vô kể, còn nữa, đây là một trong những hội chợ lớn mà sinh viên hay lui tới. Khó khăn lắm tôi mới tìm được mỗi đây.

Trường suy tính, anh không có nhiều tiền để góp vốn với cô. Hầu hết nhận lương xong anh đều gửi về cho vợ, chỉ giữ lại vài ba trăm tiền ăn và tiền điện. Nhiên thấy Trường đang phân vân, cô xua tay, cười xoa:

- Thôi được rồi. Tôi không làm khó anh nữa. Coi như là tôi bỏ vốn ra, lúc đó anh phụ tôi đi bán là được.

- Phụ?

- Ủ, tôi cần người bê đồ. Tôi định bán đồ ăn. Chắc tôi sẽ làm người làm, anh là người thu tiền đi.

Hai người bàn tính rất nhiều về quầy hàng đó, về mô hình và cái tên. Họ lên mạng tìm kiếm một vài món đồ ăn vặt dễ làm, nhanh gọn mà được giới trẻ ưa thích. Cuối cùng họ quyết định chọn món bánh mỳ nướng muối ớt. Đó là một thứ dễ làm, cũng không mất nhiều thời gian.

Nhiên hình như rất hiểu tâm lý học sinh - sinh viên, cô biết được giờ nào họ sẽ chọn món ăn vặt này, cô cũng biết được sinh viên rất ham cái mới lạ. Cho nên cô định làm mô hình của Nhật, mặc đồ Nhật, và để Trường là người thu hút. Anh có thân hình cao lớn, khuôn mặt điển trai, chỉ cần một chút hoá trang nữa là có thể thu hút được nhiều người đến ăn.

- Đây là toàn bộ số tiền mà tôi đang có, cho nên anh phải thật cố gắng đấy.

Trường gật đầu. Anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ từ chối giúp Nhiên một việc gì. Kể từ khi cô giúp anh tìm việc, cho anh vay tiền nhà thì anh đã tin cô vô điều kiện. Cô thông minh, vui tươi, hiểu đời, có chí tiến thủ, cô là một người có sức hút khiến người ta rất muốn đến gần.

Trường biết Đại vẫn luôn thích Nhiên, lúc làm ở xưởng, anh ta chưa bao giờ che giấu điều đó. Đại lúc nào cũng bảo anh ta sẽ lấy Nhiên, còn nói với Trường tác thành. Thật ra Trường không phải là không muốn tác thành, nhưng anh sợ Nhiên giận. Lần trước anh tạo điều kiện cho anh ta ở xưởng, cô đã khó chịu một lần rồi. Anh không muốn Nhiên phải buồn. Nghĩ đi nghĩ lại, một người thích một người không phải là chuyện của mình. Biết đâu chỉ là tình yêu một chiều, mình giúp họ lại thành vô duyên.

...

Hội chợ sinh viên diễn ra vào cuối tuần, các sinh viên hoặc là những người trẻ tuổi đổ về đây rất đông. Hàng bánh mỳ của hai người đắt khách đến nỗi làm không xuể tay. Khách hàng nữ có vẻ rất thích Trường, bởi anh nói chuyện hiền lành, dễ thương.

Hết hội chợ, hai người mua đồ về phòng của Nhiên ăn mừng. Nhiên cho Trường một phần tư số tiền mình kiếm được. Anh giả lại cô và lắc đầu nói:

- Tôi chỉ giúp lại cô thôi. Đừng khách khí thế.

Nhiên dúm tiền vào tay anh, trợn mắt đe dọa:

- Anh đang khách khí thì có. Mau nhận đi!

Hai người ăn uống vui vẻ tới tận khuya. Nhiên nói sẽ dùng số tiền này để giúp em gái mình đến với giấc mơ Mỹ. Trường hỏi:

- Còn cô thì sao?

Nhiên đặt tay lên ngực mình, nói trong con say:

- Tôi sẽ tiếp tục kiếm tiền và trở nên giàu có.

Không gì có thể phủ nhận được ý chí của Nhiên, cô ấy luôn xác định được mục tiêu của đời mình. Còn anh, anh chỉ muốn kiếm tiền đem về cho vợ, miễn là nhiều hơn số tiền anh kiếm được ở quê.

- Nếu anh muốn đưa vợ con lên đây thì anh phải giàu hơn nữa.

- Giàu hơn nữa là giàu như cô?

Nhiên xua tay:

- Không không, phải có nhà, phải có... ít nhất là xe máy. Phải có tài khoản tiết kiệm. Phải có một con chó cảnh để nuôi.

- Đó là đại gia chứ đâu phải là giàu nữa.

- Đó chưa là gì hết với đại gia đâu. Ở trên này, dân người ta giàu gấp mấy lần mình ở dưới quê. Cho nên anh phải nghĩ rộng ra, lúc nào cũng phải nghĩ thật rộng ra.

Khi đã quá say, trời bên ngoài bỗng đổ một cơn mưa. Mưa rào rất lớn, bắn cả vào bên trong. Nhiên vội vàng bước ra đóng cửa, Trường cũng vội chạy lên báo:

- Để tôi.

Hai người đứng nhìn trời mưa, ngất ngưỡng trong hơi rượu. Rồi họ nhìn nhau, tủm tỉm cười. Không ai nói gì cả. Thời gian lặng lẽ trôi qua, không xác định được thời gian là sớm hay muộn. Phía cuối chân trời có nổi lên những ánh chớp lập loè rồi sấm rền vang. Nhiên bật tai lại, Trường theo phản xạ ôm lấy cổ vào lòng.

Nhiên ngược lên nhìn anh, hai người ngại ngần quay mặt đi. Nhiên vuốt lại tóc trên mặt, càng ngày cô càng cảm thấy ngột thở. Đột nhiên Trường vươn tay đến chạm lên má cô. Không gian này quá chật chội, nhưng sao không có ai bỏ đi? Trường nói:

- Trời mưa rồi!

- Ừ, mưa rồi.

- Vợ tôi ở đây thì tốt.

- Phải, như thế thì tốt hơn.

Hai người càng ngày càng ghé sát vào nhau. Cho đến khi hai bờ má của họ chạm vào nhau thì họ mới dừng lại. Đôi môi Nhiên bắt đầu động đậy. Trường kéo cô về phía mình. Hai người bắt đầu hôn nhau. Quần áo trên người dần trượt xuống.

Trời vẫn đang mưa, ở dưới sàn là rượu, thuốc lá, đồ ăn, quần áo ngổn ngang. Một đợt sấm nữa khiến cả hai giật mình. Nhiên hét hoảng đẩy Trường ra, nhưng anh bám chặt lấy cô, thì thầm:

- Muộn rồi!

Đây chỉ là chuyện bộc phát trong lúc say và ảnh hưởng từ cơn mưa đầu hạ, hay là hai người đã thật sự có tình cảm với nhau? Nếu Huệ - vợ của Trường biết thì cô ấy sẽ làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đến Muộn - Eva* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Những gì đã xảy ra trong đêm hôm trước, cả hai đều nhớ rất rõ. Sáng hôm sau, Nhiên dậy đi làm từ sớm, để Trường ở lại ngủ phòng mình. Cô đã xin được việc mới ở ca sáng, cửa hàng fast food đã nhận cô vào làm. Nếu làm chăm chỉ, lương có thể cao hơn chỗ quán cà phê.

Nhiên năm nay hai mươi lăm tuổi, nhưng nhìn khuôn mặt trông trẻ hơn tuổi ấy. Cộng với tinh thần vui tươi, sôi nổi của cô nên làm quen mọi người rất dễ dàng. Những anh chàng ở trong cửa hàng rất thích Nhiên, một số thích theo kiểu nam nữ, một số chỉ thích nói chuyện với cô vì thấy vui vẻ. Dù thế nào thì Nhiên cũng bỏ qua.

Trường vẫn làm công việc ở xưởng cơ khí của mình, cả người lấm lem dầu máy cả ngày. Huệ một ngày gọi điện ba lần, buổi sáng, buổi trưa và buổi tối. Cô nói dạo này anh ít gọi điện về nhà.

- Dạo này xưởng bận quá, anh gần như còn chẳng có thời gian ăn trưa. Sếp mà thấy bỏ làm ra làm việc riêng là trừ lương ngay.

- Thế à? - Huệ nói - Anh còn thân thiết với con bé Nhiên đó nữa không?

Trường giật mình, anh nhớ lại cái đêm say hôm đó. Trong lòng cũng có chút bồi hồi, nhưng chỉ là một chút thôi. Vì gần cơ thể phụ nữ khác, lại là một người bạn của mình cho nên cảm giác không giống như bình thường cũng phải. Trường chép miệng, nói qua loa:

- Em nghĩ anh có thời gian à? Anh đã nói rồi, giờ xưởng đang rất nhiều công việc. Với lại em thôi cái trò nói người khác không ra gì đi. Họ giúp mình không phải để nhận mấy lời không đâu này đâu.

Huệ luôn có cảm giác chồng mình đang bảo vệ cho người con gái đó. Dù cô có nói như thế nào thì anh cũng không nghe. Mà trước đó, anh rất nghe lời cô. Huệ thấy hối hận khi để Trường lên thành phố làm, nhưng ai mà biết trước được chữ ngờ đâu.

...

Nhiên đang làm việc thì có một người khách đến order, lúc ngẩng đầu lên cô phát hiện đó là Trường. Anh mỉm cười vẫy tay với cô, nhưng cô lại lạnh lùng nhìn anh, hỏi:

- Mời anh chọn món ạ!

Trường hơi ngạc nhiên, anh gọi tạm một khoai tây và một phần gà cho mình, tiền cũng đã giả rồi nhưng anh không đi ngay. Anh nhìn cô hỏi:

- Cô sao vậy?

Nhiên đi say quầy bên cạnh, Trường đi theo.

- Cô không định tránh mặt tôi đấy chứ?

Nhiên liếc anh một cái, lén chỉ lên cái camera trên trần nhà:

- Trong giờ làm việc, anh hiểu chứ?

Trường quay lại nhìn, anh hiểu ra rồi giải đầu cười.

- Tôi cứ tưởng cô...

- Anh đừng suy nghĩ gì cả. Đó là một chuyện rất bình thường.

- Nhưng tôi không muốn vì thế mà phớt lờ cô. Tôi nghĩ mình cần có một chút trách nhiệm.

- Không sao cả, đó là rượu. Và chúng ta ai cũng hiểu mà.

- Chúng ta sẽ vẫn là bạn chứ?

Nhiên cười, gật đầu:

- Đương nhiên rồi.

Nhưng mọi chuyện không dừng lại ở mức đó, càng ngày hai người càng thân thiết hơn. Anh và cô có những phút giây đụng chạm khác, và họ không ngại ngần làm điều đó nữa. Họ coi đó giống như một chuyện để giúp nhau giải tỏa, không coi đó là tình yêu. Cả hai vẫn nói những chuyện xa vời. Cô vẫn mong muốn cưới được một người đàn ông giàu có, còn anh thì vẫn mong sẽ đón được vợ lên để cùng chung sống.

Cô có những công việc không cố định, số tiền tiết kiệm không rõ là bao nhiêu nhưng ngày nào cũng nhẩm tính. Ngay lúc nằm cạnh anh cô cũng không yên. Nhiều lần anh ôm cô vào lòng vào bảo:

- Cô đừng suy nghĩ gì nhiều, rồi em gái cô sẽ được đi du học thôi. Cô đã rất cố gắng.

- Tôi ước mình có thể giàu lên ngay được.

- Đó là điều mà ai cũng mong muốn.

Cả hai người không dám ngủ trong phòng trọ. Họ thuê nhà nghỉ, hoặc là ở đâu đó kín đáo. Trong một phòng riêng tư, họ có thể làm những gì họ thích. Cười đùa và nói chuyện thoải mái. Cô vẫn hay hút thuốc, hỏi anh về Huệ. Hầu như họ không che giấu điều gì.

- Có phải chúng ta đang sưởi ấm cho nhau giữa thành phố này không? Tôi rất nhớ quê, tôi nhớ cả em gái nữa. - Nhiên ôm lấy bàn tay của Trường và nói.

- Đúng. Đó giống như tôi nhớ Huệ.

Một hôm, hai người đang nằm trong khách sạn thì đột nhiên Trường nhận được một cuộc điện thoại.

- Là Huệ!

Cả Trường và Nhiên bật dậy, cả hai người đều không mặc quần áo. Cả hai đều căng thẳng. Trường mở máy lên nghe:

- Anh đang ở đâu? Ra bến xe được không?

- Để làm gì?

- Đón em!

Suýt chút nữa thì chiếc điện thoại trên tay rơi xuống đất. Trường choáng váng cả mình mẩy. Huệ lên đây sao? Cô ấy đang ở thành phố này. Nếu cô biết anh đang nằm cạnh một người con gái khác thì sao? Nhưng Trường cố gắng lấy lại bình tĩnh, anh nói:

- Được, em đứng ở đó anh đến ngay đây.

Trường không hỏi cô tại sao, hay những câu rườm rà gì nữa. Điều ấy khiến Huệ thấy nghi ngờ. Anh không thích cô tự ý làm việc mà không bàn trước, đáng ra việc cô lên trên này sẽ khiến anh bị sốc. Nhưng anh lại chỉ nói cô đứng ở đây đợi anh. Huệ nhìn chiếc điện thoại, đột nhiên cô thấy khó chịu. Hay là anh đang che giấu cô điều gì?

Lúc đó ở trong phòng khách sạn, Trường và Nhiên mặc quần áo ra ngoài. Lúc này đang là sáu giờ sáng, tức là vợ của Trường bắt xe đi từ rất sớm. Hai người đều không nói gì với nhau, Nhiên định đến chỗ làm luôn dù giờ chưa mở cửa. Trường đưa cô ra bến xe bus rồi hai người chia tay nhau ở đó. Anh nhìn theo chiếc xe bus mãi, không hiểu sao anh lại cảm thấy có lỗi với cô. Lẽ ra anh không nên làm vậy, lẽ ra đêm đó anh nên dừng lại như cô. Nhưng anh đã không cưỡng lại được.

Khi Trường đến nơi, anh thấy vợ mình đang ngồi ở trước cổng bến xe. Trông cô quê mùa và ủ rũ, hình như cô đang giận dữ gì đó. Vừa nhìn thấy anh, cô đã chạy đến ôm chầm lấy.

- Anh đây rồi, em nhớ anh quá!

Trường cũng ôm cô thật chặt, anh vỗ vai cô:

- Anh cũng rất nhớ em!

Huệ nói cô đã gửi con cho ông bà nội, cô chỉ lên đây xem tình hình ăn ở của anh như thế nào. Đã lâu rồi cô không được gặp anh.

- Đáng ra em phải lên sớm hơn, nhưng cứ bận đồng áng với con cái quá. Em xin lỗi nhé!

Trường cười, lắc đầu:

- Anh cũng không về thăm em được, anh phải xin lỗi em mới đúng.

Trường đưa Huệ về nhà trọ của mình. Mọi người đã dậy và đánh răng rửa mặt ngay ở bên ngoài. Ai cũng nhìn Huệ bằng một con mắt lạ lẫm. Huệ ở quê vốn là người dạn dĩ, nhưng đứng trước những người này cô cũng thấy ngại ngùng mà cúi đầu.

Bà chủ nhà không hiểu sao hôm nay lại đi “thị sát”, vừa thấy Huệ và đã nhìn ngó rồi lắc đầu.

- Thằng này, lại bạn gái mới đó hả?

Huệ ngẩn ngơ nhìn Trường, hỏi:

- Lại là sao?

Bà chủ nhà bĩu môi:

- Tao còn tưởng cái con cho nó vay tiền là người yêu.

Huệ biết đó là ai, cô thở hắt một cái nhưng không nói gì. Hai người đi vào nhà, Trường nhìn ngó bên ngoài rồi đóng cửa lại. Lúc này anh mới giải thích:

- Đừng để ý đến bà ta. Ở đây nhà trọ này bà ta tự cho mình cái quyền nói cái gì cũng được.

- Nhưng không phải như thế chứ? - Huệ nhìn Trường đầy ẩn ý.

Trường nghiêm mặt:

- Em muốn nói gì thì nói thẳng ra xem nào.

- Em chẳng nói gì cả. - Huệ nhún vai.

Cô khách người đi qua anh rồi nhìn xung quanh phòng trọ. Vì là phòng của đàn ông nên có hơi bừa bộn. Huệ thở dài rồi bắt tay vào dọn dẹp cho anh.

- Em nghỉ đi đã, cứ kệ đấy vì mai em về nó lại bừa bộn thôi.

- Sạch lúc nào thì hay lúc ấy chứ, anh ở thế này bệnh vào người.

Huệ quét dọn rất tỉ mỉ, cô lau nhà, sắp xếp lại đồ đạc cho chồng. Ở trên giường của anh là một núi quần áo cũ, cô cũng đem chậu ra giặt tay hết. Đã

lâu rồi Huệ không được ngửi mùi người chồng, cũng không được nhìn thấy khuôn mặt anh, nên cô chỉ cần gặp anh là đã muốn làm mọi thứ cho anh.

Đang giặt, bỗng nhiên có một vật gì đó nhọn đâm vào tay khiến Huệ giật thót mình. Cô luồn tay vào túi quần và lôi nó ra. Đó là vỏ bao cao su! Huệ chao đảo, như có ai đó vừa đập mạnh vào đầu cô khiến cô không thể nhìn rõ mọi thứ trong một thoáng. Chồng cô, anh ấy lại luôn giữ thứ này bên mình. Nhưng nó lại là thứ đã được dùng rồi. Huệ ngẩng đầu nhìn trời, cố gắng nén sự xúc động.

Trước khi đi cô có dặn anh nếu có tìm người để giải quyết sinh lý thì phải biết cách phòng tránh, anh đã nghe lời. Song không hiểu sao cô lại thấy đau lòng đến vậy.

Từ đồng quần áo của Trường, Huệ lại lôi ra được một cái quần tất của con gái. Lần này thì Huệ không còn cảm giác anh đang muốn tìm người để giải toả sinh lý nữa. Hình như anh đang phản bội cô.

- Em giặt hộ anh đôi tất này với.

Huệ ngẩng đầu lên nhìn chồng, lúc đó trên tay cô đang là cái quần tất của ai kia. Nước mắt cô đang chực trào.

Liệu Huệ có phát hiện ra chồng mình đã ngủ với Nhiên, người phụ nữ mà cô không muốn nhất? Trường sẽ giải quyết chuyện này như thế nào? Anh sẽ đối xử với Nhiên ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đến Muộn* - Eva được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

"Đây là cái gì?" - Huệ đứng dậy, cô cố gắng không khóc. Cô đã để chồng lên đây làm việc, với hy vọng đời sống của gia đình sẽ trở nên tươi sáng hơn. Lúc anh đi, trong lòng cô thấp thòm lo âu. Cô lo anh bị ốm, lo anh bị người ta hại, và cũng lo anh sẽ sa ngã chốn đô thành. Cô có cảm giác mình là một người mẹ đang lo lắng cho con, đêm lúc nào cũng chợp mắt muộn, ngày ngóng đợi những cuộc điện thoại của anh. Vậy mà anh đã làm gì với cô? Anh đã đối đáp lại sự lo lắng của cô như thế nào đây?

Trường cúi đầu, anh không nói gì. Anh không muốn biện hộ, vì anh không muốn lừa dối vợ thêm nữa. Nhưng anh không yêu Nhiên, đây là sự thật. Anh biết mình nói ra thì Huệ cũng chẳng tin, anh chọn cách im lặng.

- Tại sao anh không nói gì? Anh phải nói với em rằng không phải như thế, đây là hiểu lầm đi chứ?

- Để làm gì? Anh không muốn lừa dối em điều gì cả.

Huệ rung rức khóc, cô lao đến đánh anh. Mỗi lần đánh là một lần đau đớn, cuối cùng cô gục trên ngực anh nấc lên thành tiếng.

- Có những lúc người ta nên nói dối mà, anh có biết anh làm như vậy là giết em không?

Trường ôm Huệ vào lòng, anh hôn lên tóc cô và nói:

- Bọn anh không hề yêu nhau. Người anh yêu vẫn là em.

- Anh nói thế mà nghe được à? Anh ngủ với người ta xong anh nói yêu em. Sao anh lại có thể ghê tởm như thế? Anh là loại đàn ông gì vậy hả Trường?

- Em nói đúng, anh thật đáng ghê tởm. Vậy em định như thế nào?

Câu hỏi của Trường khiến Huệ kinh ngạc, anh hỏi cô định như thế nào, nghĩa là anh đã nghĩ đến chuyện sẽ rời bỏ cô sao? Vài giây trước anh còn nói yêu cô cơ mà. Huệ không ngờ được chung sống với anh bao nhiêu năm, có với anh một đứa con, đến tận bây giờ cô mới nhìn ra bộ mặt thật của anh. Nhưng ngay sau đó, Trường lại nói:

- Em có định lên đây sống không? Anh nghĩ hai mẹ con lên đây đi. Anh sẽ lo được.

Huệ rũ người xuống, anh định một năm nữa mới đón vợ con lên, nhưng chỉ vì chuyện này anh lại đón cô lên sớm.

Trường thì không nghĩ như vậy, không phải đến tận bây giờ mọi chuyện bị phát giác anh mới muốn đón vợ lên. Anh chỉ thấy nhớ cô, những lúc như vậy anh lại không kìm nén được sự cô đơn của mình. Anh muốn có hơi ấm, anh muốn ôm một ai đó vào lòng. Đó là lý do anh tìm đến Nhiên. Anh chỉ coi cô như một người bạn, trong lòng không hề có tình cảm gì cả. Song ai mà thêm tin điều đó. Đó chỉ là một lời ngụy biện vụng về nhất trên đời thôi.

Ngoại tình thì vẫn mãi là ngoại tình. Làm gì có phân ra theo loại này hay loại kia chứ!

Hơn một phút sau, Huệ mới trả lời anh:

- Em sẽ lên đây sống. Nhưng còn con cái, em sẽ gửi bà nội. Khi nào đến tuổi đi học, chúng ta sẽ đón nó lên.
- Con cái sống xa bố mẹ có sao không?
- Em không biết, nhưng anh nghĩ anh đi xa như thế nó có sao không? Rồi còn chuyện bố nó cùng người khác... thôi đi, em không muốn con chúng ta biết được việc làm dơ bẩn đó của anh.
- Anh thật sự xin lỗi! Dù có làm thế nào anh biết mình cũng không thể nào lấy lại lòng tin hay sự tha thứ của em được.
- Tôi sẽ không bỏ qua vụ này đâu, cho nên anh đừng vội mừng.

Trường kéo tay Huệ lại, anh nhủ mảy nói:

- Em định làm gì?
- Chẳng phải cô ta đang sống trong khu trọ này đó sao? Một là nó rời đi, hai là anh. Anh chọn đi!

"Được, chúng ta sẽ chuyển đi." - Trường trả lời ngay mà không suy nghĩ. Đây là nơi Nhiên đã sống, tiền nhà của anh cũng là cô ấy cho mượn, anh không có quyền đuổi cô ấy đi. Huệ cười nhạt trước câu trả lời của Trường, cô vút cái tát chân xuống:

- Từ đầu đến cuối, anh vẫn luôn bảo vệ cô ta, đúng không?
- Em đừng có nghĩ lung tung. Chuyện này là do anh. Chính anh đã khơi mào trước.
- Anh? Không có lửa thì làm sao có khói! Hẳn là cô ta phải quyến rũ anh nữa.
- Đừng nói bừa. Em không hiểu gì hết.
- Phải, tôi không hiểu gì đây. Tôi chỉ là con vợ quê mùa của anh, bắt gặp anh đi chơi gái mà không biết phải làm gì thôi.
- Cô nói ai là gái?
- Tôi nói con nhỏ đó đây. Anh làm gì được tôi?

Trường giơ tay lên định tát Huệ, Huệ trừng mắt lên nhìn anh không hề tránh đi. Nhưng Trường không đánh cô. Anh từ từ bỏ tay xuống, cúi mặt. Anh gần như đã kiệt sức. Mọi chuyện càng ngày càng đi quá xa so với dự tính. Anh làm thế này chỉ khiến vợ anh càng ghét Nhiên, càng thêm hận Nhiên mà thôi. Trường kéo Huệ vào lòng, ôm chặt. Cô vùng vẫy nhưng anh không để cô đi. Trường nói:

- Anh xin lỗi! Tất cả đều là tại anh. Chúng ta sẽ chuyển đi, anh sẽ cắt đứt liên lạc với cô ấy. Nếu em muốn, chúng ta về quê cũng được.
- Anh nói thật không? Chỉ cần anh cắt đứt với cô ta.
- Được. Anh làm được.

Trường nhìn vào cánh cửa khoá chặt của Nhiên, trong lòng anh dâng lên một sự buồn bã. Anh không biết sự buồn bã ấy là vì điều gì. Anh chỉ thấy buồn thôi. Anh thật tội tệ! Anh đã có lỗi với hai người. Chắc là Huệ không biết, anh chính là người đàn ông đầu tiên của Nhiên. Đó là lý do anh nói anh phải có trách nhiệm với cô. Nhưng... anh chỉ được chọn một thôi. Và anh sẽ chọn Huệ. Cô ấy là vợ anh, là mẹ của con anh. Cô ấy vất vả sớm tối, là người đã hy sinh quá nhiều. Anh không muốn cô ấy phải đau lòng thêm nữa.

Khi Nhiên trở về nhà, thì bên nhà của Trường vẫn tối om. Anh ta chắc đang đi chơi cùng với vợ. Nhiên nghĩ thế rồi mở cửa. Đột nhiên từ thềm cái, một tờ giấy rơi xuống. Nhiên nhặt nó lên rồi đi vào trong nhà. Cô mở tờ giấy ra đọc.

"Nhiên, tôi xin lỗi! Tôi và vợ phải rời khỏi chỗ này, cô ấy đã phát hiện ra chuyện đó. Tôi biết làm thế này thật hèn hạ, nhưng hãy hiểu cho tôi. Tôi chỉ là một thằng đàn ông đã có gia đình. Tôi hy vọng chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa. Chúc cô luôn hạnh phúc."

Nhiên cầm tờ giấy một lúc, rồi thân nhiên xé nát nó vút ra bên ngoài. Cô lấy thuốc ra hút. Anh ta đúng là một thằng khốn nạn thật. Anh ta có thể ngủ với cô, nói có trách nhiệm với cô, rồi sau đó lại chạy đi cùng với vợ. Sao không trực tiếp gặp cô mà tạm biệt một tiếng? Cô ghét ai đi mà không tạm biệt. Như thế chẳng lịch sự chút nào.

Từ ngoài cổng trọ có tiếng ồn ào của nam, sau đó là một toán người xuất hiện. Họ có vẻ như đang tìm ai đó, trông không giống dân du côn, nhìn như những người lao động. Chỉ có điều họ bị khẩu trang, cô không rõ đó là những ai. Họ đi tới trước mặt Nhiên hỏi:

- Có cô Nhiên ở đây không?

Nhiên chỉ vào mình:

- Tôi đây, có chuyện gì thế?

Cả đám người không nói gì, họ đem mắm tôm và tương ớt đổ lên người Nhiên rồi chửi bới:

- Con khốn này, chết đi!

Xong xuôi, họ kháo nhau chạy. Nhiên không hiểu chuyện gì xảy ra, cô ngồi giữa một đồng bầy nhầy, hôi thối. Nhiên nhìn quanh, lúc này một số người trong phòng trọ khác đã mở cửa ra xem. Ai cũng chỉ trỏ, cười cợt. Nhiên nhìn điều thuốc trong tay mình đang lụi dần. Cô ngửa đầu hét lên một tiếng.

Đây có phải là một việc trả thù của Huệ? Trường có biết điều này? Và anh có thật sự sẽ cắt đứt hoàn toàn với Nhiên? Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo khi Nhiên bị người khác hãm hại?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đến Muộn - Eva* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Huệ là người nhà quê, cô không biết một chút gì chốn đô thành này. Cô chỉ biết rằng tuy cô chẳng bằng ai, nhưng cô cũng có thứ thuộc về mình. Đó chính là Trường. Anh ấy là của cô, không ai có quyền động vào hết. Ngay từ nhỏ, bà ngoại đã nói với cô rằng thứ gì là của mình thì sẽ mãi là của mình, thứ gì của người khác có cướp cũng không được. Cô luôn giữ lấy lời nói của bà đến tận hôm nay. Nhưng Trường có phải của cô thật không thì chỉ anh mới biết được.

"Em sẽ tha thứ cho anh chứ?" - Trường ôm Huệ ở trong lòng, hôn lên tóc cô và khẽ kháng hỏi. Huệ im lặng. Nếu như anh biết cô vừa cho người đến trả thù Nhiên thì sẽ như thế nào? Anh có bảo vệ cô ta và anh có ôm cô, hôn cô như thế này nữa không?

- Tha thứ? Anh cần gì sự tha thứ ở em đâu.

- Sao em lại nói như vậy?

- Em nghĩ anh đã yêu con hồ ly tinh đó mất rồi. Dù anh có ở bên em, thì anh hay em đều có những lần cắn trong lòng. Có phải là anh thấy có lỗi với con nhỏ đó đúng không?

Huệ đã nói trúng tâm can của anh, cô ấy là người hiểu anh nhất. Đúng là anh thấy có lỗi, nhưng anh sẽ không có ý định gặp lại Nhiên nữa. Anh đã hứa với Huệ thì chắc chắn sẽ thực hiện, anh sẽ không bao giờ phản bội cô nữa.

- Vậy là điều em lo sợ đã đúng, anh cũng sẽ ngã vào vòng tay người khác.

Trường không biết nói gì hơn, bởi mọi chuyện đúng là như vậy. Anh không thể nào biện minh cho hành động của mình được. Anh đã ngủ với một người con gái khác không phải vợ mình.

- Tại sao anh lại im lặng? Đó giống như là một sự thừa nhận. Em đã muốn anh cố gắng để khiến em tin vào một câu chuyện giả dối nào đó anh tự nghĩ ra, nhưng anh lại không làm.

- Anh chỉ không muốn lừa dối em nữa. Anh biết lỗi rồi, em muốn phán xét anh thế nào cũng được.

Huệ thở dài, cô không muốn anh biết cô đã làm chuyện đó với Nhiên. Tâm lý phụ nữ anh làm sao hiểu được. Một khi đã ghen tuông thì họ sẽ không cần biết đúng sai, hay những thứ liên quan đến lương tâm nữa.

Nhiên trở về cuộc sống của mình, cô không cần phải tìm hiểu xem ai thuê người đến trả thù nữa, cô biết đó là vợ của Trường. Nhiên tự cho rằng đó là hình phạt thích đáng. Nhiên hứa với bản thân rằng cô sẽ không dây vào người nào nữa. Đúng là trên đời này, chỉ có bản thân là người đáng tin nhất.

Song mọi chuyện không dừng lại ở đó, Nhiên thường xuyên bị người ta gây khó dễ tại chỗ làm. Luôn có những kẻ móc máy cô, luôn có người đến nói cô là loại con gái chuyên đi giật chồng người khác. Nhiên không thể làm yên ổn được ở những chỗ làm đó. Cô không biết vì sao Huệ phải dẫn cô bước đường này.

Nhưng Nhiên bỏ qua mọi chuyện, cô cắt đứt luôn cả với Đại vì nghĩ anh ta có liên hệ với Trường. Đại nhiều lần hỏi Trường, nhưng anh không nói. Anh trả lời qua loa rằng anh không biết, hai người không còn quan hệ gì nữa.

- Có phải cậu và cô ấy giận nhau không?

Trường vừa lau đầu máy, vừa nói:

- Làm gì có gì mà giận. Vợ tôi lên đây, chúng tôi chuyển nhà thế là mất liên lạc thôi.

- Hai người thân nhau đến thế cơ mà?

"Đừng hỏi nữa, tôi không biết đâu. Mà anh yêu cô ấy thì phải chủ động đi chứ, liên quan gì đến tôi." - Trường có vẻ bức bối khi Đại cứ suốt ngày hỏi về Nhiên.

Sự thật là Trường không thể nào quên cô được. Một sự dai dẳng nào đó khó biến mất trong tâm can. Đó như một nỗi ám ảnh. Đôi khi vợ anh vẫn dùng cái tên Nhiên để nói lại chuyện cũ, anh im lặng. Anh vẫn chịu đựng những lời nói của vợ. Cô chưa một lần tha thứ cho anh, anh biết như vậy.

Nhiên quyết định sẽ mở một cửa hiệu đồ ăn vặt nhỏ. Tiền thuê quán khá đắt nên giá đồ ăn cũng không phải rẻ, không nhận được nhiều sự ủng hộ của mọi người. Nhiên biết được kinh doanh luôn phải chịu lỗ, nên cô luôn suy nghĩ tích cực.

"Cho một phần đi!" - Huệ ngồi xuống, nhìn Nhiên và nói.

Nhiên hơi khựng lại, cô cảm thấy người phụ nữ này có một điều gì đó khá lạ. Cô không biết mặt Huệ vì chưa bao giờ nhìn thấy chị ta. Nhiên mỉm cười, cúi đầu nói:

- Chị chờ em mười phút ạ!

Huệ cố gắng ăn mặc đẹp, trang điểm để đến đây. Nhưng nhìn cô trông giống như một con tắc kè hoa, già hơn cả chục tuổi. Huệ đã tìm thông tin đầy đủ của Nhiên, cô muốn đến gặp Nhiên một lần, xem cô ta có gì mà khiến chồng cô đến bây giờ vẫn chưa quên được.

"Quán này có vẻ vắng nhỉ?" - Huệ dò hỏi.

Nhiên vừa bày đồ ăn ra đĩa, vừa nói:

- Dạ vâng, quán mới mở!

- Cô đã có người yêu chưa?

Nhiên không hiểu vì sao người phụ nữ này hỏi như vậy, nhưng nó hình như không có thiện ý lắm thì phải. Song vì khách hàng là thượng đế, cho nên Nhiên vẫn nói:

- Tôi chưa. Làm ăn thế này thì yêu đương gì hả chị!

Đúng là hồ ly tinh, ngu với chồng người khác cả trăm lần mà giờ có thể mạnh miệng nói chưa từng yêu đương ai. Huệ nhếch môi cười nhạt, cô nắm chặt bàn tay lại. Cô chưa từng căm ghét ai đến mức như thế. Cô đã tìm mọi cách để tra được ra người phụ nữ này, và giờ cô sẽ làm gì với cô ta đây?

Khi đồ ăn đã bê ra, Huệ bình tĩnh ăn, nhưng không còn hỏi gì nữa. Nhiên luôn để ý đến cô, hai người đều có những suy nghĩ riêng. Khi đã ăn xong, Huệ gửi tiền và nói:

- Cô có bao giờ nghĩ sẽ tìm một người đàn ông để chống đỡ hộ mình khoản nợ này không?

Rồi Huệ bỏ đi. Bình pháp Tôn Tử có câu: Biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng.

Trước khi đến đây, Huệ đã tìm hiểu rất kỹ về Nhiên. Cô tìm thám tử để dò hỏi về người con gái này. Cô hiểu được sinh hoạt, giờ giấc của cô ấy, giống như chính cô cũng đang sống giờ của cô ấy vậy. Trường đương nhiên là không biết chuyện này, nếu anh biết, anh sẽ giận cô. Cô biết chồng cô chẳng thể nào quên được cô ta, mỗi lần cô cố tình nói đến thì anh đều im lặng như một sự bảo vệ âm thầm. Anh không biết anh càng im lặng thì cô càng muốn trả thù hay sao? Anh không biết anh càng nhẫn nhịn thì càng chứng tỏ anh đã phải lòng cô ta rồi hay sao? Điều ấy càng khiến Huệ thấy căm tức.

Nhiên nhìn theo dáng của Huệ xa dần, trong lòng tự hỏi vì sao chị ta lại biết được cô ta có một khoản nợ? Khoản nợ ấy là do cô vừa mở quán ăn, cô đã vay tiền để khởi nghiệp. Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ sẽ tìm một người đàn ông nào đó. Đó không phải là cách tốt để giải quyết chuyện này. Và cô tin ai cũng sẽ nghĩ như vậy. chị ta hỏi thế là có ý gì?

Câu trả lời ấy đáng ra Nhiên nên tự trả lời sớm hơn, nhưng cô đã không làm như thế. Cô để lại, cố gắng gạt ra khỏi đầu. Cô đã nghi ngờ, cô đã nghĩ đến một cái tên, nhưng cô luôn tự nhận rằng như thế là không phải. Để rồi cuối cùng phải nhận lấy một hậu quả.

Đêm hôm ấy, khi Nhiên đang ngủ thì nhận được một cuộc điện thoại của ai đó, họ nói với cô rằng:

- Chị có phải là chủ quán ăn vặt Nhiên không?

- Vâng, đúng là tôi.

- Thế thì chị đến đây nhanh nhé, quán chị vừa xảy ra hỏa hoạn, thiệt hại rất lớn. Chúng tôi cần làm một số việc liên quan đến pháp lý, chị cứ bình tĩnh thôi, mọi chuyện đều đã trong tầm kiểm soát rồi, không có thiệt hại gì về người đâu.

...

Huệ đặt chiếc điện thoại xuống, rồi quay sang nhìn Trường đang say ngủ. Cô vuốt vàng trán rộng lớn của anh, mỉm cười. Anh không biết cô yêu anh đến

thế nào đâu. Anh không biết vì anh, cô sẵn sàng huỷ hoại bất cứ ai. Trường đột ngột tỉnh dậy, nhìn cô. Huệ hơi giật mình. Anh hỏi:

- Anh vừa mơ một giấc mơ.
- Giấc mơ gì?
- Anh mơ thấy mình ở trong một đám cháy.

Huệ hơi im lặng, rồi cô cúi xuống hôn anh, đồng thời luồn tay vào trong áo của anh và nói:

- Đừng lo, đó chỉ là cơn ác mộng thôi.

Trường có biết được vợ mình vừa làm một điều khủng khiếp với Nhiên? Trước việc cô đang nợ, và quán ăn bị cháy rụi, Nhiên sẽ phải làm gì để đối đầu với những khó khăn đang chờ ở phía trước?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đến Muộn* - Eva được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Nhiên mất hết toàn bộ, và cô phải gánh thêm một khoản nợ nữa từ việc bồi thường và đầu tư quán. Theo điều tra, họ cho rằng cô đã không đóng van gas và dẫn đến cháy nổ ngoài ý muốn. Nhiên không hiểu tại sao lại như vậy, cô cũng là người cẩn thận, trước khi ra về bao giờ cũng kiểm tra kỹ càng mọi thứ, van gas cũng vậy.

Suốt cả một ngày trời, cô không thiết ăn uống gì, cô chỉ nằm một chỗ. Nhiên nhớ có đợt cô cũng nằm một ngày như thế này, rồi Trường đi mua cháo cho cô. Nhưng giờ thì chẳng còn ai nữa cả. Em gái cô vài tháng nữa là sẽ chuẩn bị mọi thủ tục, cô đã hứa với nó là sẽ lo liệu tất cả. Nhìn cô lúc này mà xem, ngay cả lo cho bản thân còn không nổi nữa là.

"Chị không sao chứ?" - Giọng em gái vang lên trong điện thoại.

Nhiên nén nước mắt, nói thật bình thường:

- Không, chị bị đau họng chút thôi. Ở nhà học hành vẫn tốt đấy chứ?
- Vâng ạ! Chị phải giữ gìn sức khỏe vào nhé, đừng làm nhiều quá. Nếu không được thì em học ở đây cũng được mà. Đầu nhất thiết phải qua bên đó.

Nhiên lắc đầu:

- Không được, đó là ước mơ của em và cũng là ước mơ của chị. Chỉ có học hành thì mới đổi đời được. Em không được nản lòng.
- Em chỉ lo cho chị thôi.
- Đừng lo cho chị, chị sắp giàu rồi. Giờ đây chị sống tốt lắm.
- Vậy tuần sau em lên chỗ chị nhé?
- Tuần sau không được, chị bận lắm.

"Lúc nào cũng bận." - Em gái Nhiên phụng phịu rồi ngắt máy. Nhiên nhìn chiếc điện thoại trong tay mình, nước mắt lăn dài trên má. Giờ cô phải làm sao đây? Cô nợ quá nhiều, trước đó cô còn bỏ hết mọi công việc. Nhưng cô không được từ bỏ.

Nhiên lau nước mắt, quyết định sẽ bắt đầu lại. Cô không tin ông trời tuyệt đường sống của cô. Dù có phải cố gắng gấp đôi, hay là gấp ba nữa thì cô cũng sẽ làm được.

Trường đứng ở trong xưởng, bên cạnh là Đại. Hai người cùng đọc chung một tờ báo. Trên đó là ảnh của Nhiên đang nhìn vào cửa hàng đã cháy rụi của mình. Khuôn mặt cô thất thần, tuyệt vọng. Trường nhìn Đại, không nói câu gì. Đêm đó anh đã mơ thấy mình đang ở trong một đám cháy rất lớn, chẳng lẽ đó là báo hiệu cho anh sao?

Trường ngồi xuống một cái ghế gần đó, anh thở dài. Trong lòng anh là rất nhiều suy nghĩ, anh không thể nào thất hứa với vợ mà chạy đến bên cô được. Anh cũng đã nói rằng hai người nên cắt đứt liên lạc. Nhưng nhìn cô gặp nạn như thế này trong lòng anh quả thật không nỡ. Anh đã ngủ với cô, và bỏ rơi cô. Anh không thể vô trách nhiệm như thế.

"Không biết bây giờ cô ấy ở đâu nữa." - Đại đặt tờ báo xuống, mệt mỏi nói. Trường nhìn anh đầy tha thiết:

- Anh có thể giúp tôi một chuyện được không?
- Chuyện gì?
- Anh cứ hứa với tôi đi đã.
- Tôi không thể hứa khi chưa biết đó là chuyện gì.
- Chuyện liên quan đến Nhiên.

Đại im lặng nhìn Trường. Đã từ lâu anh luôn nghi ngờ cậu ta có tình ý với Nhiên, chỉ là cậu không nói và cậu đã có vợ. Không có lý do gì một người con gái giúp cậu ta đến vậy mà cậu lại làm ngơ. Còn chưa kể hai người sớm tối bên nhau, chuyện trò, tâm sự.

- Cậu yêu Nhiên đúng không?

Trường không trả lời câu hỏi này, anh chỉ đáp:

- Có lẽ là tôi biết cô ấy ở đâu. Anh hứa sẽ giúp tôi chứ?

...

Buổi chiều tối, khi Nhiên bước về nhà sau một hồi phỏng vấn căng thẳng. Cô bị tắt cả từ chối, chỉ bởi vì không có bằng đại học. Có lẽ mơ về một công việc văn phòng là quá sức đối với cô.

Nhiên chợt dừng đứng lại khi nhìn thấy một người đang đứng trước cửa nhà trọ của cô. Anh mặc một bộ quần áo lấm lem dầu máy, một thân hình cao lớn, một nước da ngăm màu đồng. Đó là Đại. Tại sao anh ta lại biết cô ở đây?

Đại chạy tới chỗ Nhiên đang đứng, anh nắm lấy hai bờ vai gầy của cô, rồi ôm cô vào lòng thật chặt. Nhiên tưởng tượng anh đang khóc, hoặc là đang quá xúc động. Đại nói:

- Anh đã biết tất cả rồi Nhiên ạ!
- Anh biết gì cơ?

Đại buông cô ra, anh nhìn thẳng vào mắt cô:

- Tại sao em cứ phải lạnh lùng với anh như thế? Em không thể thẳng thắn một lần hay sao?
- Được rồi, anh đến đây có việc gì không?

Đại thở dài, anh nói:

- Anh đã đọc tin tức trên báo. Và anh biết em đang cần người giúp đỡ.
- Em tự lo được mà.

Nhiên lách qua Đại, lấy chìa khoá ra mở cửa. Đúng lúc ấy mẹ chủ nhà từ đâu đi tới, túm lấy áo của Nhiên kéo lại. Mẹ liếc mắt qua Đại, rồi nói với Nhiên giọng không mấy tốt đẹp gì:

- Hai tháng tiền nhà bao giờ mới xong đây? Cô đã nợ quá lâu rồi đấy.

Nhiên chấp tay vào, làm bộ van xin:

- Ôi tháng này cháu kẹt quá. Cháu hứa là cháu sẽ thanh toán cho cô vào vài ngày tới.
- Mày suốt ngày có đàn ông bao bọc thế này mà không có tiền à?
- Làm gì có đâu cô, họ đều là bạn của cháu thôi.

Mẹ chủ nhà bĩu môi:

- Bạn cơ đấy! Bạn mà toàn dẫn về phòng rồi hú hí với nhau. May mà đợt trước tao không phanh phui mày ra với con vợ thằng Trường, không thì mày chết với nó rồi.

Nhiên ngai ngừng cúi đầu, cắn môi. Tại sao bà ta phải nói như vậy ở đây? Bà ta cũng biết chuyện vợ của Trường thuê người đến để đồ massage và tương tự đúng không? Mẹ chủ nhà luôn biết tất cả, và dùng những gì mẹ ta biết để công kích người khác. Không ai biết trong quá khứ mẹ đã gặp phải những chuyện khủng khiếp gì mà lại có ác cảm với người khác như vậy.

- Được rồi, cô, tiền nhà của cô ấy là bao nhiêu? Cháu sẽ trả.

Cả mẹ chủ nhà và Nhiên đều quay ra nhìn Đại, lúc ấy anh đã lấy tiền trong túi ra, sẵn sàng giúp cô trả nợ. Mẹ chủ nhà há miệng định nói thì Nhiên vội vàng ngăn lại, cô cười cười:

- Thôi mà cô, cháu ở đây lâu như vậy chưa bao giờ ăn quỵt của cô đồng nào. Đây cũng có phải tháng đầu tiên cháu xin khất đâu. Cô thư thư cho cháu vài ngày nữa, cháu đảm bảo sẽ trả cô đủ.

Mẹ chủ nhà thờ ơ hất một cái, rồi chùng như suy nghĩ. Lúc sau mẹ mới chỉ tay nói:

- Mày cứ liệu cái thần hồn mà lo cho tao tiền trọ đi. Không có thì đi khỏi đây đấy.

- Vâng, cháu biết mà, cô yên tâm đi ạ.

Mẹ chủ nhà còn lăm bắm vài câu khó nghe gì đó nhưng không ai còn quan tâm. Khi mẹ ta vừa đi khỏi thì Nhiên dựa người vào tường đầy mệt mỏi. Cô lấy thuốc ra hút, sau đó nhìn Đại nói:

- Anh đừng tốt với em quá được không? Tình yêu của anh ấy... em không thể đáp lại được đâu.

Đại cúi số tiền vào tay của Nhiên, nói rất chân thành:

- Anh sẽ phải tốt với em cho đến khi nào anh không còn tình cảm với em nữa. Cho nên em cứ cầm lấy số tiền này đi.

Nhiên nhìn cục tiền dính đầy dầu máy trong tay của mình, không biết được suy nghĩ trong lòng cô lúc này là gì. Đại như có vẻ hồi hộp, anh sợ cô sẽ không nhận số tiền đó. Nhiên nói:

- Anh biết em không chỉ nợ tiền nhà đúng không?

Đại gật đầu, không nói.

- Em đã nợ ngập đầu rồi, em gái em lại sắp làm thủ tục. Hôm nay em đi xin việc bị người ta từ chối thẳng thừng chứ không phải là về nhà và đợi điện thoại liên lạc của chúng tôi. Em giống như một con cá mắc trên cạn rồi.

Đại thờ dãi, bước đến ôm Nhiên vào lòng:

- Anh sẽ ở bên cạnh em, chỉ cần em muốn. Anh sẽ không bao giờ để em phải đau khổ.

Ở đằng sau cánh cổng nhà trọ là Trường, anh đã nhìn thấy tất cả. Hình như là anh đã biết mọi chuyện đều sẽ xảy ra như thế này. Chính anh là người đã đưa số tiền đó cho Đại và nhờ anh ta giúp đỡ. Anh không thể trực tiếp giúp Nhiên được, Huệ sẽ biết thôi. Anh cũng không thể bảo vệ cho cô ấy được, anh đành phải nhờ Đại làm điều đó. Đó là cách trả ơn của anh. Cho dù nó có làm anh buồn.

Trường cúi đầu xuống, anh nghĩ ở đây sẽ không còn chuyện của mình nữa, có lẽ anh nên đi về nhà, ôm vợ và ngủ một giấc. Ngày mai tình dục mọi chuyện sẽ trở lại như lúc ban đầu.

- Tại sao anh còn đến đây?

Trường ngẩng đầu lên, thấy Huệ đang đứng đối diện mình. Trái tim anh hẫng đi một cái, một sự lo lắng tột cùng trào ngược lên. Câu này đáng ra anh nên hỏi cô. Bởi vì cô không có lý do gì để xuất hiện ở đây cả. Chẳng lẽ, cô ấy theo dõi anh?

Tất cả đều đã xuất hiện ở đây, rồi chuyện gì sẽ xảy ra khi Huệ bắt gặp Trường xuất hiện ở chỗ của Nhiên? Tuy anh không gặp cô, nhưng Huệ có thể tìm được điều ấy khi anh đã đánh mất niềm tin ở cô một lần.

Về phía Nhiên, cô ấy sẽ chấp nhận tình yêu của Đại? Dù tiền Đại đưa cho cô là tiền của Trường.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đến Muộn - Eva* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Huệ bước đến trước mặt anh, hỏi:

- Em biết anh vẫn còn nhớ đến cô ta mà.

Trường không nói không rằng, kéo tay Huệ đi. Cô vùng vẫy la hét:

- Buông ra, anh đang cố để cô ta không nghe thấy chứ gì? Tại sao anh phải lén lút đứng ở đây? Là do anh lại muốn ngủ cùng nó đúng không?

Đến một con ngõ nhỏ, Trường dừng lại. Anh vẫn giữ chặt Huệ, anh sợ rằng khi anh không để ý cô sẽ chạy đến chỗ Nhiên và nói anh đang ở gần cô. Anh không muốn như vậy, anh muốn cắt đứt.

"Nghe này Huệ!" - Trường nói - "Anh không đến đây để làm mấy trò như em nói. Anh đã hứa với em thì anh sẽ làm được. Đại đang ở đó với Nhiên, em đừng có làm phiền họ."

- Thế tại sao anh lại xuất hiện ở đây? Sao anh lại đứng đây nhìn trộm họ? Anh đi theo Đại đấy à?

- Anh vừa đọc báo, biết được quán ăn của Nhiên đã bị kẻ xấu thiêu rụi. Giờ cô ấy đang nợ ngập đầu, anh muốn âm thầm giúp cô ta.

"Kẻ xấu!" - Huệ cười nhạt - "Anh quan tâm cô ta đến vậy cơ đấy, anh còn đem tiền cho cô ta nữa."

Trường cố gắng trấn tĩnh lại cơn ghen tuông của vợ, nhưng hình như nó chẳng có ích gì cả. Cô ấy không tin anh nữa, cô cũng không cần biết anh coi Nhiên là người như thế nào. Cô ấy luôn luôn nghĩ anh đã sai, sai tất cả.

- Chúng ta về quê thôi.

Ngay sau khi Trường vừa thốt ra câu nói đó thì Huệ nhìn anh, bằng một vẻ kinh ngạc. Anh nói về quê ư?

- Nếu về quê bây giờ thì chỉ có cây ruộng thôi. Anh biết mà.

Trường bực bội, anh quát lên:

- Vậy em muốn anh phải thế nào? Chỉ cần động một chút là em nhắc đến Nhiên. Anh đã cố gắng để mọi chuyện êm thấm, nhưng chính em hết lần này đến lần khác đào nó lên. Anh sai, nhưng cũng có giới hạn chịu đựng. Giờ thì em muốn làm sao thì làm, anh sẽ trở về, để em không phải nói này nói nọ nữa.

Trường bỏ lên trước, Huệ nhìn theo anh. Chồng cô chưa bao giờ nổi nóng với cô như vậy, cô có cảm tưởng chỉ cần cô nói một điều gì đó liên quan đến Nhiên nữa thì anh sẽ đánh cô ngay lập tức. Anh không biết được người đốt quán của Nhiên chính là cô, nếu biết được thì anh có giận cô không?

Giây phút ấy Huệ chợt thấy hoang mang. Anh có còn yêu cô không? Lúc nào anh cũng nói anh yêu cô, anh luôn dịu dàng và ân cần, nhưng nhìn vào đôi mắt anh, cô không còn cảm thấy điều ấy nữa. Cô không còn thấy thứ tình yêu vẹn nguyên đó. Đôi lúc anh ngồi một mình, thần người suy nghĩ, cô nghi ngờ anh nhớ đến Nhiên. Rồi cũng có nhiều lúc, anh im lặng trước sự ghen tuông vô cớ của cô khiến cô càng thêm tức giận. Trước kia, chỉ cần cô nổi giận anh cũng sẽ an ủi và biện minh. Còn giờ thì không.

Huệ vội vàng đuổi theo Trường, nhưng anh đã bỏ đi rất nhanh. Con phố đông người đã không còn thấy bóng dáng anh đâu nữa. Thành phố đúng là đông người thật, chỉ cần chậm một nhịp cũng sẽ lạc nhau. Nếu cô biết trước mọi chuyện như thế này, cô chắc chắn sẽ không để Trường lên thành phố nữa.

...

Một ngày đầu đông, Đại nhận được một tin nhắn của Trường, anh xin nghỉ việc. Không biết anh sẽ đi làm ở đâu, nhưng anh nói rất cảm ơn Đại vì những tháng ngày đã bao bọc và giúp đỡ anh. Nếu có cơ hội, anh sẽ báo đáp sau.

Đại kể cho Nhiên nghe chuyện này, lúc ấy cô đang ngồi đọc một cuốn sách về kinh doanh, chỉ đáp lại rất gọn:

- Kệ đi!

Nhưng khi Đại vừa đứng dậy đi vào nhà tắm thì Nhiên đã đặt quyển sách xuống, nhìn ra bên ngoài trời đang nổi gió. Cuối cùng thì anh ta cũng quyết định đi theo con đường của mình rồi.

Ngày hôm ấy, khi anh đứng ở sau cánh cổng trọ để nhìn cô nhận những đồng tiền đó cô đã biết. Nhưng cô không nói gì. Cô cũng chẳng mong dây dưa gì với anh nữa cả. Mọi chuyện nên kết thúc ở đó thì hơn. Nhưng nó không đơn giản như cô vẫn tưởng, cô vẫn nghĩ về anh.

Đại đối xử với cô rất tốt, anh gần như sống vì cô. Anh là một người đàn ông mẫu mực mà bất cứ người phụ nữ nào cũng đều muốn có, cô may mắn vì có được anh. Hồi mới lên thành phố này, chính Đại cũng đã giúp cô nhiều. Anh là người ở thành phố này, nhà không giàu có gì nhưng bố mẹ cũng có một mảnh đất ở trung tâm. Hai người có thể lấy nhau và dọn về đó sống, cô sẽ dùng nơi đó làm địa điểm kinh doanh.

Nhiên vẫn đang suy nghĩ về lời đề nghị này, vì nếu cô đồng ý, thì nghĩa là cô lấy anh vì tiền. Anh biết như thế mà, chẳng nhẽ anh vẫn muốn ư? Nhiên thấy như vậy không đáng lắm.

Đúng lúc ấy, có tiếng chuông điện thoại làm Nhiên giật mình. Cô nhìn xuống màn hình, là em gái cô. Nhiên đưa điện thoại lên tai, còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy tiếng khóc thút thít của nó.

- Nào, làm sao, đừng có khóc nữa!

Đỗ dành rất nhiều, an ủi rất nhiều, rồi có cả dọa nạt, cuối cùng thì em gái cô mới chịu nói một câu dứt quãng:

- Chị... chị... em, xin lỗi chị! Em có thai rồi!

Nhiên tròn mắt lên, đứng vụt dậy. Cuốn sách rơi xuống, cô như thấy mọi thứ trước mắt tối sầm lại.

- Cái gì? Có thai là sao?

- Em... em không biết... Cậu ấy nói rằng nó sẽ an toàn.

- Cái gì an toàn? Mày nói rõ ra cho tao nghe.

- Chị, chị đừng mắng em, em sợ lắm!

Nhiên không còn giữ được bình tĩnh nữa, cô hét lên trong điện thoại:

- Nó là thằng nào? Ở đâu? Bảo nó đợi ở đó, tao sẽ về và cho nó một trận.

Nhiên cúp máy, cô nhìn vào phòng tắm vẫn đang vang lên tiếng nước chảy. Nhiên không nói gì với Đại, cô vội vàng đến tủ và sắp đồ. Trong đầu cô lúc này chỉ toàn một sự giận dữ, giống như cô đang bị phản bội. Cô làm tất cả điều này là vì ai? Không phải là vì đứa em gái quý hoá đó hay sao? Nó nói nó có thai, đây là trò đùa vui của nó, chắc chắn chỉ là chuyện đùa thôi.

Đôi bàn tay của Nhiên run lên bần bật, cô không thể nào bình tĩnh được trong lúc này nữa. Cô đã cố gắng đến chết đi sống lại, cô chỉ có đứa em gái này là hy vọng đổi đời duy nhất của mình.

Đột nhiên bàn tay của nhiên bị ai đó nắm chặt lấy, Nhiên ngẩng đầu lên nhìn, thấy Đại tóc còn ướt nước nhìn cô bằng một đôi mắt tin cậy. Lúc này Nhiên mới oà khóc, cô ôm chầm lấy anh:

- Con Linh có thai rồi, em biết phải làm gì bây giờ?

Linh năm nay học lớp mười hai, chỉ còn vài tháng nữa là cô kết thúc chương trình học để làm thủ tục đi du học. Linh học giỏi, đặc biệt là ngoại ngữ. Cô có ước mơ làm hướng dẫn viên du lịch vì được đi nhiều nơi. Ngay từ nhỏ, hoàn cảnh đã không cho phép cô được ra khỏi lũy tre làng, nên cô luôn cháy bỏng ước mơ đó. Chỉ cần ra khỏi nơi đây, mọi thứ sẽ thay đổi.

Nhưng nhìn xem, giờ đây cô lại có thai. Và trước mặt cô là chị gái, là cậu bạn cùng lớp đã thầm thích cô từ lâu. Cô nghĩ đó chỉ là một chuyện đơn giản, nếu như cả hai đều có phương pháp phòng tránh.

- Người tính không bằng trời tính!

Linh quay sang nhìn Nhiên, chị gái cô vừa nói một câu trúng suy nghĩ của cô.

"Cậu tên là gì?" - Chị hỏi tiếp.

Cậu học sinh cúi gằm mặt, nói:

- Em xin chị, chị đừng nói với bố mẹ em!

Nhiên đập bàn, quát lớn:

- Tôi hỏi cậu tên gì?

- Em... Em tên là Quyết.

- Cậu có phải là đàn ông không? Sao cậu lại phải bắt em gái tôi bỏ cái thai này?

- Chẳng phải Linh sắp đi du học đó sao? Em... em cũng không thể được lúc này đâu chị. Chị tha cho em!

Nhiên cười nhạt, cô day huyệt thái dương đầy mỏi mệt. Vốn nghĩ đứa em gái này vẫn chỉ là một đứa trẻ bé bỏng. Bố mẹ cô đã mất hết, một mình cô lên thành phố kiếm sống lấy tiền nuôi nó, vậy mà...

- Cười nhau đi. Chị sẽ lo cho hai đứa!

Cả Linh và Quyết đều ngẩng đầu lên, nói lớn:

- Cái gì cơ ạ!

- Chị nói, chúng mày lấy nhau đi. Chị sẽ lo cho cả hai.

Đó là cô nói như vậy, nhưng không biết được bản thân có làm được hay không. Chúng còn đang đi học, và chúng vẫn còn cả một tương lai phía trước. Nếu lấy nhau, cũng đồng nghĩa với việc mọi chuyện sẽ gần như chấm dứt. Nhưng còn cái thai thì sao?

Nói chuyện xong, Nhiên lấy xe đạp chờ Quyết về. Cậu ta nhất định không để cho cô dè dặt nhưng cô nói:

- Tôi sẽ phải nói chuyện với bố mẹ cậu

Thì chân tay Quyết trở nên bủn rủn. Nhưng cậu không van xin nữa. Cậu chỉ xịu mặt xuống rồi ngồi ra đằng sau xe của Nhiên. Đi trên con đường đê, Nhiên cứ nghĩ miên man rằng nếu như em gái cô cưới lúc này thì cô sẽ lấy tiền đâu ra mà lo cho nó? Bất chợt, từ đằng xa Nhiên thấy một dáng người quen thuộc.

"Trường?" - Nhiên dừng xe lại.

Cô không bao giờ có thể nhầm được anh với anh khác.

Nhưng còn một điều còn bất ngờ hơn thế khi cô thấy người phụ nữ đi bên cạnh anh, bởi cô nhớ người phụ nữ này. Chị ta chính là người đã đến quán ăn hôm đó, chị ta cũng chính là người đã hỏi cô về việc tìm một người đàn ông để chống đỡ khoản nợ.

Chẳng lẽ trái đất này lại tròn đến mức ấy sao?

Đúng là Trái đất tròn khi đã để họ lại lần nữa chạm mặt nhau, Nhiên sẽ xử lý như thế nào? Cô sẽ chào anh như một người quen hay bước qua anh như người xa lạ. Và quan trọng hơn, khi biết người phụ nữ từng đến quán mình là vợ của Trường, liệu Nhiên có phát hiện ra cô ta có liên quan đến vụ cháy quán ăn?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đến Muộn* - Eva được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Những suy nghĩ về đám cháy bắt đầu hiện lên trong đầu của Nhiên, cô nghi ngờ chị ta chính là người đã khơi mào nó chứ không phải cái bình gas bị hơ van. Nhưng mọi sự đã rồi, cô còn có thể làm gì được? Nếu như cô đâm đơn kiện chị, thì sẽ chỉ khiến mọi chuyện rắc rối hơn. Nhiên nghĩ coi như đó là để trả lại lỗi lầm mà cô đã gây ra cho chị.

Trường và Huệ nhìn thấy cô ở đằng xa, họ ngạc nhiên dừng lại. Nhưng Nhiên thì không, cô đi qua họ như không hề quen biết. Huệ đã rất lo lắng, tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ cô ấy cũng ở đây mà họ lại không biết?

Trường im lặng, trong tay anh vẫn đang là bàn tay của vợ. Anh biết cô ấy nghĩ gì, nhưng anh không nói. Có nhiều chuyện nên giữ lại, để cho lắng xuống rồi giải quyết.

- Cũng may là chúng ta không ở lại. Em nghĩ cô ấy đang theo dõi chúng ta.

Như thế có quá nực cười không? Trường nói:

- Cô ấy đang yêu Đại, em đừng có nghĩ xấu cho cô ấy nữa. Anh với cô ấy cũng chẳng là gì, cô ấy rõ ràng có nhiều lựa chọn hơn.

"Anh buồn vì điều đó sao?" - Huệ nhìn anh và nói giọng giễu cợt - "Anh thấy phải sống với em là một cực hình à?"

- Sao em cứ phải đưa mọi chuyện qua một hướng khác thế? Chúng ta không thể sống yên ổn với nhau được nữa hay sao?

Huệ lắc đầu:

- Có lẽ là không bao giờ nữa. Đêm nào em cũng tưởng tượng anh đã làm chuyện đó với cô ta. Anh đã từng là của em, nhưng giờ thì không còn nữa.

- Vậy em muốn làm sao?

- Em không biết, mỗi lần anh nhìn cô ấy bằng ánh mắt ngẩn ngơ và tiếc nuối, anh lại khiến em đau lòng. Hoá ra có những chuyện không thể nguôi ngoai được.

Trường hiểu được sự sợ hãi của Huệ, chính vì vậy nên anh mới chọn cách dừng lại và im lặng. Nhiên tỏ ra không quen anh, điều ấy cũng khiến anh thất vọng. Song, anh muốn bảo vệ gia đình của mình. Nhiên và anh vốn chỉ là một người lạ ngang qua đời nhau. Dù không thể quên đi nhưng cũng chẳng thể dấy đưa kéo dài.

Khoảng hơn một năm sau, Đại và Nhiên làm đám cưới. Cô đưa em gái mình lên thành phố học tập, con bé mất một năm để sinh đứa con cho nên học muộn hơn những đứa bạn cùng trang lứa. Linh vẫn luôn chăm chỉ, nó biết mình đã làm chị khổ nhiều nên không bao giờ dám than thở.

Còn Quyết, hôm ấy Nhiên đã giấu chuyện đó hộ cậu. Bố mẹ cậu đều là những người nghèo khó, khi cô đến nhà và thấy bốn đứa em của cậu nheo nhóc, ủa ra đón là cô lại thấy rung rung lòng. Cô không thể đem một đứa trẻ đến và bắt vạ họ. Ai cũng khổ như nhau. Trước khi đi Nhiên có nói với Quyết rằng:

- Sau này hãy nhớ rằng cậu có một đứa con. Nếu cậu quên đi nó, thì đó mới chính là tội lỗi của cậu.

Đám cưới của Nhiên tổ chức ngay tại một tổ dân phố, nhà Đại thuê một khoảnh sân để dựng rạp và mời mọi người đến ăn. Nhiên không có nhiều bạn bè, họ chỉ đến ngồi đủ một mâm nên cô cũng không cần thiết phải tổ chức linh đình. Xong xuôi, hai người chuyển về ngôi nhà ở chỗ trung tâm, họ đang tính sẽ mở một cửa hàng ăn cho sinh viên. Thi thoảng Đại vẫn nhắc đến Trường, anh trêu Nhiên rằng:

- Em còn nhớ đến nó đúng không? Mặt đàn ra thế kia cơ mà.

Đại là người đàn ông thoải mái, anh không bao giờ để lộ ra là mình đang ghen. Anh luôn khiến cô cảm được yêu thương, được nuông chiều, và cô thấy biết ơn anh vì điều đó.

Nửa năm trước anh được cất nhắc lên làm ở văn phòng. Ngồi chỉ đạo các anh em công nhân. Tiền lương cũng theo đó mà tăng lên theo.

- Thi thoảng anh có gặp thằng Trường ở ngoài phố, nhưng nó hình như không còn nhận ra anh nữa.

Nhiên cười khê:

- Thế thì càng tốt, mình cũng không nên nhắc về anh ta nữa. Mọi chuyện đã thay đổi rồi.

...

Trường đã đón được vợ con lên trên thành phố, anh thuê một căn nhà khá tiện nghi, và đang tính trong vòng năm năm tới sẽ mua được nhà. Hiện tại, Trường làm trong một công ty về bất động sản, trước đó anh có tham gia một khoá học cấp chứng chỉ về ngành này. Một người đàn ông đánh rơi tiền, anh nhặt được và đem trả lại toàn bộ đã giúp anh.

Bước ngoặt này khiến anh như đổi đời, anh không còn là một tên nhà quê mới lên thành phố, dễ dàng bị người ta lừa gạt và quỵt tiền nữa. Thi thoảng có một vài ông khách lớn rủ anh đi uống rượu, ở đó anh biết được nhiều nhân vật lớn và tạo được nhiều mối quan hệ. Trường nhìn ra được tương lai của mình. Nhưng không hiểu sao anh vẫn chưa thấy vui.

Đương nhiên, anh nhớ Nhiên. Đó là một người con gái đặc biệt trong đời. Cô không phải là tình nhân, nhưng là một người còn hơn cả tình nhân. Trường có cảm giác ở bên cô rất an toàn. Khi mà tất cả những người ở thành phố đều có thể hại anh, nhưng cô thì không. Anh sẽ không bao giờ quên được cái đêm say hôm đó, mùi cơ thể và âm thanh của cô. Đó là tất cả những bí mật sâu thẳm, mỗi khi anh giờ ra xem lại, nó lại khiến anh thấy buồn và cô đơn. Có một lần, người đàn ông mà anh đã giúp tên là Hoàng đến và nói với anh rằng:

- Có một cô gái muốn mua một mảnh đất để kinh doanh, cậu tư vấn giúp tôi nhé.

Trường liền đồng ý. Khi đến chỗ hẹn gặp, thì cô gái đó lại chính là Nhiên. Cả cô và anh đều bối rối nhiều hơn là bất ngờ. Suốt gần hai năm không nói chuyện, gần hai năm không liên lạc, cả hai cảm thấy nhau vừa xa lạ mà lại vừa thân quen.

Nhiên giờ đây khác hơn ngày xưa, cô ấy ăn mặc tinh tế hơn, và đẹp hơn nữa. Trông cô ra dáng một người phụ nữ thành phố, sự vui tươi bị nén lại thành một vẻ mạnh mẽ và thu hút. Khi nhìn thấy Trường, cô liền đứng dậy, im lặng vài giây rồi chủ động đưa tay ra bắt.

- Chào, lâu quá rồi không gặp anh.

Trường vội vàng nắm vào bàn tay của cô, một sự ấm nóng truyền vào tận tim gan. Anh hỏi:

- Cô khoẻ không?

Hai người ngồi xuống, đối diện nhau. Có cảm giác như đây là một buổi trùng phùng chứ không phải là một buổi tư vấn về bất động sản.

- Tôi khoẻ. Tôi không ngờ anh lại chuyển hướng sang lĩnh vực này đây.

- Tôi cũng không ngờ nữa. Đạo này có thể nào rồi?

Những câu hỏi đưa đẩy qua lại khiến cả hai như càng thêm bối rối chứ không phải là kéo nhau gần lại. Họ đương nhiên hiểu bản thân và đối phương đã từng làm gì, và đã từng phải giải quyết nó như thế nào. Cái mối quan hệ mập mờ ấy khiến họ không xác định được nên đặt đối phương ở trong lòng mình như thế nào. Họ để nhau ở đó gần hai năm, bây giờ gặp lại giống như một sự chưa chuẩn bị kỹ càng, ai cũng cảm thấy bối rối.

- Tôi nghe nói cô và Đại đã kết hôn?

- Ủ, chúng tôi đã kết hôn rồi. Anh và vợ vẫn tốt đẹp chứ?

- Không được cho lắm!

Câu trả lời thành thật khiến Nhiên phải ngại ngùng cúi đầu xuống. Là vì cô sao? Anh nói thế là có ý gì?

"Tôi..." - Trường nói - "Chiều nay cô có rảnh không? Tôi mời cô đi ăn, tiện thể bàn về công việc luôn."

Lúc đó mới là ba giờ chiều, vẫn còn rất nhiều thời gian để nói về công việc. Nhưng anh lại đón đầu mời cô đi ăn trước.

- Không phải là nhiều thời gian quá chứ?

- Nếu cô không muốn thì có thể từ chối mà.

Trường không kiểm soát được tâm trạng của bản thân lúc này. Anh đã dồn nén nó suốt gần hai năm trời, và bây giờ, khi nó bùng nổ thì anh không có cách nào kìm lại nữa. Dù anh biết bản thân mình đang chìm sâu vào một vũng lầy, rất có thể anh sẽ không còn đường lui nữa nhưng anh vẫn chấp nhận.

Sau khi Trường nói xong thì chiếc điện thoại của anh rung lên, có một tin nhắn đến. Trường lấy điện thoại ra xem, là Huệ nhắn tin:

"Chiều nay em đưa con đi chơi một chút, hai mẹ con sẽ đi ăn luôn. Nếu hôm nay anh về sớm thì tiện đi luôn nhé?"

Trường liếc nhìn Nhiên. Giờ đây anh đã biến thành một thằng đàn ông khôn nạn, anh không biết nữa, nhưng anh sẽ tự nguyện rửa bản thân mình. Anh chỉ muốn được ngồi ăn với cô ấy một bữa cơm, chỉ cần như vậy thôi là đủ rồi. Anh đang chờ đợi ở cô một câu trả lời. Nhiên đột nhiên hỏi:

- Anh định nói gì với tôi trong bữa cơm?

- Anh không biết nữa, nhưng ngay lúc này anh không có tâm trí để nói về công việc.

- Được, vậy thì cứ quyết định thế đi. Ăn tối và bàn chuyện công việc.

Trường thờ dài, nhìn ra ngoài cửa sổ. Tay anh vừa ấn gửi một dòng tin nhắn tới Huệ:

"Xin lỗi, tối nay anh phải tăng ca. Ngày mai anh sẽ chở hai mẹ con đi chơi bù nhé!"

Nhiên mỉm cười, cô nắm tay thật chặt vào quai túi xách. Trong lòng cô là một đợt sóng lớn. Cô nhớ đến một câu chuyện đã từng đọc ở đâu đó, khi hai người luôn nhớ về nhau, rồi một ngày họ gặp lại, thì thế giới này chỉ có mình họ mà thôi.

Số phận lại đẩy họ đến với nhau dù cả hai đều không muốn thế. Khi tình cảm vẫn còn, lại ở trong tình cảnh mặt đối mặt như thế này đều sẽ rất khó để từ chối không kéo dài thời gian gặp gỡ. Cả hai đều đã có gia đình, họ sẽ giải quyết vấn đề này như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đến Muộn* - Eva được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Hai người đến một nhà hàng chuyên các món ăn Việt Nam, ở đó mỗi bàn ăn đều được ngồi riêng biệt nên có cảm giác thoải mái. Một người đàn ông có vợ, một người phụ nữ có chồng, đến đây ăn để bàn công việc cũng chẳng có gì đáng nói nếu như trước kia, họ chưa từng có gian tình với nhau. Cả Nhiên và Trường đều là những kẻ hoài niệm, họ không thể nào quên được những kỷ niệm đó dù rất muốn.

"Việc kinh doanh của em..." - Trường vẫn chưa hết bối rối.

Nhưng Nhiên thì đã lấy lại được sự bình tĩnh của mình, cô gật đầu nói:

- Đã ổn định hơn rồi. Em nghĩ ai cũng cần có một biến cố để lấy đó làm bài học cho riêng mình.

Nhiên không biết mình nói như thế có khiến Trường suy nghĩ gì hay không. Cô đã không truy cứu vợ anh ta về việc gây ra hoạ loạn với quán ăn của cô, nhưng Nhiên nghĩ là Trường không biết. Nếu biết, anh đã chẳng có đủ can đảm để mời cô đi ăn.

"Anh xin lỗi!" - Trường đột nhiên nói vậy, Nhiên ngẩng đầu nhìn anh, không hiểu tại sao. Trường nói tiếp - "Hồi ấy... bức thư đó là của anh viết. Là thật lòng anh đã viết. Nhưng đến tận bây giờ anh vẫn không thực hiện được những lời như trong thư đã nói."

Nhiên cười dịu dàng, cô đã học được kiểu cười này của những cô gái làm dịch vụ. Và sau hơn một năm làm kinh doanh, đó là nụ cười luôn thường trực

trên môi cô. Nhiên đáp:

- Anh không nhất thiết phải thế đâu, bởi mọi chuyện đáng ra nên kết thúc từ lâu rồi. Anh đã có vợ, chúng ta làm như thế là sai trái. Em vẫn cảm thấy mình thật có lỗi và đáng bị trừng phạt.

Rượu được mang tới, Trường gạt đầu cảm ơn. Anh tự tay rót rượu cho Nhiên, rồi nâng ly của mình lên nói:

- Hy vọng là không say.

Nhiên có hơi xao động vì lời nói này. Bởi đêm hôm đó, cả hai đã say nên không kiểm soát được bản thân. Đó chính là lý do cho những lần sau và lần sau nữa.

Từ đầu đến cuối, không có ai bàn gì về công việc. Họ nói những câu nhát gừng rồi lại uống rượu. Cả hai đều tránh bàn đến chuyện tình cảm, đó dường như là một cái vực sâu không đáy, nếu không cẩn thận dễ rơi xuống, thì sẽ không có đường quay lại nữa.

Đến tận tối muộn, cả hai đã ngà ngà say, Nhiên mới đứng dậy chuẩn bị ra về. Cô nói:

- Em không thể gặp anh như thế này nữa. Sau này em sẽ gặp một người tư vấn khác.

- Tại sao?

Trường vội vàng nắm lấy tay của Nhiên, khuôn mặt anh đỏ bừng lên. Nhiên nhìn xuống, gạt tay Trường ra. Trường không nên uống rượu, cô nghĩ thế. Mỗi khi anh uống rượu là anh lại không biết giới hạn của bản thân ở đâu nữa. Giờ thì cô đã khác xưa rồi, cô có thể biết cô là ai, cô có thể biết mình nên làm thế nào là đúng.

- Anh cũng đã nói rồi đó thôi, chúng ta không nên gặp nhau nữa. Trường ạ, sao anh cứ ám ảnh chuyện đó mãi làm gì? Vợ anh là một người tốt. Đừng phụ bạc cô ấy.

Khi Nhiên vừa quay người đi, lại một lần nữa Trường nắm lấy khuỷu tay cô và kéo lại. Nhưng không chỉ dừng lại ở đó, anh áp môi mình lên môi cô, hôn ngấu ngiến. Anh như mang hết những dồn nén vì nhớ nhung, ám ảnh về cô ra để trả trong cái hôn này. Anh dừng lại một chút, nói trong hơi thở:

- Anh không thể! Anh mất phương hướng từ khi gặp em rồi.

Nhiên còn chưa kịp đáp lại thì Trường lại đẩy cô đến tường, hôn rất nồng nhiệt. Anh dùng tay đè chặt tay cô, không để cho cô kháng cự. Nhiên không biết làm gì khác, anh đang giờ trò với cô sao? Nhưng anh đâu phải là một người như vậy.

Đến khi môi của Trường trượt đến cổ của Nhiên, thì anh như tỉnh ra. Anh lùi lại, như không tin được vào hành động mình vừa làm. Trường nhìn xuống bàn tay mình, rồi từ bàn tay đó, anh cảm nhận sự ướt át còn đọng lại trên môi. Anh đang làm gì thế này? Anh vừa hôn cô, anh thậm chí còn suýt đã không giữ được lý trí nữa.

Nhiên vẫn đứng đó, một cúc áo của cô bị bật ra. Khoé môi cô hãy còn đỏ vì cái hôn quá cuồng nhiệt của anh. Cô nhếch miệng cười. Cô cũng không biết phải đối xử với anh thế nào cho phải nữa. Anh bỏ rơi cô, rồi bây giờ lại dùng hành động này để khiến cô như bị mắc lại. Rốt cuộc thì anh đang muốn gì?

"Anh... " - Trường ấp úng - "Thật sự thì... có lẽ anh đã say."

"Nhiều đó mà làm cho anh say rồi ư? Anh không hề say." - Nhiên ngẩng cao đầu đáp lại.

Điện thoại cô chợt đổ chuông, là Đại gọi. Cô giờ nó lên, nhìn Trường nói:

- Nếu em nghe thì sao? Em nói em đang ở với anh thì sao?

"Không, đừng xin em!" - Trường vội vàng giật lấy điện thoại của cô và tắt đi.

Nhiên bước đến, đặt tay mình lên vai của anh, vuốt nhẹ xuống rồi nắm lấy cổ tay anh đặt lên ngực mình, cô nói:

- Chúng ta không thể như thế này nữa. Anh không dám đối diện phải không? Thế thì tập cho quen đi. Anh không thể cứ nhớ mãi về em, không thể cứ đến lúc gặp là lại không giữ được mình. Như thế thì vợ anh sẽ nghi ngờ.

Trường giật tay ra, hốt hoảng:

- Em đang nghĩ chúng ta sẽ ngoại tình ư?

Nhiên mỉm cười, cô đóng lại cúc áo, tô lại son môi. Sau đó cô xách túi đi qua anh. Trước khi mở cửa, cô nói:

- Nếu được, hãy cứ đổ cho đó là số phận. Nếu không, thì cả hai chúng ta sẽ xuống địa ngục. Dù sao thì đường nào cũng là đau thương.

Nhiên bỏ đi. Trường ngồi xuống ghế, trước mặt anh là một bàn thức ăn vẫn chưa được bung lên hết. Cô phục vụ trẻ mang đồ vào, ngo ngác khi thấy chỉ

có mình anh. Trường vuốt mặt, chỉ vào một chỗ trống:

- Đặt ở đây đi.

Từ đầu đến cuối vẫn là anh gây ra việc này. Trường tự tát vào mặt mình, một cái nữa, lại thêm một cái nữa. Không phải mọi chuyện chúng ta có thể muốn là được. Giữa lý trí và tình cảm, vẫn mãi là một cuộc chiến cam go. Anh đã đấu tranh suốt bao nhiêu năm qua, sống hết mình cho vợ con để quên đi cô ấy. Quên đi cái đêm mưa định mệnh kia. Song điều ấy chỉ càng khiến anh nhớ cô nhiều hơn.

Trường gục đầu xuống, tự rót rượu cho mình. Chẳng ai hiểu được việc khi mà con người ta đã phải lòng một người khác, nhưng vẫn mang nặng nợ với một người là như thế nào. Đó giống như là tình thế tiến thoái lưỡng nan. Trường ước mình có thể bỏ hết tất cả lúc này. Anh muốn đi đâu đó thật xa.

...

Nhiên vừa ngồi lên taxi thì Huệ dẫn con đi qua, cô nhìn thấy Nhiên nhưng không nhận ra cô ấy. Nhiên khác trước, ăn mặc cũng khác, hơn nữa cuộc gặp gỡ này chỉ một cái chạm mắt thoáng qua, Huệ không nhận ra cũng phải.

Khi Nhiên vừa về nhà, thấy Đại ngồi ở trên ghế xe tivi. Cô cởi giày thật nhẹ nhàng, rồi rón rén đi vào trong phòng. Nhưng tiếng Đại lại vang lên khi cô vừa chạm tay vào nắm cửa:

- Em đang có gì giấu anh thế?

Nhiên cười xoà:

- Có gì đâu.

"Tại sao phải tắt máy của anh? Tại sao phải rón rén?" - Đại quay lại nhìn cô - "Em vừa gặp Trường có phải không?"

Nhiên đang định chối thì Đại đã chặn lời cô:

- Đừng nói dối. Nhìn mặt em là anh đoán được. Nó thế nào? Khỏe chứ?

Sự bình thản của Đại khiến Nhiên bối rối, cô chạy đến ôm chầm lấy anh, bảo:

- Anh không ghen đấy chứ?

Đại ghé sát vào cô, ngửi nhẹ:

- Có mùi rượu. Em không ngủ với nó là được rồi.

Nhiên đánh lên vai anh, nói:

- Anh nên ghen đi mới phải.

Đại cười. Nhưng Nhiên không để ý, một bàn tay của Đại đã nắm chặt vào nhau. Anh không những ghen, mà còn tức giận. Cô ấy không biết anh là chồng của cô hay sao? Đợi khi Nhiên đi vào buồng, Đại lấy điện thoại gọi cho ai đó. Khi tiếng "alo" vừa cất lên, Đại vội vàng ra bên ngoài nghe.

- Trường à?

Không rõ người bên kia nói gì, chỉ biết Đại gần từng tiếng rất rõ ràng:

- Tôi nhắc lại lần đầu và cũng là lần cuối, đừng đụng vào vợ tôi. Cô ấy là của tôi, và nếu cậu làm trái, tôi sẽ xử lý cậu.

Chuyện càng ngày càng phức tạp hơn khi Nhiên và Trường không thể nào dứt khoát với nhau. Liệu Huệ hay Đại sẽ là người tấn công vào mối quan hệ mập mờ này? Họ sẽ làm gì để giữ lại hạnh phúc gia đình?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đến Muộn* - Eva được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Điện thoại vang lên một tiếng tút dài, Trường nhìn nó, hai vai anh rũ xuống. Anh không muốn mọi chuyện đi đến nước này, nhưng hình như nó đã đi quá xa so với những gì anh tưởng tượng.

Trường về nhà, thấy vợ mình và con đang ngồi đùa nghịch, anh bỗng dưng thấy chạnh lòng. Họ là những người tốt với anh nhất, là những người quan trọng với anh, anh không được phép làm cho họ đau lòng. Nhưng anh lại không thể thôi nhớ về Nhiên, anh không thể cứ cả đời nhớ nhưng cô như vậy. Đối với anh, thế thì cũng chẳng khác nào ngoại tình. Nó giống như một thứ ngoại tình trong tâm tưởng.

- Anh sao thế? Ở công ty có chuyện gì à?

Huệ đi tới, cầm giúp anh cái áo khoác, cô nhìn mặt anh đầy quan tâm. Trường lắc đầu cười gượng gạo, anh không dám nhìn vào đôi mắt của cô, nó như đang khiến anh thấy được tội lỗi của chính bản thân mình.

- Có một vài khách hàng gây khó dễ cho anh thôi.

Nếu không muốn nói là cực kỳ khiến anh khó xử. Huệ vỗ lên vai anh, an ủi:

- Đừng lo, rồi anh sẽ có chỗ đứng thôi. Hãy cứ làm hết khả năng của mình, cái gì quá thì bỏ lại đó mình sẽ giải quyết sau. Em tin là anh làm được.

Anh không thể làm được, cô ấy tin nhưng anh lại không tin. Anh đã cố gắng vứt bỏ nó ở lại, anh đã cố gắng trong gần hai năm qua để không chạm mặt, cắt đứt hoàn toàn với cô ấy, nhưng mọi thứ chỉ như muối bỏ biển khi anh gặp lại. Nó còn mạnh mẽ hơn. Nếu ngày xưa anh không tuyệt tình với cô, thì biết đâu bây giờ mọi chuyện đã khác. Có thể mọi thứ đã phai nhạt đi rồi.

Huệ treo áo của Trường lên, vô tình cô ngửi thấy một mùi nước hoa lạ. Nó ngọt ngào như của nữ giới. Huệ nhìn kỹ chiếc áo, phát hiện trên đó hơi dính một chút son môi và tóc của con gái. Cô nhìn Trường nằm xuống giường, trông anh mệt mỏi quá. Anh ấy đã làm gì hôm nay? Tại sao trên người anh lại có dấu vết của phụ nữ?

"Hôm nay khách hàng của anh là nam hay nữ mà khiến anh khó chịu thế?" - Huệ ngồi xuống, vuốt vầng trán của Trường. Trường không để ý gì đến câu hỏi đó, anh đáp:

- Nữ.

Huệ thấy hơi nhẹ nhõm vì anh không nói dối cô.

- Cô ấy thế nào?

- Đẹp và... đầy áp lực. Cô ta khiến anh bối rối.

Huệ cảm thấy có một thái độ khác lạ trong câu trả lời này. Anh ấy đang kể về người tình hay là một khách hàng của mình? Cô chưa bao giờ nghe anh kể về ai như vậy.

- Thế cô ta có quyến rũ anh không?

Trường mở bừng mắt, anh kéo Huệ xuống rồi ôm cô thật chặt trong lòng ngực mình. Anh không muốn trả lời những câu hỏi nữa, anh thấy mệt mỏi quá rồi. Nếu Huệ không hỏi, thì anh sẽ cảm thấy mình được tin tưởng. Như vậy có tốt hơn không? Lúc nào anh cũng có cảm giác cô nghi ngờ anh và sẵn sàng đổ mọi lỗi lầm cho anh. Nên anh cứ nhớ lại những đêm với Nhiên ở khu trọ đó...

Đến sáng hôm sau thì mọi cảm xúc đã ổn hơn một chút. Trường bình tĩnh hơn với những cảm xúc ở trong lòng mình, anh cảm thấy đó chỉ là một cuộc gặp gỡ không thể lường trước, và nó sẽ xuất hiện rất ít trong cuộc đời này. Anh sẽ vẫn sống như hiện tại, đôi khi nhớ về cô ấy nhưng không thể bỏ được Huệ.

Nhưng khi vừa đến công ty, thì đã có rất nhiều người nhìn anh bằng một ánh ý. Anh nhìn lại họ thì họ quay đi. Đây là một công ty nhà đất, quy mô không lớn, văn phòng chỉ tầm hơn mười người, nên nếu để lộ bất cứ thông tin gì thì cả phòng đều sẽ biết. Một người bạn mà anh cho là tốt nhất trong cái đám tối ngày tranh chấp tiền tài này bước đến, khoác vai anh và nói nhỏ:

- Hôm qua cậu đã dùng chiêu gì với cô khách hàng đó thế?

"Là sao?" - Trường không hiểu, hỏi lại.

- Cô ấy bỏ tiền ra mua những ba mảnh đất. Cậu hiểu là cô ta nhiều tiền như thế nào rồi đấy. Còn chưa kể, cô ấy chỉ đích danh cậu trưa nay tới tư vấn tiếp. Cô ấy nói cô thấy vui vẻ và thoải mái khi được cậu tư vấn.

Nhiên sao? Cô ấy bỏ tiền để mua đất ở cái thành phố mọi thứ đều mang giá trên trời? Trường không ngờ là Nhiên lại có nhiều tiền đến vậy, anh chỉ không gặp cô một thời gian ngắn thôi.

"Em chỉ nói như vậy để được gặp anh thôi!" - Nhiên cười, khuấy nhẹ vào cốc nước cam - "Em nghĩ nếu em nói thế thì chúng ta sẽ có cơ hội gặp nhau."

- Em không thể làm như thế này được, nó sẽ đến tai của Huệ.

Nhiên nhún vai, nói bình thản:

- Thế hôm qua anh đã hôn em thì sao? Anh chính là người khơi mào cho chuyện này. Chính anh đã tạo ra tất cả.

- Nhưng anh...

- Em đã quyết định sẽ ly hôn với Đại!

Trường im lặng, đây là cái giá mà anh phải trả. Anh không thể ngăn cản cô ấy làm việc gì, và không thể ngăn cản bản thân mình thôi đi về phía cô.

- Em không cần phải làm thế.

- Em không muốn ngoại tình. Còn anh thì sao?

"Đại đã gọi điện cho anh." - Trường kể - "Anh ấy nói em là vợ anh ta, em là của anh ta."

- Khi em ly hôn thì em sẽ không là vợ của anh ta nữa.

- Nhưng anh không muốn ly hôn Huệ!

Một bầu không khí trầm mặc loang dần ra, Nhiên nắm chặt hai tay lại, không nói gì. Đó là câu trả lời của anh cho những nỗ lực. Cô sẽ không ép anh ly hôn, mọi chuyện là do anh quyết định. Nhưng hà cớ gì anh phải tỏ ra mình là kẻ si tình với cô? Nếu anh dứt khoát, thì cô cũng sẽ không bao giờ buông xuôi để ngã vào vòng tay anh một lần nữa. Nhưng anh đã không. Anh giống như một kẻ hèn nhát không chịu chấp nhận thực tại. Anh tham lam muốn có tất cả.

"Anh là một tên khốn nạn Trường à!" - Nhiên gằn từng tiếng. - "Tôi biết là tôi đã nhìn nhầm anh từ rất lâu rồi nhưng đây có lẽ là kiếp nạn của tôi. Được, tôi sẽ đi nói cho Huệ biết anh đã làm gì. Anh đã hôn tôi nồng nhiệt như thế nào. Cô ấy cần phải biết được mình đang sống với ai."

Trường giữ chặt tay Nhiên lại, anh nhìn cô van lơn:

- Đừng, anh xin em! Đó là những người anh không muốn làm tổn thương.

- Vậy còn tôi thì sao? Anh có thể làm tổn thương tôi bao nhiêu lần anh muốn à?

- Anh... Anh xin lỗi!

Nhiên cười nhạt, cô hất tay Trường ra rồi bỏ đi. Nhưng khi nhiên vừa bước vào thang máy, thì Trường chạy vội vào theo. Cửa thang máy từ từ đóng lại, Trường đẩy cô ra sau tường, và hôn cô. Anh nói:

- Chúng ta ngoại tình với nhau đi, anh cần quên với cảm giác này để quên em.

Nhiên vòng tay đáp lại anh, hai người hôn nhau trong thang máy.

Buổi tối, khi Nhiên trở về nhà, cô không thấy Đại đâu cả. Ở bên ngoài là một túi hành lý, khi Nhiên mở ra thì đó chính là túi hành lý của cô. Cô đã nói với anh nếu cô phản bội anh, thì cô sẽ tự động ra đi.

Nhiên thờ dãi, nhìn quanh căn nhà trống vắng. Cô chậm rãi kéo đồ ra khỏi căn nhà. Mọi chuyện lại trở về ở vạch xuất phát, cô lại một lần nữa trắng tay.

Đại đứng trên ban công nhìn cô kéo vali ra khỏi cổng. Anh lấy bao thuốc trong túi quần ra, rút lấy một điếu nhưng không châm lửa. Ánh mắt Đại trong đêm tối sáng hơn bao giờ hết, nó nhuộm một sự hận thù. Anh vút điếu thuốc còn chưa hút đó xuống, đi vào trong nhà gọi điện cho một người.

- Cô có kế hoạch gì không?

Một giọng nói của phụ nữ vang lên, đó là giọng của Huệ:

- Kế hoạch của tôi là muốn họ phải đau khổ gấp ngàn lần chúng ta.

Huệ cúi đầu nhìn những tấm ảnh chụp Nhiên và Trường hôn nhau, gặp gỡ nhau, chở nhau trên một chiếc xe máy, và dừng lại ở một khách sạn. Tất cả đều được Đại gửi đến. Không phải là Huệ không lường trước được mọi việc lại xảy ra như thế này, nhưng nó vẫn khiến cô bất ngờ. Anh vẫn chọn cách lừa dối cô, phản bội cô.

Hoá ra người phụ nữ khiến cho Trường hôm qua phải phiền lòng chính là Nhiên. Nghĩ cũng đúng, vì trên đời này ngoài cô ta ra, chồng cô sẽ chẳng bao giờ buồn với một ai nữa cả. Cô cũng không.

"Tôi thật sự muốn xử lý chồng cô." - Đại nói trong điện thoại.

- Còn tôi thì muốn xử lý vợ anh.

- Cần thận không lại phạm pháp đấy.

Huệ mỉm cười:

- Nếu để họ được thanh thản ra đi thì lại dễ dàng quá. Tôi muốn để họ sống không bằng chết kia.

Trong quá khứ, Huệ đã từng làm những việc xấu để bảo vệ cho hạnh phúc gia đình. Nhưng giờ thì không, cô không phải người phụ nữ yếu đuối hết lần này đến lần khác lụy tình vì một kẻ phản bội. Cô có chính kiến riêng của bản thân mình. Cô đã cảnh báo anh trước nhưng anh vẫn chọn con đường khác thì anh phải chịu trách nhiệm về việc đó.

Nghĩ vậy, Huệ đi lấy giấy bút và viết đơn ly hôn. Cô không nghĩ rằng mình sẽ có một sự tha thứ nào cho anh.

Huệ là một người phụ nữ mạnh mẽ và cá tính, cô ấy không bao giờ muốn mình thiệt thòi nên đã quyết định trả thù người chồng hết lần này đến lần khác lừa dối cô. Trường liệu có biết được điều đó? Khi anh không thể thắng nổi tình cảm mà ngã vào một sai lầm? Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo với tất cả những con người này?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đến Muộn - Eva* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Nhiên chuyển đến nhà em gái ở, cô đã thuê cho hai mẹ con Linh một căn phòng khá tiện nghi. Linh không dám hỏi chị gái, nhưng cô có thể đoán được chuyện gì xảy ra với chị. Tình ra cả chị và cô đều khổ trong chuyện tình duyên.

- Chị bỏ Đại rồi, ngày mai phải đi kiếm việc mới thôi.

Linh ngạc nhiên về thông báo này, cô đặt đĩa trẻ xuống giường, lấy cho nó một cái ti giả. Sau đó mới nói:

- Nhưng hai anh chị vừa mới lấy nhau cơ mà.

Nhiên nằm xuống ghế, nhắm mắt và đáp:

- Chị không thể yêu anh ấy!

- Tại sao? Anh ấy rất tốt. Chị làm vậy với anh ấy là quá đáng.

- Chị biết, nhưng còn không quá đáng bằng chị vẫn ở với anh ấy và qua lại với một người đàn ông khác.

Linh nhìn qua chỗ khác, cô hỏi:

- Anh ta là ai?

- Nói ra em cũng đâu có biết.

Nhiên không phải kẻ suy nghĩ nông nổi, trước khi làm một việc gì đó cô đều sẽ nghĩ rất kỹ, nhưng lần này thì khác. Cô chỉ quyết định bỏ Đại trong một giây. Đó là lúc Trường hôn cô. Nhiên nhận ra mình không thể sống thiếu anh, cũng như anh không thể sống thiếu cô. Cả hai chị là đang bị ràng buộc bởi hôn nhân, bởi người vợ và người chồng tốt đến mức không thể làm tổn thương họ.

Những người mà chúng ta yêu thương ấy, đến một lúc nào đó họ cũng sẽ bị tổn thương bởi chúng ta. Bởi chúng ta đã sai, việc đau đớn chỉ là sớm hay muộn, chỉ là chúng ta giữ được bí mật lâu hay chóng mà thôi.

...

"Anh ký vào đi!" - Huệ chia tờ đơn ly hôn đã viết sẵn ra, cô để đĩa con của mình ngồi bên cạnh chứng kiến. Cô muốn nó phải biết được việc bỏ nó đã làm, để nhớ và ghi hận. Cô không phải người tốt, cũng chẳng phải kẻ ưa đạo đức. Cô chỉ tin vào luật nhân quả. Đã làm là phải chịu.

Trường cầm tờ đơn lên nhìn, bàn tay anh run run. Vậy là cô ấy đã biết. Anh không hiểu sao lần này cô ấy lại dứt khoát thế này, cô chưa bao giờ nói về vấn đề ly hôn, cũng chưa bao giờ nói sẽ bỏ anh.

"Chúng ta có thể suy nghĩ lại chuyện này được không?" - Trường nói.

Huệ cười nhạt, cô đưa cho anh bút và nói:

- Em nghĩ em đã suy nghĩ đủ lâu rồi. Chỉ có anh là vẫn cứ thích làm theo ham muốn của bản thân mình mà.

Trường nhìn chăm chăm vào cái bút, cuối cùng anh cầm nó và ký. Huệ nhìn chữ ký của anh, đột nhiên thấy đau lòng khôn xiết. Cô không ngờ là anh lại

làm vậy một cách mau chóng, anh năn nỉ cô một lần không được, và anh ký. Hình như trong lòng anh muốn ly hôn với cô từ lâu lắm rồi, lần này cô chủ động chỉ là một đòn bẩy cho anh thôi.

- Em muốn anh dọn khỏi đây. Người ra đi sẽ là anh chứ không phải là em. Em sẽ đệ đơn lên toà, lúc nào cần thì chúng ta sẽ gặp nhau ở đó.

- Anh không được về thăm con sao?

Huệ vuốt tóc con trai mình, bảo:

- Anh thử hỏi xem nó có cần anh nữa hay có còn coi anh là bố nữa không?

Đưa con trai nhìn Trường ngơ ngác, rồi nó lại nhìn mẹ. Nó không biết phải làm sao cả, cuối cùng vẫn chọn cách ôm mẹ vào lòng. Trường rũ người xuống, anh coi đó là một hành động từ bỏ của con trai mình.

Trường dọn đồ ra khỏi nhà, anh vẫn nghĩ Huệ chỉ là đang giận dỗi, một hai ngày nữa cô ấy sẽ nguôi ngoai và gọi điện bảo anh về nhà. Nhưng Trường không biết lần này thì khác. Huệ sẽ không tha thứ cho anh như mọi lần nữa. Vì anh đã đi tới giới hạn của cô.

Từ trong nhà, Huệ nhìn dáng Trường bỏ đi. Cô không nhìn được liền cầm một chiếc cốc và đập vào tường, đưa con hét lên rồi chạy vào trong phòng đóng cửa. Nó hé mắt qua cái khe nhìn đầy sợ hãi.

- Anh được lắm Trường, anh có thể bỏ đi ngay mà không một câu van xin tôi, anh tưởng anh làm như thế mà xong sao? Tôi sẽ khiến cho anh thân bại danh liệt, tôi sẽ khiến anh trắng tay ở trên mảnh đất này.

Huệ vội vàng gọi điện cho một ai đó, cô ta nói:

- Anh chuẩn bị hết rồi chứ? Tôi muốn việc này phải tiến triển nhanh.

...

Trường không tìm được nhà trọ ngay, anh đem đồ đạc đến cơ quan của mình. Ai hỏi anh cũng nói thật rằng vợ đang giận, phải lánh tạm ít ngày. Nhưng hầu hết mọi người nghe xong đều sẽ hiểu rằng Trường bị vợ đuổi ra khỏi nhà. Người ta sẽ chỉ nhìn vấn đề của bạn một cách tiêu cực, méo mó để có cái mà bàn tán với nhau.

Tìm số điện thoại của Nhiên trong danh bạ, Trường mới biết anh không hề lưu số cô. Đã hai năm rồi cô ấy không còn dùng số điện thoại đó nữa. Trường vội vàng lục tìm danh sách khách hàng, số của Nhiên hiện lên ngay lập tức. Anh phân vân không biết có nên gọi điện cho cô không, nó hơi có gì đó tội lỗi. Vậy là anh quyết định đặt điện thoại xuống. Vừa đặt xuống thì điện thoại đổ chuông, là Nhiên gọi.

- Em có thể gặp anh lúc này không? Em có chuyện muốn nói.

"Giờ anh đang hơi mệt, chúng ta gặp sau nhé." - Trường nói dối, anh chỉ nói theo cảm tính.

Nhiên như nhận ra được sự khác lạ trong câu trả lời của anh, nhưng cô không muốn nói thẳng. Cô bảo:

- Được, vậy gặp sau đi.

Rồi Nhiên cúp máy. Trường nhìn cái điện thoại của mình, anh gục đầu xuống. Anh đang làm gì cuộc đời mình thế này? Đây giống như một trò chơi không thể quay đầu lại được. Người ta nói trong cuộc sống có một thứ cần phải nắm giữ thật chặt, đó chính là gia đình. Gia đình là hạnh phúc, là nơi nương tựa. Nhưng chính anh đã tự tay buông bỏ. Chính anh là người đã đẩy bản thân mình đến gần hơn với sự đau khổ và nỗi cô đơn.

Có một vài khách hàng cần gặp trong chiều nay, Trường định xin nghỉ nhưng anh nghĩ nếu anh xin nghỉ, thì anh cũng chỉ ngồi vật vã, buồn khổ. Thế cho nên anh quyết định làm việc.

- Anh hiểu chứ?

Trường gạt mình sau những câu chuyện của khách, phần nhiều là họ muốn tìm đất để kinh doanh. Nếu là lúc bình thường, thì anh sẽ nắm bắt thông tin rất nhanh. Nhưng lần này thì không, anh cảm thấy mình không thể suy nghĩ được chuyện gì.

- Tôi xin lỗi!

Trường chỉ nói có thể rồi xách cặp bỏ ra ngoài. Anh vừa thấy ai như Huệ đang cùng với một người đàn ông đi lướt qua. Anh không bao giờ nhìn lầm vợ mình, rõ ràng đó là cô. Khi Trường vừa chạy ra khỏi quán thì không thấy cô ấy đâu nữa. Chẳng lẽ anh vì quá đau buồn nên nhìn lầm? Không, ánh mắt đó lướt qua anh, đó chính là cô, và đó là thật.

Trường lấy điện thoại ra gọi cho Huệ. Đường truyền bị ngắt ngay lập tức. Điều ấy càng tăng lên những nghi vấn trong lòng anh. Chẳng lẽ cô ấy có người đàn ông khác? Cô ấy muốn anh ký đơn để đi với họ hay sao?

Những suy nghĩ, những câu tự hỏi khiến Trường bối rối. Anh vò tóc mình, cơn đau đầu ập đến. Sao anh lại bị cuốn vào vòng xoáy này? Sao anh không thể lý trí hơn một chút nhỉ!

- Anh làm sao thế?

Nhiên không biết từ đâu xuất hiện, cô đứng trước anh, hỏi bằng một vẻ lo lắng hết mức. Nhiên đưa tay sờ lên trán anh, nói tiếp:

- Anh sốt rồi! Em vừa nhận được một cuộc gọi từ đồng nghiệp của anh bảo...

Trường ôm chặt lấy cô vào lòng, câu nói của cô bị ngắt mãi mãi. Trường không cần biết tại sao cô ấy lại xuất hiện ở đây, trùng với đúng lúc vợ anh ngang qua với một người đàn ông xa lạ. Nhưng anh có thể biết được cô ấy là chiếc phao cứu sinh ngay lúc này.

"Chúng ta tìm một nơi nào đó nói chuyện nhé?" - Nhiên hỏi.

Trường lắc đầu, bảo:

- Huệ và anh sẽ ly hôn.

- Em cũng thế, em sẽ ly hôn với Đại.

Trường buông cô ra, hai người nhìn nhau, im lặng một lúc. Đột nhiên từ bên kia đường, có hai người đàn ông mặc quần áo công an đi tới. Trường cảm thấy có một điều không ổn. Anh kéo Nhiên về phía mình, nhìn họ đầy căng thẳng. Một người giơ thẻ ngành ra và nói:

- Chào anh, chúng tôi là công an thuộc đội PCxx, chúng tôi nghi ngờ anh có liên quan đến vụ cháy quán Nhiên vào ngày xx tháng xx năm xx, phiền anh theo chúng tôi về cơ quan để điều tra và làm rõ vụ việc.

Những câu nói của công an vẫn văng vẳng trong đầu Trường, anh đứng yên lặng một lúc không biết nên phản xạ lại thế nào. Vì anh vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra.

- Đó chẳng phải là quán ăn của tôi hay sao?

Công an nhìn nhau, họ không biết cô là ai.

- Tôi là Nhiên, chủ quán ăn đã bị cháy đó. Các anh đã nói nó bị hở van gas mà.

Công an lại nhìn nhau, trong đôi mắt họ chứa đầy sự lạ lùng khó hiểu. Người kia bước lên, nói:

- Tôi không biết, nhưng chúng tôi được thông báo chính cô đã gọi điện và cung cấp bằng chứng để lật lại hồ sơ vụ việc.

Nhiên chỉ tay vào mình, hỏi lại:

- Tôi sao?

Hai người công an không nói gì, ngẫm đồng ý. Cả Trường và Nhiên đều không hiểu chuyện quái gì xảy ra với mình. Mọi chuyện đang đi quá xa so với tầm kiểm soát của họ. Đây là một vụ dàn xếp, chắc chắn là có kẻ nào đó đã muốn hại họ. Nhưng người mà họ đặc biệt gần đây nhất lại chính là vợ và chồng của mình.

Tại sao Trường lại liên quan đến vụ này trong khi anh không hề biết gì về nó? Tại sao người báo công an lại là Nhiên? Đây là một âm mưu của Huệ? Mọi chuyện đang diễn ra một cách phức tạp hơn, không ai biết rõ vòng xoáy này sẽ đưa tất cả đến đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đến Muộn* - Eva được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

- Khoan đã, tôi...

- Anh có quyền giữ im lặng.

Cuộc đối thoại bị dừng lại ở đó, Nhiên lo lắng nhìn Trường đi theo hai người công an, cô lúng túng đến nỗi khó thở. Trường quay đầu lại nhìn cô, hơi gạt đầu như để trấn an. Nhưng cô có thể nhìn ra trong mắt anh sự lo âu.

Chắc chắn là cô không hề gọi điện đến tố giác anh, đó chỉ có thể là Huệ. Đây là màn trả thù công khai, nhưng cô và anh không thể làm gì được. Bởi vì cô ấy có quyền như vậy. Cô ấy đã chịu khổ để ở bên Trường, đã vì cô mà mất đi người chồng của mình. Nhiên chỉ không hiểu được, tại sao cô ấy lại hại Trường mà không phải là cô?

Nhiên chạy theo Trường, lúc cô vừa chạy qua một con ngõ, chợt nhìn thấy Huệ đang đứng cùng với một người đàn ông đeo khẩu trang. Nhiên khựng lại, ánh mắt đó... Đại sao?

- Anh?

Hai người bọn họ nhìn cô bằng vẻ lạnh lùng, cô chưa bao giờ thấy Đại nhìn mình như vậy. Trước đó anh chỉ dành cho cô một sự yêu thương, nhưng bây giờ thì khác. Sự yêu thương ấy đã biến thành một sự nguy hiểm. Đại mở khẩu trang ra, anh bước đến vuốt nhẹ tóc cô. Nhiên run lên khi anh chạm vào.

- Đừng sợ, anh ta sẽ không sao đâu.

- Tại sao lại là anh ấy mà không phải là tôi?

Huệ nhếch môi cười nhạt:

- Cô không phải trung tâm của vũ trụ. Cả hai đều là tội đồ. Nhưng yên tâm, quả báo sẽ đến với cô sớm thôi.

"Tôi thật sự xin lỗi!" - Nhiên cúi đầu nói - "Nhưng đừng đối xử với anh ấy như vậy, hãy cứ để mình tôi phải chịu đựng sự trừng phạt này thôi."

Đại thở dài, anh trở nên dịu dàng hơn:

- Sao em phải như thế hả Nhiên? Mọi chuyện đã lâu như vậy. Anh tưởng em có thể quên được cậu ấy.

- Đây không phải là chuyện tình yêu nữa, bọn em cảm thấy an toàn khi ở bên cạnh nhau. Anh biết ở thành phố rộng lớn này, gặp được một người khiến bản thân muốn ở bên cạnh là cảm giác như thế nào không?

Huệ bật cười lớn, cô ta cười đến gấp cả người. Một lúc sau, cô ta mới đáp trong cơn cười chưa dứt của mình:

- Cô đang nghĩ rằng mình là người lương thiện? Ai quan tâm các người thế nào chứ, ngoại tình thì vẫn là ngoại tình thôi.

- Tôi sẽ không để anh ấy bị bắt đâu.

"Được thôi!" - Huệ nhún vai.

Nhiên liếc nhìn Đại, cô không nói gì rồi bắt một chiếc xe gần đó. Đại nhìn theo cô, vẻ tiếc thương trên mặt anh trở lại với sự nguy hiểm. Cô ta đã mù quáng đến nỗi không nhận lấy sự tha thứ của anh. Điều ấy khiến Đại như bị xúc phạm. Anh quay ra nhìn Huệ, nói:

- Bước tiếp theo là gì?

- Anh biết mà. Cứ làm theo ý của anh cho phải.

...

Công an nói với Trường rằng Nhiên đã cung cấp ngày giờ anh gọi điện cho một nhóm xã hội đen để thuê đốt quán. Số điện thoại của Trường. Trên camera của quán thu được cũng bắt gặp được nhóm xã hội đen này ngang qua trước đó một giờ.

- Tôi đã nói là không phải tôi gọi.

- Thế lúc đó anh đang làm gì?

"Làm sao mà tôi nhớ được, mọi chuyện đã xảy ra quá lâu rồi. Sao các người không nghĩ đến chuyện vợ tôi lấy điện thoại của tôi... Khoan đã!" - Trường dừng lại, anh bắt đầu suy nghĩ. Chẳng lẽ là vợ anh sao? Là vợ anh đã làm chuyện này? Chính cô ấy đã thuê người phóng hỏa đốt quán của Nhiên? Sao anh không phát hiện ra chuyện này sớm hơn?

Trường ngẩng đầu, anh đứng bật dậy, hai người công an ở đằng sau chạy đến giữ anh xuống. Người thẩm vấn ngồi đối diện anh cúi xuống nhìn bằng một vẻ đanh thép, ông ta gần từng tiếng:

- Cậu nên nhớ, kẻ có tội không bao giờ trốn được quá lâu.

"Tôi không có tội." - Trường lờm ông ta - "Tôi chắc chắn trong chuyện này tôi vô tội." - Nhưng anh sẽ không thể nào khai ra thông tin vợ anh đã làm. Hẳn là Huệ đã lường trước được chuyện này nên mới báo công an. Cô biết anh sẽ không tố giác cô dù anh có chứng cứ, vì anh có lỗi với cô. Cô muốn nhìn anh vùng vẫy trong cái sự vô tội này, muốn nhìn anh khổ sở thoát ra khỏi những rắc rối mà cô gây ra.

Trường bị bắt tạm giam. Công an đến công ty của anh tìm hiểu cho rõ ràng sự việc. Điều ấy khiến cho mọi chuyện trở nên rắc rối hơn. Mọi người bắt đầu bàn tán, cấp trên vì không muốn liên lụy đến công ty nên đề xuất sa thải anh. Chỉ có người đàn ông vẫn hay giúp đỡ anh là còn lần cán. Ông muốn nâng đỡ cho anh, và ông không tin anh là người có tội. Với tính cách của anh không thể nào làm ra chuyện đó. Nhưng đa số vẫn thắng thiểu số, lúc bỏ phiếu kín chỉ có một phiếu phản đối. Ông không thể cứu anh được.

Nhiên cố gắng thu thập các bằng chứng để giúp Trường, cô tìm đến một văn phòng luật sư để trình bày, nhưng họ đòi tiền quá cao khiến cô lúng túng. Giờ cô đã không còn tiền nữa, ngay cả việc làm cô còn chưa tìm được. Nhiên cảm thấy thất vọng về bản thân, song cô không thể để Trường ngồi tù được.

- Tại sao anh không nói rằng người gây ra chuyện này là Huệ? Tại sao anh lại im lặng khi đã có đủ chứng cứ?

Trường vỗ lấy tay cô, xoa nó và van cầu:

- Đừng làm gì cả, đừng hại cô ấy thêm nữa. Anh bị như thế này là đáng lắm. Vì chúng ta cho nên cô ấy mới phải thuê người làm thế... Tất cả vẫn là tại chúng ta thôi!

Đúng, anh nói đúng, nhưng làm sao ta có thể biết được những chuyện như thế này liệu sẽ xảy ra nữa không? Và kể cả họ có tội, thì cô ấy cũng không thể hại người đàn ông vẫn luôn thương cô kể cả khi rời bỏ cô.

- Em sẽ nhận tội giúp anh!

- Không được.

- Vậy anh bảo em phải làm sao? Em không thể để anh ngồi tù được.

Trường im lặng, anh nói:

- Anh sẽ giữ im lặng. Chỉ cần giữ im lặng thì mọi chuyện có thể kéo dài được.

- Đó không phải là kế sách hay đâu.

- Vậy em định làm gì nữa?

Nhiên nhìn xung quanh, rồi cô dướn người đến hôn anh. Cô thì thầm:

- Em nhất định sẽ có cách, em sẽ giúp anh.

Nói rồi cô quay người bỏ đi. Trường gục xuống nhìn bàn tay của mình, nó vẫn còn hơi ấm của cô. Cô ấy luôn giúp đỡ anh, dù là có khả năng hay không. Chính vì sự nhiệt tình của cô, sự tốt bụng của cô nên anh mới bị xiêu lòng. Nhưng cô ấy sẽ làm gì? Khi mà mọi chuyện đều đang bất lợi như thế này?

Nhiên chạy ra bên ngoài, cô đứng đó một lúc thật lâu. Cô chẳng nghĩ được gì cả, trong đầu cô lúc này chỉ có sự trống rỗng. Cô nói cô sẽ giúp anh, nhưng cô chưa có cách để giúp anh. Mọi chuyện đều chỉ dừng lại là sự quyết tâm, chứ chưa hề có phương hướng.

Nhiên nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu. Cô ngẩng đầu lên, cố gắng loại bỏ tất cả những tiếng ồn xe cộ xung quanh. Cuối cùng Nhiên mở mắt, vẫy tay gọi một chiếc taxi và lên xe. Cô nói:

- Cho tôi đến số nhà XY đường Hoàng Quốc Việt.

Đây là địa chỉ nhà của Trường, cũng là của Huệ. Cô nắm chặt bàn tay, móng tay cắm ngập vào thịt. Nhưng cô không thấy đau đớn.

Huệ đang tắm bỗng thấy tiếng chuông cửa, cô mặc vội quần áo, để tóc ướt và ra mở cửa. Khi thấy người xuất hiện là Nhiên cô đã hơi bất ngờ. Nhưng chưa kịp nói gì thì Nhiên đã vội quỳ xuống, cô còn dùng tay tự tát vào mặt mình. Huệ hơi lùi lại, không hiểu tại sao Nhiên lại hành động như vậy. Nhiên vừa khóc vừa nói:

- Xin chị... xin chị hãy cứu anh ấy. Chị muốn đánh muốn giết gì tôi cũng được.

Huệ chỉ nghe đến thế, cô không đáp, lạnh lùng đóng sập cửa lại. Đây không phải là chi tiết cô lường trước được, vậy nên cô quyết định từ chối.

Trước sự tuyệt tình của Huệ, Nhiên có từ bỏ? Cô sẽ làm gì để cứu Trường thoát khỏi vòng lao lý, khi anh không muốn hại vợ mình? Còn Đại, anh ta sẽ hành động như thế nào trước việc trả thù?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đến Muộn* - Eva được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Nhiên đập cửa ở bên ngoài, tiếng cô nói vọng vào:

- Chị không thể đối xử với Trường như vậy được, anh ấy dù sao vẫn còn là chồng chị. Chị cần chị cứu anh ấy, tôi sẽ rời khỏi đây ngay bây giờ.

Huệ không nhận được liền mở cửa ra, cô nói:

- Anh ta đã ký đơn ly hôn mà không cần suy nghĩ. Cô tưởng rằng cô bỏ đi là được à? Tình cảm của anh ta đã lung lay từ lâu rồi.

Nhiên nắm lấy tay Huệ, tha thiết nói:

- Tôi biết chị có thể lo được cho anh ấy. Giờ tôi không còn gì cả, chị cứ hả hê và sung sướng đi. Nhưng tôi không muốn anh ấy vì tôi mà chịu khổ.

Huệ hất tay của Nhiên ra, cười nhạt:

- Ra cái vẻ tốt bụng. Cô tưởng cô làm như vậy là tôi sẽ mũi lòng ư? Tôi không phải con người dễ dàng tha thứ.

- Vậy tôi phải làm sao?

- Cô làm sao? Tôi cũng chẳng biết cô phải làm sao nữa cả. Nhưng những kẻ phá hoại gia đình người khác sẽ không bao giờ hạnh phúc được.

Nhiên cúi mặt khóc, cô không bác bỏ được những điều mà Huệ nói. Cô không hề muốn mọi chuyện sẽ xảy ra theo cách này. Nếu có thể, cô muốn quay lại đêm đó và ngăn cản anh. Nhưng sự ham muốn của con người luôn là một mối nguy hiểm, cô và anh cứ nhắm mắt lao đầu về phía nguy hiểm đó.

- Nhưng có một cách để cô chuộc lỗi với tôi.

- Cách gì? - Nhiên nói.

- Khi hai người đã êm ấm, tôi muốn cô phải phản bội anh ấy. Để cho anh ấy hiểu được cảm giác đó như thế nào.

Nhiên lùi lại, cô lắc đầu:

- Không, tôi không thể làm như thế.

Huệ tiến lên, nói:

- Cô có thể, cô còn có thể làm hơn thế nữa kia.

- Nhưng tôi không có cơ để phản bội anh ấy. Tôi không thể nào có được một người đàn ông khác.

- Tôi sẽ lo cho cô. Tôi chỉ muốn anh ta hiểu rằng khi mà anh làm người khác đau khổ, thì sẽ có một ai đó khác làm đau anh. Chỉ cần cô đồng ý, thì tôi sẽ cung cấp bằng chứng ngoại phạm của Trường cho công an, và nhờ luật sư giúp đỡ. Cô không cần lo lắng gì nữa.

Nhiên ngẩng đầu nhìn Huệ, trong đôi mắt cô chứa chấp đầy sự u ám và buồn bã. Cô không biết những chuyện như thế này bao giờ mới chấm dứt. Thôi thì nếu cô là kẻ chấm dứt tất cả, đó cũng là số phận.

- Nhưng chị sẽ quay về với Trường chứ? Anh ấy vẫn còn yêu chị. Anh ấy chỉ đang bị ám ảnh bởi những tháng ngày tồi tệ ở trên này, khi bị người ta lừa tiền và được tôi giúp đỡ thôi.

- Cái đó cô không cần bận tâm, Huệ lạnh lùng đáp. - Việc của cô là làm theo mọi sự chỉ bảo của tôi.

Nhiên không nói nhiều nữa, cô gật đầu. Cô đồng ý với Huệ vô điều kiện, vì cô nghĩ mình đáng bị như vậy. Cô chỉ phân vân chuyện làm anh bị tổn thương. Cô không muốn phản bội anh, nhưng cuộc đời có bao giờ vẹn cả đôi đường. Cho nên cô chỉ có thể chọn một thôi.

Anh an toàn, và anh phải đau lòng vì cô.

Nhiên lầm lũi trở về nhà, khi vừa mở cửa thì cô đã thấy Đại ngồi ăn cơm cùng em gái mình. Hai người nói chuyện gì đó rất vui vẻ. Nhiên vội vàng chạy vào, kéo anh ta đứng dậy, hưng phấn nói:

- Ai cho anh vào đây?

Đại nhìn Linh, Linh vội đứng dậy giải thích:

- Anh ấy đến đây tìm chị, là em đã năn nỉ anh ấy ở lại đây ăn cơm.

- Tìm tôi? - Nhiên chỉ vào mình - Anh và cô vợ của Trường bày mưu này kể nọ để vui dập chúng tôi. Giờ đạt được ước nguyện rồi thì hết anh đến cô ta tìm tôi để vênh váo, lên lớp và tiêu khiển.

- Không phải thế - Đại nói - Anh không có hứng thú làm mấy chuyện của đàn bà như thế.

- Vậy anh đến đây làm gì?

Đại thở dài, nhìn cô thật lâu:

- Anh tốt với em đến vậy, tại sao em không bao giờ hiểu cho anh? Những chuyện mà em làm, người mà em nhớ anh đều biết và bỏ qua, nhưng em...

Nhiên vẫn chờ đợi một điều mà Đại đang định nói, anh ta lúc nào cũng có thói quen vòng vo mọi chuyện.

- Ngày mai anh sẽ sang Đài Loan, xuất khẩu lao động. Đi ba năm. Anh nghe Huệ nói em sẽ phải làm một chuyện đó là phản bội Trường, anh nghĩ như thế là quá đủ rồi. Em có đi với anh không? Đi với anh thì em sẽ không phải làm chuyện này nữa.

Sang Đài Loan? Rời khỏi quê hương này để đến một đất nước khác lao động khổ sai ư? Cô đã hứa với Huệ rằng sẽ khiến Trường đau khổ vì bị phản bội, nên cô không thể nào theo anh sang đó được. Việc cô hứa thì cô nhất định sẽ làm, nếu cô không làm, thì chị sẽ lại nghĩ cô là người như thế nào nữa?

- Em định làm như vậy với Trường thật sao? - Đại nhìn cô và hỏi - Anh biết em không thể làm được điều đó mà.

- Tôi có thể làm được - Nhiên đáp - Bởi vì tôi cũng dặn lòng phải làm thế với anh ta. Chỉ có làm như vậy mới cắt đứt được tất cả. Nếu tôi sang Đài với anh, thì có khác gì một cuộc chạy trốn như tôi đã từng làm hai năm qua? Tôi không muốn. Tôi muốn bắt đầu một cuộc sống mới.

Đại tức giận bỏ đi, anh quay lại nói lớn:

- Rồi em sẽ phải hối hận. Không có ai yêu em như anh đâu. Đàn ông trên đời này đều là những kẻ bạc bẽo, vô tình thôi.

Nhiên không quan tâm ai mới là tấm chân tình của mình, đến giờ phút này, ước mơ một tình yêu đẹp là quá xa xỉ. Con người ta thường hay nhìn lợi và tránh hại, nhưng không phải ai cũng làm được như những gì mình nghĩ. Dù theo Đại là tốt hay xấu, thì cô cũng vẫn phải chấm dứt chuyện này.

Thật ra đến bây giờ Nhiên vẫn không hiểu được mối quan hệ giữa mình và Trường là gì. Là tình nhân, là bạn bè, là người yêu... Những ranh giới rất mập mờ, lúc hơn lúc kém, khiến cho cô như bị chênh vênh. Cô không thể tỉnh táo và tìm ra một phương hướng cho bản thân trong chuyện này. Có lẽ anh không coi cô là gì trong những mối quan hệ kia, anh chỉ coi cô là một chỗ dựa tinh thần trong lúc cô đơn mà thôi.

...

Khoảng hai tuần sau, Trường được thả ra, khi về nhà, anh gầy đến nỗi hai má hóp vào. Anh mất việc, và mất luôn cả gia đình, anh là một kẻ trắng tay. Lúc anh đến ôm Nhiên vào lòng, anh đã nghĩ cô chính là ánh sáng duy nhất của cuộc đời anh. Anh đã đánh đổi tất cả để có được cô. Dù có đáng hay không.

Cô nói:

- Anh vất vả nhiều rồi.

Anh đáp:

- Chúng ta về thôi.

Tù túng khiến cho con người ta trở nên kiêu lời đi.

Cô đưa anh về lại nhà trọ năm xưa, giờ nó đã được sửa sang lại, phòng ốc nhìn sáng sủa và tiện nghi hơn. Chủ nhà cũng đã rời đi, thay vào đó là một người chủ mới. Một người phụ nữ chừng gần bốn mươi tuổi, góa chồng, nhưng khá là dễ tính.

- Cô cậu cứ ở đây đi đã, tiền nong tôi thu sau cũng được.

Hai người gật đầu cảm ơn.

Đến khi bà chủ rời đi, Trường nhìn theo và nói:

- Ít nhất thì chúng ta cũng may mắn một chút.

- Anh nghỉ ngơi đi. - Nhiên chỉ tay xuống giường, nói.

Trường đi tới ngồi cạnh cô, bảo:

- Chúng ta phải kiếm việc, cứ thế này thì không ổn đâu.

- Em có việc rồi.

- Việc gì?

- Thì làm bồi bàn thôi. Công việc cũ.

- Anh cũng phải đi kiếm tiền, anh sẽ không để em chống chọi một mình đâu.

Ca làm của Nhiên là ca tối, cô nói với Trường làm ca này thì sẽ nhiều tiền hơn. Trường nói anh sẽ đến đón khi cô tan làm nhưng cô từ chối. Không phải là cô không muốn, mà đây là kế hoạch cô đã vạch sẵn ra.

Cô biết anh là người cố chấp, khi cô càng cảm đoán anh làm việc gì thì anh sẽ càng làm trái. Đến lúc anh không chịu được nữa, anh sẽ phát hiện ra công việc mà cô đang làm là tiếp tân ở quán bar. Ở đó có rất nhiều người đàn ông xa lạ, thô lỗ, cục cằn, ham mê dục vọng... Lúc ấy, cô chỉ việc sa ngã. Và anh sẽ bị cô phản bội.

Nhưng cô không biết bản thân có thể chịu nổi được đến khi bị anh phát hiện hay không.

Dù đau lòng nhưng Nhiên vẫn phải vạch ra một kế hoạch chín chu để lừa dối Trường. Liệu anh có bị mắc bẫy? Nếu như cô phản bội anh, thì mọi chuyện sẽ đi về đâu? Anh và Huệ sẽ quay lại làm vợ chồng?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đến Muộn* - Eva được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Cô làm ở quán bar đó đến tầm ba giờ sáng mới về đến nhà, khi ấy thì anh đã đi ngủ. Hai người không được nói chuyện nhiều, bởi lúc cô dậy cũng là lúc anh ra khỏi nhà. Ngạc nhiên một nỗi là anh chẳng hỏi cô tại sao. Anh không chất vấn, cũng không lên tiếng trách móc, ngăn cản. Đường như là anh đã nhận ra điều gì đó.

Huệ gọi điện thúc giục cô hãy đẩy mau chuyện này, vì đứa con cứ luôn miệng hỏi bố. Nhiên cũng hiểu được Huệ chỉ là trong lúc tức giận đã tuyệt tình với anh, chứ thực ra cô ta không thể nào bỏ anh được. Người đã chung sống với cô ấy gần chục năm trời, yêu thương cô và cô cũng yêu thương anh, nói bỏ đi thì bỏ sao được.

Có những lúc rảnh rang, Nhiên lại hỏi Trường:

- Anh có bao giờ nghĩ sẽ quay lại với Huệ không? Dù gì hai người cũng chỉ đang ly thân thôi mà.

Những lúc ấy Trường đều im lặng. Nhiên cảm thấy hình như Trường vô tâm đi nhiều, anh không còn giống như ngày trước nữa. Vì sao thì cô không biết, hoặc cũng có thể là cô chỉ đang nhạy cảm quá thôi.

Ở quán bar Nhiên làm, có một người đàn ông giang hồ thường hay lui tới, ông ta lại là một người khá lịch sự. Lúc nào cô bê rượu tới cũng cảm ơn và đưa tiền tip thẳng thắn. Anh ta khoảng chừng gần bốn mươi tuổi, tóc đã bạc vài sợi. Trên cổ là dây chuyền vàng rất lớn. Nhiên hay phục vụ bàn cho anh ta, nhưng chưa bao giờ anh ta làm điều gì quá tục tĩu với cô. Thi thoảng anh có trêu chọc, nhưng những lời nói lại rất duyên dáng khiến người khác đều cười.

Nhiên đã nghĩ sẽ dùng người đàn ông này để phản bội Trường. Cô đã nhắm lấy anh ta, dù có thể nào cô cũng phải làm vậy. Trong chuyện này cô không có quyền lựa chọn, và Trường cũng không có quyền lựa chọn. Nhưng anh có đau lòng không? Cô cứ cảm thấy việc anh bỏ vợ đã chẳng khiến anh đau lòng lắm, thì với cô, anh có lẽ cũng chỉ dừng dừng đến vậy mà thôi.

- Đạo này anh có chuyện gì vậy? - Nhiên hỏi - Từ khi ở chỗ công an về, em thấy anh mệt mỏi và thiếu sức sống. Ai đã làm gì anh sao?

Trường lắc đầu, anh đi tới kéo Nhiên vào lòng và bảo:

- Anh cảm thấy sợ hãi. Rằng những người ta yêu thương lại có thể trả thù ta tàn nhẫn đến vậy. Liệu trên đời này có ai thực sự tốt với chúng ta hay không?

- Nhưng ta là người tàn nhẫn với họ trước.

Trường nghe thế vội vàng đẩy cô ra, anh nói lớn:

- Tại sao em lúc nào cũng cho rằng chuyện chúng ta là có tội? Tình yêu không bao giờ có tội. Chúng ta chỉ là những con người bình thường, có yêu và có ghét. Anh đã làm hết sức mình rồi.

- Em nghĩ anh cần có một thời gian nghỉ ngơi. Hay hôm nay anh đến chỗ em làm nhé, hôm nay chỗ em có buổi diễn của một ca sĩ nổi tiếng, em sẽ sắp xếp cho anh một chỗ ngồi tốt.

- Em làm ở quán bar như vậy có mệt không?

Bây giờ Trường mới hỏi cô câu đầu tiên liên quan đến công việc.

- Mệt hay không thì em cũng đã làm được gần một tháng rồi. Anh đừng lo.
- Tối nay lại về muộn à?
- Có thể là cả đêm. Nên em cần anh đến đó.
- Được, anh sẽ tới nhưng chắc sẽ hơi muộn.

Nhiên gật đầu, cô không nghĩ rằng hôm nay sẽ là một ngày thích hợp để đẩy anh ra xa khỏi cuộc đời mình. Nhưng nhanh chóng vẫn tốt hơn. Nếu cứ sống như thế này thì cũng chẳng đi đến đâu. Cô không có một danh phận, mà tuổi của cô thì cũng không thể trẻ mãi.

Buổi tối, trước khi vào giờ làm người đàn ông đó đến tìm cô trước tiên. Anh ta hỏi đích danh cô với quản lý, và nói rằng:

- Tôi cần cô ta phục vụ cả tối nay.

Bù lại, anh ta phải trả thêm tiền. Đó là điều đương nhiên.

Ở quán bar này có khoảng năm phòng VIP cho những kẻ không thích xô bồ, Nhiên cảm thấy hơi lo lắng khi lần đầu tiên làm phục vụ phòng. Ở trong đó có những gì thì cô làm sao mà biết được, và nếu như là ở trong phòng, thì việc gặp Trường sẽ khó khăn hơn.

Người đàn ông giơ hồ nhìn cô bằng một vẻ sắc lạnh, anh ta nói:

- Hôm qua cô đã nhét vào túi áo tôi cái này à?

Nhiên hơi cúi đầu, đó là một chiếc nhẫn có khắc tên của cô, do mẹ cô tặng lúc bà còn sống. Cô gật nhẹ đầu. Cô nghĩ đời cô chẳng có gì thu hút một tay giang hồ, trong lúc anh ta sắp đi cô đã nhét vào trong túi áo anh cái nhẫn đó.

Người đàn ông bật cười, vẫy tay nói:

- Lại đây.

Nhiên hơi bước lại. Người đàn ông lại nói:

- Mạnh dạn lên, chẳng phải cô có ý đồ với tôi sao?

Những tay đàn em mở cửa phòng bước vào, có nhiều cô gái ăn mặc hở hang đi cùng họ. Tất cả đều tò mò nhìn cô, nhưng vẫn không quên chào người đàn ông kia. Anh ta chỉ vào cô và nói:

- Chúng mày chào một tiếng chị đi. Hôm nao tao bao cô ta.

Ngay lập tức, tất cả đều cúi đầu chào Nhiên bằng “chị”. Họ hú hét rồi kéo Nhiên lại chỗ người đàn ông, ấn cô ngồi xuống đó. Ai cũng hỏi han nhưng cô đều chỉ biết gật và lắc. Chính ra, sự sợ hãi trên khuôn mặt của Nhiên lại khiến người đàn ông đó thích thú, anh ta đưa cho cô một cốc nước suối, bảo:

- Coi như là rượu, uống với tôi một chén đi.

Nhiên cầm lấy rồi đưa lên uống. Người đàn ông kia thì ngửa cổ uống hết nửa cốc rượu tây. Xong xuôi anh ta đặt chiếc nhẫn lên bàn, nói:

- Nói ý đồ của cô đi. Cô sợ sệt như vậy thì sao phải tìm cách tiếp cận tôi?

- Tôi...tôi...

- Đừng sợ, chị cứ nói đi. Anh của em là người tốt. - Một tay gầy còm nào đó ghé đầu vào nói.

- Cô biết tên tôi chứ? - Người đàn ông hỏi.

Nhiên lắc đầu. Điều này càng khiến người đàn ông thích thú hơn, anh ta bảo:

- Lần đầu tiên tôi gặp người như cô đấy, rõ ràng có ý đồ với tôi nhưng cuối cùng lại chẳng biết tôi là ai. Được rồi, tôi tự giới thiệu, tôi là Nam sáu ngón. - Anh ta giơ bàn tay với hai ngón cái lên. - Tôi sinh ra đã thế này nên người ta gọi tôi như thế. Cô không sợ tôi chứ?

Nhiên lại tiếp tục lắc đầu. Quả thật là cô chẳng biết phải nói gì với người đàn ông này cả. Ở gần ông ta cô mới thấy hơi áp lực. Nhưng Nhiên là người đã lăn lộn ở bên ngoài nhiều, cho nên cô lấy lại bình tĩnh rất nhanh. Cuối cùng, cô rót rượu cho cả anh ta và cô, sau đó nâng ly lên và bảo:

- Tôi thích anh, vậy thôi!

Khi Nhiên nói câu này, người đàn ông nhìn cô mất hai giây, sau đó cười ha ha. Anh ta nhận lấy cốc rượu, uống cạn.

- Được, vậy thì chúng ta cứ thích nhau thôi.

Nhiên mỉm cười. Những người đàn ông giang hồ ai cũng có sự phong lưu, hào sảng. Trước một việc làm, trông như họ chẳng bao giờ suy tính thiệt hơn. Với họ, nghĩa khí mới quan trọng. Cuộc sống chỉ có nhảy múa hát ca, bạo lực và tình dục. Đó là sự tự do.

Đến tầm ba giờ sáng Nhiên đã về nhà, người đàn ông đó đích thân chở cô về. Anh ta khuyên cô đừng nên đi về muộn, sẽ rất nguy hiểm. Chưa từng có ai khuyên cô điều gì về chuyện đi lại trên thành phố, cũng chưa từng có ai nói với cô rằng nơi này nguy hiểm. Điều ấy khiến cho cô thấy xúc động.

- Cảm ơn anh! - Nhiên gật đầu nói và bước xuống xe.

- Còn nữa - Người đàn ông nói với theo - Cô cũng đừng thích tôi. Chúng tôi chẳng có gì tốt đẹp cả đâu. Nếu cô thiếu tiền thì tôi sẽ cho vay, không tính lãi. Yên tâm. Bởi vì tôi thích tính cách của cô đấy!

Không đợi Nhiên trả lời, Nam đã quay đầu xe và phóng đi. Nhiên không có ý định vay tiền anh ta. Ý định của cô là khiến cho Trường cảm thấy bị phản bội và quay lại với vợ. Nghĩ thì đơn giản vậy nhưng mà quá khó.

Nhiên quay người đi tới phòng trọ, cô ngáp dài vì buồn ngủ. Khi vừa mở cửa ra, cô nói với Trường dù biết anh đang ngủ:

- Sao anh không khoá cửa phòng?

Nhưng khi cô bật điện lên thì một cảnh tượng thật sự kinh khủng đập vào mắt. Những gì mà cô nhìn thấy có lẽ cả cuộc đời cô sẽ không bao giờ quên.

Trên chiếc giường mà cô vẫn ngủ cùng anh hàng ngày là Trường và bà chủ nhà trọ. Hai người họ cũng bất ngờ nhìn cô, khuôn mặt thất kinh không nói lên lời.

Lần đầu tiên Nhiên hiểu được cảm giác bị phản bội của Huệ. Có lẽ người ta nói đúng, đàn ông như Trường đã ngoại tình một lần thì chắc chắn sẽ có lần thứ hai. Và dù anh ta có kìm nén bao nhiêu cũng chỉ là chưa tìm được một ai đó để mình ngoại tình thêm lần nữa thôi. Đáng ra khi gặp lại anh ở nhà hàng, khi anh hôn cô cuồng nhiệt cô đã phải biết anh chẳng phải là một người giỏi kìm nén dục vọng của mình cho lắm.

Nhưng bất ngờ nhất vẫn là suy đi tính lại bao nhiêu ngày, cô lại chính là kẻ bị phản bội chứ không phải là anh. Trên đời này, chuyện quái gì cũng có thể xảy ra được.

Tại sao mọi chuyện lại xoay theo chiều hướng này? Trường có gian tình với chủ trọ từ khi nào? Liệu đó là kế hoạch của anh hay anh đúng là một kẻ lẳng nhăng không hơn không kém? Huệ có biết chuyện này hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đến Muộn - Eva* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

- Nhiên, khoan đã - Trường vội vàng trông cái quần vào, chạy đến chỗ Nhiên.

- Tôi không cần phải nghe gì nữa cả, mọi thứ đã quá rõ ràng rồi.

- Nhưng em phải bình tĩnh lại, đây là một sự cố.

Nhiên quay phắt lại, cô nhìn thật sâu vào trong đôi mắt của anh:

- Vậy anh lại lấy lý do là say nữa đúng không? Anh thật sự đáng thất vọng đấy Trường ạ, tôi và Huệ đã chịu bao nhiêu đau khổ vì anh.

Nhiên đi tới tủ quần áo, thu dọn đồ đạc. Cô coi như không nhìn thấy người phụ nữ vẫn đang cúi đầu ngồi trên giường. Đáng lẽ cô nên nhận ra họ có gian tình ngay từ ánh nhìn đầu tiên lúc mới gặp. Đáng lẽ cô nên nhận ra một người phụ nữ goá chồng sẽ thiếu thốn tình cảm đến mức nào. Đáng lẽ cô nên nhận ra từ sớm, lý do vì sao bà chủ nhà lại cho cô và Trường nợ tiền trọ.

Nhưng... vậy còn kế hoạch của cô dành cho anh? Mọi thứ đã đổ bể. Anh sẽ không bao giờ đau buồn khi cô rời khỏi anh cả. Bởi vì anh đâu có yêu thương gì cô. Người anh yêu trên đời này nhất vẫn là Huệ, nhưng anh không chịu đựng nổi cảm dỗ bên ngoài. Suy đến cùng, cô cũng chỉ là người lạ ngang qua cuộc đời anh mà thôi.

Không kịp suy nghĩ gì nhiều, Nhiên gọi một chiếc xe và rời khỏi nhà trọ. Sau tất cả, mọi chuyện giống như bát nước lã đổ đi không thương tiếc. Tại sao cô lại phải để mình cuốn vào trò chơi ngu xuẩn này với anh nhỉ?

Nhiên vừa đi khỏi, thì người phụ nữ kia bước xuống giường, chị cũng định rời đi. Trường nắm lấy khuỷu tay chị, gật đầu đầy cảm kích:

- Xin lỗi chị!

Người phụ nữ chỉ lắc đầu không nói, chỉ bảo:

- Cậu đã phạm phải một sai lầm lớn trong đời rồi. Hãy lấy đây làm bài học. Tôi hiểu được hạnh phúc gia đình như thế nào nên mới giúp đỡ cậu.
- Tôi sẽ không gây trở ngại gì cho việc làm ăn của chị chứ?
- Có lẽ là không, mà có thì người ta vẫn phải thuê nhà để ở thôi.

Cả hai im lặng một hồi, Trường vẫn trầm tư sau sự tức giận của Nhiên. Không phải là anh đang lừa dối cô, đây chỉ là một kế hoạch mà Huệ thúc ép anh làm. Cô ấy nói đây là cơ hội duy nhất để anh quay về, và anh chỉ có thể làm như thế. Trường biết Nhiên đã phải cố gắng nhiều cho chuyện tương lai của hai người, kể cả cô phải phục vụ ở quán bar. Nhưng anh còn một đứa con và một người vợ đã theo anh từ thuở anh chẳng có gì, anh không thể phụ bạc cô thêm nữa.

- Vợ cậu sẽ đến đây lúc nào?
- Có lẽ là tầm giờ chiều. Tôi sẽ gửi tiền lại cho chị, cảm ơn chị những ngày qua đã giúp đỡ.

Vậy là mọi chuyện đã thực sự kết thúc, dứt bỏ đi một mối tình mập mờ khiến anh quá mệt mỏi. Trường không nghĩ rằng giữa anh và Nhiên lại có nhiều điều đáng nói như vậy. Anh cảm kích Nhiên, gần như là muốn bảo vệ cho cô. Nhưng đó chưa chắc đã là tình yêu. Anh muốn che chở cho cô chứ không phải là muốn ở cô một thứ tình cảm nam nữ thuần túy. Anh bị ám ảnh bởi cái đêm mưa hôm ấy, bị ám ảnh mùi da thịt của cô, nhưng hình như đó chỉ là dục vọng mà thôi.

- Anh là thằng tồi Trường ạ, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh! - Nhiên từ bên ngoài đi vào, trên tay cô là đồng hành lý vừa đem đi. Trông cô hung hãn như muốn giết người.

Nhiên lao vào anh, anh loạn choạng liền ngã xuống giường. Cô đánh anh nhưng lực không khiến anh đau. Nó khiến cô đau nhiều hơn. Cô khóc nhiều, hai mắt sưng húp. Có lẽ cô đã ra ngoài khóc và hút thuốc.

- Em cứ đánh anh đi - Trường nói - Anh là kẻ có tội. Lẽ ra anh không nên làm thế.

Nhiên mặt rũ người xuống, cô áp mặt lên ngực anh, nói trong tiếng nức:

- Nếu anh không yêu tôi thì cũng đừng cho tôi ảo tưởng như vậy chứ? Tôi đã cố gắng tránh mặt anh hết mức, tại sao anh phải lôi tôi vào cái đồng bầy nhầy này?

Trường thờ dài, anh không biết nói gì nữa cả. Anh là một thằng hèn, một thằng khốn nạn, đó là chuyện người ta chỉ cần nhìn vào cũng thấy được. Nhưng anh không sao kiềm chế được những suy nghĩ về cô. Anh cứ tự hỏi nếu như hôm đó anh không làm như vậy, thì cuộc đời cô có tươi sáng hơn không? Anh là người đàn ông đầu tiên của cô, cho nên anh muốn có trách nhiệm.

- Anh không yêu em - Trường lạnh lùng nói. - Người anh yêu thương là Huệ.

- Vậy còn chủ nhà trọ này thì sao?

Trường đẩy Nhiên ra, anh chỉ lắc đầu không nói. Anh không thể quên đi kế hoạch của mình được, đó là làm cho cô đau khổ.

- Em đi đi, lần này thì anh không muốn nhìn thấy mặt em nữa. Chúng ta đoạn tuyệt, anh đã hết hứng thú với em rồi.

Nhiên nhếch môi cười, cô chỉ vào mặt anh:

- Cả cuộc đời này tôi sẽ nhớ anh, nhớ ngày hôm nay.

Nhiên quay người bỏ đi. Cô không tin rằng bản thân sẽ bị anh làm cho đau khổ quần quai. Cô là một người mạnh mẽ, cô lên thành phố này với hai bàn tay trắng. Một mình cô đi từ thất bại đến thành công rồi lại từ thành công trở về thất bại. Anh chỉ là một người đàn ông tầm thường, không đáng để cô phải tiêu điều vì anh. Cô sẽ vực lại tất cả, cô sẽ hạnh phúc hơn anh tưởng.

...

Khi Huệ biết tất cả mọi chuyện này, cô ta chỉ nở một nụ cười khẩy. Mọi chuyện đang đi đến đúng hời cô muốn, và bây giờ, chính là sự phản bội của cô.

Khi Trường vừa trở về nhà, Huệ đã đặt tờ đơn ly hôn xuống và nói:

- Em muốn ly hôn.

- Cái gì? - Trường vẫn chưa hết mệt mỏi, nhưng anh vẫn phải kinh ngạc vì đề nghị của cô - Em dừng lại đi, anh xin lỗi, từ bây giờ anh sẽ yêu thương em hết mức.

- Em đã nói rồi, em muốn ly hôn.

- Tại sao?

- Không cần anh phải biết. Nhưng đây là cái giá anh phải trả cho tất cả những lỗi lầm anh đã gây ra.

- Em...

Huệ không muốn nghe anh nói thêm gì nữa, cô đi vào trong phòng và đóng sập cửa lại. Huệ đã thu dọn quần áo gọn gàng, cả quần áo của con mình nữa. Những đồ vật trong nhà này khiến cô nghĩ lại những ngày tháng hạnh phúc trước kia, nó khiến cô đau lòng. Cô không thể sống tại căn nhà này được.

Cốc cốc cốc.

Trường đứng ở bên ngoài gõ cửa phòng, anh nói vọng vào:

- Giờ em muốn anh làm gì hả Huệ? Em muốn anh làm sao thì mới tha thứ cho anh?

Huệ bước đến cạnh cánh cửa, chột lại và nói:

- Đã không kịp nữa rồi. Hai năm trước em cho anh một cơ hội, nhưng bây giờ thì không.

- Em không còn yêu anh nữa sao?

Huệ cười nhạt:

- Tình yêu thì giải quyết được vấn đề của chúng ta à? Anh nên nhớ, anh mãi mãi là một người đàn ông tệ bạc, đã lừa dối vợ con. Trong trường hợp này, nó là một vết dơ cho dù anh có yêu tôi bao nhiêu đi chăng nữa thì vết dơ đó vẫn cứ hiện hữu ở đó. Nó khiến tôi nhức nhối.

Trường ngồi bệt xuống, tựa lưng vào cửa. Anh khóc. Lần đầu tiên trong cuộc đời anh phải khóc vì một người, người đó là vợ của anh. Anh biết mọi chuyện luôn đến quá muộn, nhưng điều anh nhận ra thì lại từ rất sớm, chỉ là không biết cách để xoay chuyển mà thôi.

Huệ mở cửa, nhìn Trường đang ngồi đó. Cô bước qua anh, kéo theo hai cái va li lớn và bảo:

- Tôi sẽ nuôi con, tôi sẽ đi mà không cần bất cứ điều gì ở anh cả.

- Em sẽ ở đâu?

- Anh không cần biết điều đó vào lúc này. Khi nào chúng ta ly hôn thì anh sẽ biết thôi.

- Vậy em bảo anh phân bội Nhiên để làm gì?

- Để trả thù. Anh nghĩ rằng tôi chịu dừng lại ư? Tôi không phải là người dễ dãi, anh vẫn biết mà. Chừng nào tôi muốn thì tôi mới buông tha cho hai người.

Huệ bước đi, Trường lồm cồm bò đến ôm lấy chân cô:

- Em không thể đi được, con chúng ta còn quá nhỏ.

- Khi anh ngủ với con bé đó thì anh có nghĩ được đến điều này không?

Huệ hất tay Trường ra, cô kéo va li ra ngoài cổng. Đứa con đang đi học ở trường, có lẽ giờ cô sẽ đi đón nó luôn. Nó không biết là từ bây giờ, có thể nó sẽ không được nói chuyện với bố nữa, không được cười đùa với bố, không được coi anh như một người bố bình thường.

...

- Chị định sang Đài Loan theo Đại sao?

Linh nhìn Nhiên ngồi thẫn thờ trên ghế. Cô ta gật đầu với em gái:

- Đúng thế, ở nơi này chị chán quá. Chị hết thời rồi.

- Chị còn trẻ, chưa ba mươi tuổi nữa là. Chị phải cố gắng lên, chẳng lẽ chị định bỏ em và con ở đây một mình sao? Em chỉ có mình chị thôi, chị đừng đi.

Nhiên im lặng, cô thở dài cái thượt. Cô biết làm sao được chứ? Ở lại đây ngày nào thì sẽ có thể gặp lại Trường ngày đó. Cô không muốn. Anh ta nói không muốn nhìn thấy mặt cô, thì cô sẽ đi cho khuất mắt anh. Cô sẽ không bao giờ để anh ta thao túng trái tim mình nữa.

Còn chưa kể, giờ đây cô không có tiền, em gái cô thì lại đang nuôi con nhỏ. Cô không thể cứ sống như thế này mãi được. Cô cần có tiền để trang trải cuộc sống.

Nhiên không biết bây giờ Đại thế nào, anh có giận cô không. Cô biết cô đã khiến anh buồn nhiều, và thất vọng nữa. Nhưng cô chưa bao giờ mong cầu

anh yêu cô, cũng chưa cần anh phải tỏ ra hết lòng với cô. Anh là một người tốt, chỉ yêu nhầm người là cô thôi.

Một tiếng nhạc vang lên cắt đứt dòng suy tư của Nhiên, cô cúi đầu, thấy chiếc điện thoại đang dịch chuyển vì chế độ rung. Cô cầm nó lên nghe.

Từ đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói hào sảng và khoái chí:

- Đây cô em, hôm nay anh rảnh, đi chơi với anh chứ?

Nhiên dờ dẩn một hồi mới nhớ ra anh ta là ai. Cô chỉ kịp đáp lại một tiếng:

- Nam.

Anh ta cười ha ha:

- Tốt lắm, nhớ tên rồi. Thế nào? Đi chơi chứ?

- Anh sẽ bao trọn tôi một ngày?

- Bất kể điều gì em muốn.

Khi Nam nói vậy, Nhiên hỏi lại:

- Anh có thể cưới tôi không?

- Cái gì?

- Tôi sẽ làm vợ anh trọn một đời. Nhất định thế.

Dường như tất cả đã tan tác, không có ai được hạnh phúc. Liệu có cái kết nào tốt đẹp cho ba người này? Huệ đang suy nghĩ điều gì khi cô đưa ra quyết định bỏ Trường? Sau một kế hoạch phản bội vụng về của Trường, giờ anh ta mất đi cả người tình lẫn vợ. Còn Nhiên, tại sao cô ấy lại muốn kết hôn với Nam - người đàn ông giang hồ cô mới chỉ nói chuyện một lần?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đến Muộn* - Eva được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Nam im lặng và ngắt máy.

Nhiên không bất ngờ về phản ứng của anh ta. Cô có thể hiểu được. Cô chỉ là một con bé bồi bàn, khi không còn chỗ dựa thì đi tìm đàn ông để dựa dẫm. Cô như một cái cây chết héo tìm mọi cách đâm rễ xuống lòng đất tìm chút nước ngầm nhưng không được.

Một lúc sau, người đàn ông gọi điện lại. Anh ta hỏi cô rằng:

- Em đã suy nghĩ kỹ chưa? - Nhiên không ngờ anh ta lại gọi điện và hỏi cô câu đó.

- Em đã suy nghĩ rất kỹ.

Nam thở một hơi dài náo nức, anh ta hình như không tin vào cái điều mà cô vừa chắc chắn:

- Anh không phải là một người bình thường. Anh là dân giang hồ, anh có thể chết bất cứ lúc nào. Anh sống ngoài vòng pháp luật, em hiểu không?

Lúc này Nhiên đâu biết sợ những điều đó, cô chỉ biết trốn tránh đi thực tại. Cô mặc kệ tất cả, anh chết thì cũng giống như cô chết. Con người ai mà chẳng phải chết đi, chỉ là lúc này hay lúc khác mà thôi.

- Sao? Em sợ à? - Nam hỏi lại với vẻ giễu cợt - Đừng bị vẻ bề ngoài của anh đánh lừa, đừng thấy anh có nhiều đàn em mà vội thích thú. Anh chỉ là kẻ dùng bạo lực để kiếm cơm, chỉ là một kẻ dưới đáy cùng của xã hội. Con gái tốt nhất nên tìm một người đàn ông tử tế mà yêu. Cho nên vậy đi. Anh cứ nghỉ hôm nay có thể đi chơi một buổi vui vẻ với em, thật không ngờ...

- Tôi nói tôi đã suy nghĩ kỹ rồi cơ mà! - Nhiên bật ra một tiếng nói hơi lớn so với bình thường, cô cầm thật chắc điện thoại - Tôi cũng không phải người bình thường. Tôi là một con đàn bà đã có một đời chồng, từng gian dâm với chồng người khác. Tôi mới chính là kẻ ở dưới đáy cùng của xã hội, vì tôi không còn lòng tự trọng nữa.

Nói xong, đầu bên kia chỉ còn vang lên tiếng thờ. Nhiên hồi hộp chờ đợi phản hồi của anh. Chẳng lẽ anh ta giận rồi sao? Nghe nói anh là một kẻ phóng khoáng, nhưng lại cũng dễ dàng tức giận nếu nó nằm trong những giới hạn mà anh đặt ra. Có lẽ anh không thích để một người con gái khác hết vào mình như thế.

- Em không yêu anh, đúng chứ? - Nam hỏi.

- Phải.

- Được, ít nhất thì anh đây cũng muốn có vợ rồi. Không yêu càng tốt!

Cái sự chóng vánh kiểu này Nhiên đã quá quen rồi, đâu phải là lần đầu cô vội vàng cưới một ai đó. Cô không còn tin vào tình yêu nữa, nó chỉ là một thứ vớ vẩn đầy khôn khô.

Nam vẫn đến đón cô đi chơi một ngày, anh ta dẫn cô đi mua nhẫn cưới, chọn váy cưới. Thật không ngờ là buổi đi chơi lại trở nên như thế này. Ngồi trong xe của Nam, Nhiên hỏi:

- Anh có thấy mọi chuyện quá nhanh không?

- Không hề - Nam vừa lái xe vừa đáp - Anh không thích cái gì nhưng chẳng. Đến một thời điểm chúng ta rời xa nhau, cũng sẽ phải nhanh chóng như thế này.

- Anh biết rằng chúng ta sẽ rời xa nhau à? Nhờ may phải sống hết đời thì sao?

Nam cười khẩy:

- Để anh nói cho em biết. Anh đây đã có ba cô vợ và năm đứa con, anh chưa bao giờ để ai ở bên mình quá lâu. Anh sợ lúc anh chết họ sẽ không chịu đựng được.

Nhiên nhìn anh như nhìn một tượng đài, anh là một người trượng nghĩa, nhưng cũng rất quyết đoán và lạnh lùng. Anh không như Trường, dù còn yêu thì vẫn có thể bỏ nếu như muốn. Anh sống trên lý trí chứ không phải vì cảm tính. Nhiên thở phào một cái, nói:

- Thế thì tốt. Chỉ cần khi nào sắp sửa rời xa em, anh nói với em một câu. Đừng đem em đi vứt là được.

- Ha ha... Cô em nói chuyện cũng khéo quá. Vợ của anh, anh chưa bạc đãi ai bao giờ.

- Các cô trước giờ thế nào rồi?

- Người có bồ, người có chồng, nhưng nói chung không còn liên lạc nhiều. Anh phải tránh điều đó ra, vì kẻ thù nhiều khi coi họ là yếu điểm của anh. Mà cũng đúng thật. Số phận của anh là chết trong cô độc.

- Sao lại thế chứ? - Nhiên rùng mình. Hai từ cô độc khiến cô liên tưởng đến bản thân mình. Tới giờ này, liệu cô có phải là một kẻ cô độc hay không?

...

Nhưng Nhiên không biết rằng Trường không thể quay về với người vợ yêu quý của mình được, dù đã chọn cách tuyệt tình với cô. Đó là một minh chứng cho thấy không phải lúc nào từ bỏ cũng tốt. Anh ta có thể hối cải, quay về, nhưng chưa chắc đó đã là mãi mãi. Hơn hết, vợ của Trường - Huệ lại là một người phụ nữ chắc chắn, cá tính. Cô ấy là người tỉnh lẻ, một người phụ nữ quê mùa nhưng luôn lo nghĩ cho hạnh phúc của chính mình, nên cô sẽ không bao giờ phải chịu thiệt.

- Anh không cần phải bi lụy như thế đâu!

Huệ nhìn xuống Trường đang ngồi dựa người vào tường, uống rượu. Trông anh tiêu tụy, bệ rạc. Tóc tai và râu ria lởm chởm. Huệ trở về nhà để lấy vài đồ thì thấy cảnh tượng này, nó chỉ khiến cô càng thêm ngán ngẩm.

- Giờ thì anh có thể quay trở lại với cô người tình bé nhỏ của anh được rồi.

- Cô đi thì cứ đi, đừng ở đó mà cạnh khoé tôi nữa, tôi nghe đủ rồi. - Trường vứt cái chai rỗng sang bên cạnh, anh loạng choạng đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Huệ đứng nhìn anh, khoanh tay lại. Đột nhiên cô nghe thấy có tiếng đập phá ở trong phòng. Không nhận được liền nhếch miệng cười. Đôi khi cô cũng không hiểu được, tại sao chồng cô lại trở nên như thế này. Anh từng là một người đàn ông mà cô yêu hết mực. Anh từng là một người chồng khuôn mẫu, không muốn nghĩ đến ai khác ngoài cô. Hồi mới lên đây, anh và cô đã từng cãi nhau chỉ vì cô quá lo xa. Nhưng giờ nghĩ lại thì cô đã tiên đoán đúng tất cả. Thành phố có thể tha hoá con người ta nhiều đến mức chính họ cũng không nhận ra.

- Nếu năm đó anh không lên thành phố thì sao nhỉ? - Trường đột nhiên hỏi.

- Có thể mọi chuyện thế này sẽ không xảy ra, nhưng đâu phải ai cũng biết được điều đó!

- Anh chưa bao giờ hết yêu em!

- Tôi nghĩ câu này quen rồi.

Trường nói:

- Anh cũng nghĩ là mình nói quen miệng rồi. Em đi đi!

Trường phát tay, anh không cố níu kéo cô, anh chưa bao giờ dùng hết mười phần năng lực để níu kéo cô ra. Đó là điều mà Huệ luôn cảm thấy anh chưa yêu cô đủ nhiều.

Huệ rời khỏi nhà, cô không thể nhìn anh thêm một giây nào nữa. Cô thấy đau lòng. Khi quyết định rời bỏ anh, cô đã suy nghĩ rất kỹ. Nếu như sống chung với anh, thì cả đời cô sẽ chỉ nghĩ đến chuyện anh từng ngoại tình. Và tình yêu sẽ dần dần bị mai một theo thời gian. Chia tay cũng là điều tất yếu thôi. Cho nên cô không thể ở bên cạnh anh nữa.

Trường lấy điện thoại, anh tìm số của Nhiên. Anh giờ như kẻ ăn mày, tìm hết người này đến người nọ để bám víu. Anh đã trắng tay hoàn toàn.

Chỉ hai hồi chuông Nhiên đã tắt máy. Sau đó cô nhắn tin lại rằng:

- Đừng gọi điện, tôi sắp lấy chồng rồi.

Trường kinh ngạc đến nỗi anh cứ cầm mãi cái điện thoại và đọc đi đọc lại tin nhắn. Rồi anh ngẩng đầu cười lớn. Cô thật là... Hoá ra cũng là cái dạng giống anh. Lúc nào cô cũng có đàn ông bên cạnh, không người này thì người kia. Anh chỉ là một phương án của cô thôi.

Trường đáp điện thoại vào tường, anh hét lên một tiếng. Vẫn chưa thấy hả hê, Trường chạy đến bàn uống nước và gạt hết mọi thứ xuống. Anh cảm thấy không đáng, anh không đáng phải nhận lấy kết cục này. Tại sao người thâm hại nhất vẫn luôn là anh?

Khi tình yêu chứa chấp sự ích kỷ, thì con người ta dễ bị mù quáng đi. Như Trường và Nhiên, họ đều là những kẻ cảm thấy mình đã ở dưới đáy cùng và tìm mọi phương hướng để thoát ra sự bế tắc. Nhiên tìm đến Nam, vậy còn Trường? Anh ta sẽ làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đến Muộn* - Eva được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chương cuối

Dù Nhiên không muốn nhưng Nam vẫn tổ chức một tiệc cưới long trọng, anh nói với cô anh không bạc đãi người phụ nào của mình. Cưới là một việc quan trọng, anh sẽ làm nó thật là tử tế.

Linh, em gái của Nhiên không thích người đàn ông này. Con bé nói Nam là người giang hồ, sẽ không an toàn khi Nhiên về chung sống với anh ta.

- Vậy theo em thế nào mới là an toàn? - Nhiên hỏi.

Linh bế đứa con của mình lên, nhìn nó và nói:

- Đó là sống với người mà mình thật lòng thương yêu.

Nhiên cười nhạt:

- Đó mới chính là những kẻ có thể phản bội em bất cứ lúc nào đấy. Thà cứ để người xa lạ tổn thương mình còn bớt đau lòng hơn.

Linh thờ dãi, cô không nói gì nữa. Hai người đang đợi bên nhà trai đến đón. Lúc này, Linh thấy thật may khi mà bố mẹ không còn nữa, vì nếu ông bà còn sống, ông bà nhất định sẽ khóc hết nước mắt với chị cô.

...

Khách trong lễ cưới hầu hết là bạn bè của Nam, cô không có lấy một người. Nhiên chợt nhận ra suốt những tháng ngày ở thành phố, cô đã quá chạy theo những cái lợi vốn không thuộc về mình. Lẽ ra cô nên kết thân với một ai đó rồi coi họ là tri kỷ. Thì ít nhất giờ đây, cô đã không phải tìm đến đàn ông để bầu víu.

- Em không cần quá căng thẳng đâu - Nam ghé vào tai Nhiên nói nhỏ.

- Em không căng thẳng - Nhiên trả lời - Em chỉ đang tự hỏi tại sao em không có nổi một người bạn thôi.

Nam vỗ vai cô:

- Kề nhiều bạn chưa chắc đã sướng. Hãy nhìn tất cả đi, nếu một ngày anh thất thế, hoặc rơi vào vòng lao lý, thì họ sẽ tự động biến mất. Giới giang hồ lạnh lùng hơn em tưởng nhiều, đừng thấy đông vui mà nghĩ nó tốt đẹp.

Hai người đi từng bàn một chúc rượu, hôm nay là ngày vui nên ai mời Nam cũng uống. Tửu lượng của anh tốt đến nỗi khi đã mời rượu hết một đợt khách, anh vẫn còn đứng vững và tỉnh táo. Ở trong lễ cưới của anh, tất cả đều phải uống loại rượu mạnh. Không có chỗ cho rượu vang hay thứ gọi là nước lọc, nước ngọt.

- Nhiên, cô đâu rồi!

Bỗng đâu, từ xa vang lên một giọng nói quen thuộc. Tất cả mọi người nhìn ra nơi phát ra tiếng nói đó. Nhiên là người nhìn thấy đầu tiên. Ở phía cửa, Trường đứng đó với một bộ dạng lờ thối, tiêu tụy. Anh đang say, có lẽ thế. Anh cũng đã nhìn thấy cô, anh bước về phía cô thật nhanh.

Nhưng khi anh đang định với tay ra chạm vào cô thì Nam đã đập vào bụng anh một cái. Tất cả những người khác cũng bắt đầu nhao nhao lên. Nhiên hốt hoảng đứng ra, cô ngăn cản mọi người:

- Đừng, đây là người quen của tôi. Đây là bạn của tôi.

Nam kéo cô lại, anh gạt đầu với tất cả ra hiệu.

Trường lồm cồm bò dậy, anh cười với cô:

- Tại em mà vợ anh bỏ đi rồi. Tại cả anh nữa. Giờ em định lấy chồng thật sao? Ngay cả em cũng định bỏ anh đi à?

- Hắn là ai thế? - Nam hỏi.

- Một người bạn. Anh ta...vừa bị vợ bỏ.

Nam hơi gạt đầu, ra chiều thông cảm. Nam vỗ vai Trường, nói giọng an ủi:

- Cố gắng lên, đừng vì thế mà để mình gục ngã như vậy. Đàn bà còn nhiều, mất cô này ta lại có cô khác.

Trường hất tay Nam ra, anh ta trừng mắt lên nói:

- Mà thì biết cái quái gì? Cờ như mày làm sao biết được cô ấy đã chung thủy, đã hy sinh vì tao thế nào? Chỉ tại cô ta - Trường chỉ tay vào Nhiên - Cô ta lấy mày vì tao đã bỏ cô ấy thôi. Cô ấy không yêu mày.

Nam thở hắt một cái, nhưng Nhiên đã nắm chặt tay anh. Cô hơi lắc đầu như muốn cầu xin anh đừng gây hại đến Trường. Nam nhìn được trong đó một thứ tình cảm tồn tại. Có lẽ đây là người đàn ông mà Nhiên đã gian dối, chính là người đàn ông có vợ mà cô nói. Nhưng anh ta đúng là không đáng mặt đàn ông, điều ấy khiến Nam thấy ngứa mắt.

- Được rồi, hôm nay là ngày vui của anh, anh không chấp ai cả. Chúng mày lờn thẳng điên này ra ngoài đi.

Khoảng ba người đàn ông khác đến vây quay Trường rồi kẻ khoá tay, người khoá chân khiêng anh ra. Trường quát lên:

- Cô đừng tưởng rằng đây là cách hay, cả đời này chúng ta sẽ không quên được nhau, không bao giờ thoát được nhau đâu.

Nhiên cười nhạt, cô lắc đầu cười và nói với mọi người:

- Thật xin lỗi! Anh ta và tôi từng có chút quan hệ, nhưng giờ bị vợ bỏ lại đến tìm tôi đổ lỗi!

Một người nâng ly rượu lên nói lớn:

- Chị dâu chẳng cần để ý đến mấy thành phần ấy đâu, bọn em sẽ dẹp yên để anh chị hạnh phúc.

Đám cưới trở về với không khí đông vui lúc đầu. Nhạc lại bắt đầu lên. Mọi người không còn ăn uống nữa mà ra khỏi ghế nhảy múa. Có người còn trèo lên bục để nhảy như thể đám cưới này là một vũ trường. Nhiên chưa từng nghĩ đám cưới lại vui như thế này.

Nhiên quay sang nhìn Nam, anh nói gì đó mà cô không nghe rõ. Sau đó Nam kéo tay cô chạy về phía bục. Nhiên định chạy nhưng bị anh ôm ngang người và vắt lên vai.

- Để em tự đi! - Nhiên hét toáng lên, nhưng nhạc đã át mất tiếng cô.

Từ đằng sau lưng của Nam, Nhiên nhìn thấy Trường. Cô không nghĩ là mình nhìn nhầm. Anh ta đi rất nhanh, trên tay là một thanh sắt, tiến về phía cô và Nam.

- Không, không được, Trường...

Nhiên vỗ vai, vùng vẫy để thoát khỏi lưng của Nam nhưng nhạc quá lớn, anh nghĩ rằng cô chỉ đang chạy trốn khỏi việc anh đưa cô lên bục biểu diễn.

Bất ngờ, Trường vung thanh sắt lên định đánh vào đầu Nam. Nhiên nhắm mắt lại, dướn người lên đỡ nhát đòn đó hộ Nam.

Trường thần thò, anh ta vút thanh sắt xuống, nhìn cô một lúc. Cả hai thấy được những hồi hận trong mắt nhau, nhưng đã quá muộn rồi, không còn gì nữa cả. Tất cả đều đi đến đường cùng. Lại một lần nữa, anh không tìm được lòng mình vì cô.

Trường quỳ xuống, anh méo mếu.

Nhiên không cảm thấy gì hết, ngoài chuyện máu từ từ chảy thành giọt xuống khuôn mặt của cô, rồi rơi cả xuống đất lẫn lưng áo của Nam.

Trước khi mất ý thức, Nhiên cố thều thào nói:

- Rốt cuộc thì người anh yêu là ai hả Trường?

Trường không thể nghe thấy câu hỏi đó, anh chỉ biết gục xuống và khóc như một đứa trẻ. Anh luôn là một kẻ khốn nạn. Từ khi gặp cô, anh đã trở nên khốn nạn. Cô chính là một loại thuốc độc, không, tình yêu này chính là một loại thuốc độc.

Khi Nam đặt cô xuống, cũng là lúc mà Nhiên ngất lịm đi.

- Nhiên, em làm sao thế này? Nhiên?

Một người nào đó cầm khăn đến đưa cho Nam, anh vội vàng拭 vết thương lại. Nam hét lên:

- Gọi cấp cứu, nhanh lên, gọi cấp cứu.

Nhưng nói xong, Nam lại bế Nhiên chạy ra bên ngoài. Nam không còn để ý được đến người đàn ông đang ngồi bó gối khóc nức nở trong góc phòng nữa. Buổi hôn lễ trở nên náo loạn bởi máu, nước mắt và tình yêu.

...

Khoảng năm năm sau, Nhiên nghe nói Trường đã lấy một người vợ mới. Anh ta không còn ở thành phố này, tung tích biến mất không ai hay. Thi thoảng Nhiên vẫn gặp Huệ, cùng với Đại ở trung tâm mua sắm, ở một nhà hàng, hoặc ở một quán cà phê. Ngày biết họ là vợ chồng, cô đã rất ngạc nhiên, nhưng cô biết tất cả không hề là ngẫu nhiên. Nó đã được sắp đặt từ cô và Trường, và nó phải xảy ra như vậy.

Những kẻ bị bỏ rơi hoá ra lại là những người xứng đáng được nhận yêu thương hơn cả.

Nhiên và Nam sống ở một căn hộ phía Tây thành phố, sinh được hai người con. Một trai và một gái, sinh đôi. Nam là một người đàn ông tốt, chỉ là anh nói đúng, sống bên anh rất nguy hiểm. Anh chỉ có thể bảo vệ an toàn cho cô và con, còn anh thì không. Nhiều lúc anh trở về, người đầy máu me mà cô sợ đến nỗi run lên cầm cập. Anh lại chỉ cười và bảo:

- Một người từng lấy đầu đỡ đòn cho anh lại sợ máu à? Em hai mặt thế.

Nhiên nhớ lần đầu tiên tỉnh lại ở bệnh viện năm ấy, khi nghe cô kể về chuyện của Trường và giải thích cho Nam hiểu tại sao Trường lại làm vậy. Cốt chỉ muốn để Nam thông cảm và đừng tìm Trường trả thù, nhưng anh lại chỉ để ý đến chuyện cô đỡ thanh sắt đó hộ anh.

- Anh sẽ là chồng của em trọn đời, nhất định thế.

Câu này cô từng hứa với anh!

Kể từ lần đó, Nam có ý định rút lui khỏi giang hồ. Nhưng có quá nhiều kẻ thù muốn tìm đến anh để trả thù, anh không còn cách nào khác.

- Hay là mình qua nước ngoài đi. Ở đó anh sẽ an toàn hơn.

Nam không nói gì, chỉ hút thuốc và suy nghĩ.

Cứ như vậy sống với nhau được mấy năm trời. Nhiên nhận ra Nam không muốn đi, anh thà chết bên anh em còn hơn là đổi lấy yên bình. Nhiên không ép buộc anh nữa. Cuộc sống này là anh cho cô, mọi chuyện đều là cô tự tìm đến anh.

Tính đến giờ, cô vẫn chưa có một tình yêu đúng nghĩa. Chưa từng được hẹn hò, chưa từng được thử cảm giác ngại ngùng lúc mới yêu, chưa từng được ai đó hỏi rằng:

- Em có thể làm người yêu của anh không?

Cuộc đời nói ngắn thì ngắn mà dài cũng chẳng dài. Cứ sống như vậy, lầm lữ hết lần này đến lần khác, cuối cùng thì cũng chẳng còn thành xuân để mà mộng mơ nữa.

Nếu được quay lại, cô vẫn sẽ giúp Trường. Nhưng trong đêm mưa hôm ấy, cô sẽ cương quyết đẩy anh đi và nói với anh rằng:

- Anh là một người đàn ông đã có vợ.

Còn cô thì muốn có một tình yêu chân chính.

Chỉ tiếc, mọi chuyện không thể nào tốt đẹp đến mức ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đến Muộn* - *Eva* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.